

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 58

Dijous, 30 d'octubre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 41, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a obra pública

Interpellació

al Consell Executiu sobre política cultural

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política teatral

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la família
i de la protecció dels infants

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanejament d'aigües
superficials en la seva dimensió legal i mediambiental

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans
comarcals de muntanya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de comerç

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts.

- **1. Interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública** (Tram. 301-00054/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (10:04)
- Formulació:* Sr. Fabregat i Vidal (P). 3840
- Resposta:* conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 3841
- Rèplica:* Sr. Fabregat i Vidal (P). 3843
- Contrarèplica:* conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 3843
- **2. Interpellació al Consell Executiu sobre política cultural** (Tram. 300-00123/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (10:36)
- El conseller de Cultura demana l'acumulació dels punts dotzè i quinçè. S'aprova per assentiment.* 3845
- El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*
- Formulació:* Sr. Bargalló i Valls (ERC). 3845
- **3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral** (Tram. 300-00267/05) (Punt quinçè de l'ordre del dia.) (10:50)
- Formulació:* Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 3846
- Resposta conjunta:* conseller de Cultura. 3847
- El president es reincorpora al seu lloc.*
- Rèplica:* Sr. Bargalló i Valls (ERC). 3849
- Rèplica:* Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 3850
- Contrarèplica conjunta:* conseller de Cultura. 3851
- **4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya** (Tram. 302-00113/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (11:29)
- El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*
- Presentació:* Sr. Morera i Tanyà (M). 3852
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1, 2 i 3)
- Torn a favor:* Sr. Fuentes i Navarro. 3854
- El president es reincorpora al seu lloc.*
- Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)
- Torn a favor:* Sr. Pont i Puntigam. 3854
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Benach i Pascual. 3855
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Ros i Casas. 3855
- Posició del G. Socialista:* Sr. Mir i Bagó. 3856
- Posició del grup presentant:* Sr. Morera i Tanyà (M), que anuncia l'acceptació d'una esmena transaccional. 3857
- El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.* 3857
- Votació (12:03):* aprovada per unanimitat. 3857
- **5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la família i de la protecció dels infants** (Tram. 302-00114/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (12:04)
- Presentació:* Sra. Barenys i Martorell (S). 3857
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)
- Torn a favor:* Sr. Ridao i Martín. 3858
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, 2 i 3)
- Torn a favor:* Sra. Palau i Gil. 3859
- Posició del G. Mixt:* Sr. Bosch i Garcia. 3860
- Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sra. Mayol i Beltran. 3861
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Bonet i Palau. 3861
- Posició del grup presentant:* Sra. Barenys i Martorell (S), que anuncia l'acceptació d'una esmena transaccional. 3862
- El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.* 3862
- Votació (12:37):* aprovada per unanimitat.

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental (Tram. 302-00115/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (12:37)

<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	3863
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3864
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	3865
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	3867
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Tura i Camafreita.	3867
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Castellnou i Alberch.	3868
<i>El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) intervé per al·lusions.</i>	3870
<i>El Sr. Castellnou i Alberch (CiU) intervé per contradiccions.</i>	3870
<i>Votació del punt 1 (13:30:08):</i> rebutjat per 10 vots a favor, 65 en contra i 41 abstencions.	3871
<i>Votació de les paraules «el capteniment del conseller de Medi Ambient», del punt 2 (13:30:54):</i> rebutjades per 10 vots a favor, 64 en contra i 41 abstencions.	3871
<i>Votació de la resta del punt 2 (13:31):</i> rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i 12 abstencions.	3871
<i>Votació de la resta de punts (13:32):</i> rebutjats per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	3871

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya (Tram. 302-00116/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (13:31)

<i>Presentació:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	3871
— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gavín i Valls.	3872
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3873
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	3874
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	3875
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Ganyet i Solé.	3876
<i>Votació del punt 1 (14:18:10):</i> rebutjat per 46 vots a favor, 58 en contra i 8 abstencions.	3878
<i>Votació del punt 2 (14:18:44):</i> rebutjat per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	3878

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de comerç (Tram. 302-00117/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (14:18)

<i>Presentació:</i> Sr. Ros i Casas (P).	3878
— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Clofent i Rosique.	3879
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	3880
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	3880
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	3882
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Neras i Plaja.	3883
<i>El Sr. Ros i Casas (P) i la Sra. Neras i Plaja (CiU) intervenen per contradiccions.</i>	
<i>Votació del punt 1 (15:01):</i> aprovat per 56 vots a favor, 24 en contra i 14 abstencions.	3884
<i>Votació del punt 2 (15:02):</i> aprovat per 93 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.	3884
<i>Votació del punt 3 (15:03):</i> aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.	3884

La sessió s'aixeca a les tres de la tarda i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 41.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Medi Ambient.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió amb el vuitè punt de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública

És la interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de l'acció de govern pel que fa a l'obra pública, presentada pel Grup Popular. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en ocupar aquesta tribuna per interpellar el Govern de la Generalitat sobre el grau de compliment pel que fa a l'obra pública no entra en la intenció d'aquest diputat que els parla entrar en el fet de si el Govern fa més o menys inversió pública, més o menys obra pública, que, d'entrada, com més millor.

Hem fet referència a altres administracions que també realitzen obra pública a Catalunya, i alguna durant alguns anys, potser massa anys, que es feia més obra pública, no solament a Catalunya, sinó a tot l'Estat espanyol, i es va deixar de banda, també, moltes vegades la nostra comunitat autònoma. Dic això perquè des del Grup Parlamentari Popular volem que aquesta interpellació i la subsegüent moció serveixin per a analitzar desviacions, realitats i perspectives de futur.

L'any 1997, segons dades de la Cambra de Contractistes d'Obra, a Catalunya s'invertirà –el conjunt de les administracions que actuen sobre el territori de Catalunya– al voltant d'uns 300.000 milions de pessetes, xifra que representa un 16% de tota l'obra pública de l'Estat espanyol, xifra que coincideix, aproximadament, amb el 16% d'habitants que té la nostra comunitat autònoma amb referència també a tot l'Estat espanyol.

Voldria deixar clar que en moltes ocasions es confon o es pretén confondre el que són inversions reals en uns pressupostos amb el que és la inversió en obra pública. La Generalitat de Catalunya, les entitats autònomes, entitats de dret públic, Servei Català de la Salut, entitats gestores i les empreses públiques de la Generalitat, és a dir, tot el conjunt de la Generalitat de Catalunya, haurien de realitzar, segons els pressupostos de la Generalitat, l'any 1997, al voltant de 190.000 milions de pessetes en obra pública, xifra superior als poc més de 170.000 milions de pessetes que es van pressupostar l'any 1996. És a dir, la Generalitat, l'any 1997, va apu-

jar en els pressupostos el que és l'obra pública; una altra cosa diferent és que va abaixar el que era tot el conjunt de la inversió real –prop de 30.000 milions de pessetes.

Però aquestes dades són dades de pressupostos que cal analitzar. Les diferències entre el pressupost, els augmentos dels crèdits inicials del pressupost i la despesa real efectuada tenen importants variacions; variacions que varien depenent dels anys, i en els últims anys, principalment, del 10 al 20% a la baixa. I aquesta no és la baixa que moltes vegades fan contractistes al moment de participar en el concurs públic, és a dir, una baixa amb menys inversió; inversió que en l'últim any podríem trobar al voltant del 15%. I això podria suposar, si es compleixen aquestes previsions dels últims anys, i concretament de l'any 1996, que aquest 15% d'aquests 190.000 milions de pessetes, aproximadament, trobéssim menys inversió pública per part de la Generalitat, al voltant de 25.000 milions de pessetes del pressupostat. I n'hi ha exemples prou clars –i després també ho veurem en una moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya–, com és el compliment dels plans comarcals de muntanya –o incompliment dels plans comarcals de muntanya–, eina important per a l'equilibri territorial, que xoquen amb altres obres, on hi ha desviacions, i on hi ha hagut desviacions importants, com és el Teatre Nacional de Catalunya, amb una bona i forta desviació del que estava pressupostat. Desviacions que aquest any seran evidents, davant d'informes com el de GISA.

Aquestes desviacions, a més, repercuteixen sobre expectatives que es fan dins del territori, és a dir, la construcció d'un centre d'ensenyament, una carretera o una infraestructura hidràulica, canvien les condicions de vida i de benestar, però, a més, les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya fan i han de fer les seves previsions de futur, si més no quan ja se'ls ha dit que una obra es començarà a executar, moltes vegades, ja. Desviacions que moltes vegades es fan inexplicables. Exemple: la Direcció General de Carreteres, l'any 1996, no va adjudicar una sola obra, i Regsa no va arribar al 50% del que s'havia d'executar. És a dir, desviacions evidents, desviacions que ens porten a una realitat, realitat que, dia a dia, veiem els membres de la Comissió de Política Territorial, en multitud d'iniciatives de diferents grups parlamentaris, que reclamen i diuen una i altra vegada que es posin als pressupostos principalment aquelles obres que al llarg de molts anys han estat promeses i pressupostades i no s'han arribat a executar.

Això ens porta a reflexionar sobre certes afirmacions que, des del mateix Govern de la Generalitat, ens diuen que, de forma constant, a més, l'endeutament ha tingut, com a font principal d'aquest endeutament, la inversió i l'obra pública. I és ben cert, però tampoc tant, amb les dades a què abans feia referència. I aquí, honorable conseller, li formulo no solament diferents qüestions, sinó, a la vegada, possibles propostes: el perquè d'aquesta diferència pressupostària, aquestes diferències evidents, entre els pressupostos i la realitat pel que fa a l'obra pública. Quin és el mecanisme d'autodisciplina que vostès, des del Govern de la Generalitat, han

de fer perquè el que hi ha en els pressupostos pel que fa a l'obra pública pugui dur-se a la realitat. El perquè no ha de recuperar determinades obres, promeses i altres vegades pressupostades, que, de vegades, any rere any, no s'arriben a executar. No haurien, vostès, de tindre-les en compte, aquestes, com a prioritàries en els propers exercicis? I si ens trobem davant d'aquesta realitat –i vull reiterar l'esforç que per part de la Generalitat, però també d'altres administracions, hi ha d'inversió–, cap on creuen vostès o cap on encaranen vostès i prioritzaran l'obra pública els propers anys?

El gremi de la construcció i tot el que l'envolta creuen que es comença a trencar una tendència negra –com diuen ells– i un futur negre però un futur amb més possibilitats. I algunes dades, com el consum de ciment a Catalunya el passat mes d'agost, amb un augment del 2,8% de taxa anual, són dades prou clares.

Des del Grup Parlamentari Popular som conscients de l'actual moment de restricció, però hem de tindre, crec, tots clar que la reducció del dèficit no ha de descansar totalment sobre la retallada en inversió pública, perquè, de vegades, no ho és en els pressupostos però sí que ho és en la realitat.

I una tercera part d'aquesta interpellació: poder continuar amb nivells importants d'obra pública sense que els nivells d'endeutament creixin i que hi hagi una contenció del dèficit. Catalunya està mancada d'infraestructures importants, i algunes d'aquestes inversions –és ben cert– corresponen al Govern de l'Estat, però d'altres corresponen al món local i altres també corresponen al Govern de la Generalitat. Haver fixat un horitzó per a l'any 2026 de set milions i mig d'habitants, el desenvolupament dels plans territorials –aturats, per cert–, el desplegament de la policia autonòmica i tot el que comporta també d'inversió en obra pública, el compliment de la LOGSE i la modernització de l'ensenyament, el reequilibri territorial amb els plans comarcals de muntanya, amb apostes importants, i també desenvolupar en la part que ens toqui, i que toqui al Govern de la Generalitat, el mateix Pla delta, són actuacions importantíssimes que han de marcar i han de ser una eina per a ser competitius, en un mercat que ja surt del territori català, que m'atreveixo a dir que surt del territori espanyol, i que és obert dins de tota la Unió Europea: infraestructures, obra pública, comunicació..., és a dir, futur. I aquest repte no és un repte llunyà; és un repte d'ara mateix.

Hi pot fer front, conseller, la Generalitat de Catalunya, tenint en compte la situació d'endeutament i de control i de rigor pressupostari que ens anem marcant tots plegats, a què estem sotmesos, i que continuarem estant-hi sotmesos després de l'entrada dins de la Unió Econòmica i Monetària? Garantir un estat del benestar, a la vegada, i continuar amb un ritme important d'obra pública? Pot fer front a tota aquesta despesa futura, però, a la vegada, ràpida, la Generalitat de Catalunya? Perquè si analitzem les eines que tenim, és a dir, per una part, una empresa pública, com és GISA, que encara que no compti en els endeutaments, els seus propis endeutaments, tots sabem qui hi ha de fer front la mateixa Generalitat, i ha de sortir dels mateixos pressupostos.

I també li formulo i li plantejo una qüestió, conseller, que és la iniciativa privada. Pensen apostar per sistemes de finançament privats per tal de poder continuar amb un bon nivell d'obra pública? Sóc conscient, conseller, que algunes d'aquestes qüestions van molt lligades a qui el va precedir en el càrrec i ara conseller d'Economia i Finances, perquè, en definitiva, és des d'aquesta Conselleria cap on posaran més o menys diners per a aquesta inversió pública, però no s'escapa a ningú que vostè, com a responsable del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, té lligats, entre d'altres, la Junta d'Aigües, l'Incasol, la Comissió de Ports de Catalunya, GISA, Regsa, Ferrocarrils de la Generalitat i un llarg etcètera. I recau en la seva responsabilitat plantejar temes clarificadors de futur que facin que l'obra pública a Catalunya continuï, que no tingui desviacions, que marqui unes prioritats i que no ens hipotequin accions econòmiques de futur.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Per a la resposta a la interpellació, té la paraula el conseller de Política Territorial, senyor Pere Macias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat que formula la interpellació. Bé, jo crec que, en definitiva, la pretensió de la seva intervenció és la de conèixer els objectius, els mètodes, els instruments que el Govern utilitza pel que fa a la inversió pública. I em permetrà que faci una intervenció molt plana, intentant de respondre-li de manera també..., si vostè m'ho permet, amb una expressió molt pedagògica, el que vostè planteja. I ho faré intentant contestar el que, en definitiva, vostè ha plantejat: per què invertir, on invertir, quan invertir i com invertir.

Miri, els governs hem d'invertir. Per què hem d'invertir? Hem d'invertir per tres motius fonamentals. El primer és un motiu de donar als ciutadans un nivell suficient de qualitat de vida, i l'exemple més clar és la inversió que es fa, per exemple, en transports públics. Ahir mateix, l'Autoritat del Transport Metropolità, els Transports de Barcelona i els Ferrocarrils de la Generalitat presentaven a l'opinió pública un acord importantíssim a què s'ha arribat i que permetrà que a partir de l'1 de gener de l'any vinent Barcelona tingui dues línies més de metro, no tant perquè ens hàgim gastat molts milers de milions a construir-les, sinó perquè s'ha arribat a un acord per fer una cosa tan simple com és que entre els Ferrocarrils de la Generalitat, les línies urbanes dels Ferrocarrils de la Generalitat, i les línies de metro no hagi, un ciutadà, de pagar dues vegades. Aquest és un acord que costa diners a contribuents i, per tant, vol un cert esforç de les administracions, però, sobretot, racionalitza. És un acord que, en qualsevol cas, millora molt la qualitat de vida dels ciutadans. Per què invertir? En primer lloc, per donar servei, per donar qualitat de vida als ciutadans.

En segon lloc, vostè, com tots els senyors i les senyores diputats, coneix perfectament que la inversió pública és un factor de desenvolupament. D'aquí a poques setmanes, concretament el 12 de desembre, entrarà en servei tot l'Eix Transversal de Catalunya. Aquesta és una inversió - factor de desenvolupament de moltes comarques, com són també inversions clau per al factor de desenvolupament inversions, per exemple, com l'efectuada en el Centre Integrat de Mercaderies del Vallès, o com són infraestructures de transports.

I finalment, invertir per què? Invertir per reequilibrar el territori. A vegades es critica, però la inversió, la distribució comarcal acumulada de les inversions al nostre país, doncs, suposa, en el període del 83 al 94, que en determinades comarques, al Pallars Sobirà -n'hi esmento una, per exemple-, o al Ripollès, o a la Terra Alta, o a la Vall d'Aran, les xifres d'inversió per habitant són moltes vegades més altes que a les comarques més desenvolupades. Invertir per què? Invertir més allà on hi ha menys recursos per intentar reequilibrar el territori. Per tant, la pretensió del Govern és invertir per donar servei, per donar qualitat de vida, per contribuir al desenvolupament, per reequilibrar el nostre país.

Quan invertir? Home, doncs, jo penso que hi ha cicles econòmics en els quals la inversió pública es fa especialment necessària. A vegades la inversió pública ha de ser utilitzada, com ho ha estat en períodes dels últims vint anys, per superar crisis econòmiques; a través d'arrencar la inversió pública al sector de la construcció s'aconsegueix arrencar tota l'economia. No és aquest el cas, no estem en aquest moment; la inversió no és tant un factor clau de desenvolupament, sinó que és un factor d'inversió estratègica en determinats elements, en determinats sectors, en determinats punts que poden ajudar el desenvolupament del país. En aquests moments, per tant, la inversió ha de tenir un caràcter específic i puntualment estratègic. Hem de ser capaços d'aconseguir que Barcelona sigui una plataforma logística; per això hem d'invertir en tot el Pla del Llobregat, hem d'invertir en l'aeroport, en les connexions ferroviàries, etcètera.

On invertir? En quins sectors s'ha d'invertir? Doncs, miri, jo diria que en aquests moments la política del Govern té com a objectius la inversió en uns àmbits de manera molt especial. Una política clau en aquests moments és la política d'habitatge. L'últim Pla d'habitatge ha donat uns resultats, penso, molt importants: s'han estabilitzat els preus, ha crescut l'oferta, s'ha pogut, d'alguna manera, atendre la demanda, i nosaltres pretenem que el proper Pla de l'habitatge, en el qual, lògicament, l'Administració de la Generalitat té un paper important, s'enfoqui, predominantment, cap a la rehabilitació, perquè aquest és un dèficit que, d'alguna manera, hem de tenir en compte. Des del punt de vista, també, d'un altre sector clau, és el sector de transports. Hem de ser capaços, en la xarxa de transports, especialment el transport públic, de donar aquest servei de què abans li parlava. Una prioritat del Govern de la Generalitat per a aquest període que ara s'inicia seria aconseguir ja el metro del Baix Llobregat, com s'ha aconseguit el metro del Vallès, i aconseguir també portar el metro a Nou Barris, d'acord amb els compromisos establerts.

També hi ha un altre sector clau on invertir, i aquesta és una inversió compartida pel Departament de Política Territorial i pel Departament d'Agricultura, que és en regs. No fa gaires dies, amb el conseller Marimon, presentàvem a la Terra Alta els regadius de la Terra Alta, que en una primera etapa signifiquen una inversió de 4.500 milions de pessetes; vostè sap que s'estan executant també els d'Algerri - Balaguer, i que n'hi han d'altres de previstos de prou importants, en els quals nosaltres també hem focalitzat una prioritat de l'actuació inversora del Govern.

De totes maneres, vostè, amb la seva intervenció, anava, sobretot, a formular, dir: «Escolti'm, segurament estaríem d'acord en tots aquests aspectes, però vostè vol saber com, vol saber quins mecanismes, quines pautes, de quina manera el Govern pot fer possible l'acompliment de tots aquests objectius. Bé, vostè també ho ha esmentat, però vostè sap perfectament que el Govern de la Generalitat, ja fa uns anys, va establir, va instrumentar la societat GISA -Gestora d'Infraestructures-, que ha donat uns resultats realment molt substancials; jo li podria donar dades quantitatives del que ha invertit GISA, i que ha permès que aquesta societat, primer de tot, fes més eficient la inversió pública. Què vol dir fer més eficient? Doncs, miri, que es complissin més els projectes, que hi hagués menys extres, que hi hagués menys liquidacions... I, en aquests moments, aquest model de GISA, des d'aquest punt de vista, està essent copiat, l'hem nosaltres ensenyat, i moltes comunitats autònomes, molts ajuntaments, moltes administracions, la mateixa Administració general de l'Estat han pres aquest model per crear societats -com ara el GIF, que ha d'executar les obres, les grans infraestructures ferroviàries, com ara Arpegio, que és de la Comunitat de Madrid i que ha d'executar el desenvolupament del Pla de metros de Madrid-, sempre amb la mateixa filosofia de GISA, que nosaltres entenem com una filosofia plenament vigent.

Vostè planteja també un altre element que nosaltres compartim, que és la participació de la iniciativa privada en el finançament de determinades infraestructures. Miri, li posaré un exemple que no és del Govern de la Generalitat, però que s'executa molt a prop d'aquí on estem nosaltres. Fa pocs dies, l'Autoritat Portuària de Barcelona va adjudicar el nou moll d'inflamables, i ho va fer per una via concessional, per la qual la inversió pública i la inversió privada -perquè, evidentment, la inversió privada sola no hi arribaria-, en forma d'una concessió, li permeten de tirar endavant una instal·lació totalment indispensable per al futur del port. Avui mateix veig que els diaris publiquen que l'Autoritat Portuària ahir va adjudicar una obra, que aquesta la finança totalment el sector públic, que és un pont de connexió entre els molls. En aquest sentit, és evident que sempre hi haurà un marc per a les inversions públiques i hi haurà un marc per a la participació del sector privat.

Per què invertir?, quan invertir?, on invertir?, com invertir? Jo penso que en aquests moments a nosaltres se'ns plantegen nous reptes, hem de trobar noves fórmules per fer possible el manteniment d'un adient nivell d'inversió pública, encara que provingui de fons privats, i en aquest sentit vostè ja coneix perfectament,

igual com aquesta cambra, que el meu Departament ha encetat –va encetar ja en època passada i estem prosseguint-ho– fórmules com les que han permès que l'Institut Català del Sòl i, possiblement, l'any vinent la Junta d'Aigües, a través de la titularització dels seus futurs ingressos, permeti disposar d'uns fons que donin resposta a les necessitats plantejades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats... De les seves paraules, honorable conseller..., si ho he entès bé, ha dit que sí que hi hagi una participació per part de la iniciativa privada en l'obra pública futura a Catalunya; i he entès també cap on volien encarar, principalment, el que és tot el tema de l'obra pública a Catalunya. És a dir, ha parlat de reequilibri territorial, ha parlat d'habitatge, ha parlat de transport, i ens ha fet molta referència, també, el Metro. I ha parlat molt d'estratègia, eh?, és a dir, la inversió i l'obra pública de forma estratègica.

Jo li voldria apuntar algunes dades –perquè no me n'hi ha fet referència– del que és el compliment per part de la Generalitat, que era el títol d'aquesta interpellació, no? El Departament que vostè dirigeix, l'any 96, només va complir el 85% de l'obra pública, de l'obra pública prevista; el Departament d'Agricultura –que també n'hi ha fet referència– només va complir el 85% de l'obra pública. I quan feia referència a aquesta empresa, per dir-ho d'alguna manera, paral·lela a GISA, com és Regsa, i feia referència a algunes infraestructures hidràuliques, miri, jo he estat tres vegades a la inauguració del canal Algerri - Balaguer –tres, tres vegades, eh? Dos en campanyes electorals, i una altra fa poques vegades. I a l'Algerri - Balaguer..., bé, de màquines, n'hi ha alguna per allí, però no es treballa. I la inversió que hi ha prevista de Regsa, de més 9.000 milions de pessetes, d'aquest any..., doncs, ens podem quedar igual que l'any passat, al 50% una altra vegada. El mateix passa amb els plans comarcals de muntanya –i abans hi he fet referència–: de 18.000 milions previstos l'any 1996, 12.000 són els que realment s'han invertit, és a dir, s'ha complert un 60 i poc per cent més.

És a dir, com compliran, quin és l'objectiu, com traçaran des del Govern de la Generalitat que el que pressuposten després sigui una realitat en obra pública? Perquè, si vostès pressuposten una despesa corrent i l'abaiexen, estic convençut que cap diputat d'aquesta cambra els dirà absolutament res; però sí que quan hi ha pressupost per a obra pública, amb l'esforç que des dels diferents grups parlamentaris es fa perquè hi hagi aquesta obra pública i en determinades comarques i en determinades poblacions, després sí que se'ls reclama que facin aquesta inversió en obra pública.

Vostè ha parlat també de tota la zona estratègica, de la zona del Pla delta, i ha fet una referència a l'aeroport.

Jo aquí li vull fer una referència també a l'aeroport; és a dir, fa pocs dies es va aprovar a la Comissió de Política Territorial –on el Partit Popular hi va votar en contra– la gestió i la titularitat de l'aeroport de Barcelona. És a dir, la titularitat de l'aeroport de Barcelona vol dir qui ha de fer la inversió, quan un és titular de l'aeroport de Barcelona, perquè AENA, dins dels seus pressupostos plurianuals, té previst invertir –o tenia previst invertir, ho he de dir així–, des de l'any 94 a l'any 2001, més de 40.000 milions de pessetes. Si aquesta titularitat es reclama per part de la Generalitat, i finalment el Govern de l'Estat hi accedís, a aquesta titularitat per a l'aeroport de Barcelona, voldria dir que la Generalitat de Catalunya és qui hauria de fer l'ampliació de l'aeroport de Barcelona, i llavors voldria dir que aquests 40.000 milions de pessetes haurien de restar-se, per dir-ho d'alguna manera, a l'obra pública que s'està fent també a Catalunya.

Li he fet també una altra pregunta, conseller, que no m'ha contestat. És a dir, recuperant els pressupostos futurs, aquelles obres pendents que tantes i tantes vegades ens trobem que ens fiquen als pressupostos, fins i tot que en campanyes electorals ens prometen una i altra vegada i que no veiem mai, després no s'acaben d'executar, ens agradaria saber quina és la seva intenció en aquestes obres que van quedant penjades en el temps, no?

I a la vegada, doncs, animar-lo que continuï la inversió pública, perquè, clar, les dades últimes no deixen de ser preocupants. La mateixa Cambra de Contractistes –i suposo que hi té accés directe– ens parla que fins al mes de setembre la licitació de la Generalitat ha baixat, en pessetes constants, un 8,4%. És a dir, això ens diu, d'alguna manera, que tampoc en els pressupostos de l'any 1997 es complirà aquesta obra pública a què abans feia referència, globalment, de 190.000 milions de pessetes, i que si ho abaixem un 15%, com s'ha abaixat els darrers anys, vol dir que es perdran a Catalunya, per part del Govern de la Generalitat, 25.000 milions de pessetes en obra pública.

Vostès ho tenen als pressupostos, i el que els demanem és que compleixin el que vostès tenen als pressupostos, i que aquesta obra pública de la Generalitat es dugui a terme, perquè tot aquest reequilibri territorial que vostè apuntava, doncs, en definitiva, pugui ser una realitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo crec que potser abans, quan he dit com invertir, no he donat suficients explicacions i a mi m'agradaria –jo penso que pot ser pot illustratiu– d'explicar com funcionen les inversions que executa GISA. Perquè això segurament dóna resposta a la seva preocupació, i a la vegada permet d'entendre perfectament els mecanismes que s'utilitzen, i a la vegada també permet de

resoldre un dels majors problemes que plantegen les rigideses administratives a què totes les administracions estem sotmeses a través de la consignació anual pressupostària.

Miri, GISA funciona de manera que el Govern, en qualsevol moment, li pot encarregar –de fet, li encarrega– l'execució d'unes obres. Diu: «GISA» –o Regsa, que, en definitiva, funciona de manera integrada–, «vostè ha d'executar el regadiu de la Terra Alta, que val 4.500 milions de pessetes. Aquest és el pressupost i, per tant, nosaltres li encomanem que executi aquesta obra. Li encomanem que executi aquesta obra en els terminis establerts en els mateixos projectes» –per tant, en aquest cas, crec que són trenta mesos i, per tant, això acota ja la realització de les obres. I a la vegada que li encomana això, li diu: «Miri, i això el Govern li ho pagarà consignat en els seus pressupostos, doncs, per exemple 300 milions.» I dic xifres que no són la realitat d'aquest cas, simplement a títol d'exemple–, 300 milions el 97, 1.000 milions el 98, 1.000 el 99, etcètera, fins acabar de pagar, lògicament no només el principal, sinó també els seus interessos. Per tant, vol dir que aquest fet desestacionalitza o desperiodifica anyalment les inversions. A partir d'aquest moment, l'únic en què està implicada la inversió, no és tant per un complement pressupostari, és a dir, que per si vostè demana a l'interventor general que en digui quin tant per cent s'executa ara aquest any, no té res a veure, això, amb l'obra realment executada. L'obra realment executada respondrà que els propis terminis de les obres es compleixin. Vostè pot dir: «Home, els terminis de les obres no es compliran.» Bé, si el termini de l'obra no es compleix per causa d'una dilació amb la contracta, GISA té unes clàusules, jo crec, força dures, que fan que el contractista sigui penalitzat. Moltes vegades, hi ha hagut empreses constructores que s'han dirigit al Govern protestant d'aquests clàusules, que, d'altra banda, penso que són una garantia de cara al bon ús públic d'uns recursos que són de tothom.

Per tant, aquest fet que desestacionalitza, ens ha de fer analitzar les obres des d'un altre punt de vista. Jo diria que, a més a més, això permet una gran tranquil·litat, perquè permet no estar sotmès a aquest règim que a vegades és molt intranquil·litzador d'haver de liquidar abans de no sé quin dia de novembre, perquè es tanca caixa, etcètera. I sobretot, permet que la lògica de les obres, que mai és anyal, se ceneixi a una mecànica artificial creada, jo diria, per la burocràcia de l'Estat –i quan dic l'Estat dic tots plegats– que encaixava excessivament els mecanismes pressupostaris. Bé, per tant, jo penso que això és el que d'alguna manera hem d'analitzar de manera important.

Vostè ha fet referència també a alguns temes concrets. Escolti, en aquest moment el canal Algerri - Balaguer es troba en obres, jo penso que de manera totalment..., seguint el que està previst en el projecte, i el moment que entri en funcionament el regadiu, suposo que s'haurà de fer alguna altra inauguració i, en tot cas, hi anirem tots plegats.

Una qüestió que vostè també ha acotat, i que penso que també es mereix unes breus paraules. Nosaltres, en aquest moment, pel que fa a l'aeroport de Barcelona,

estem preocupats, no tant per un tema de titularitats sinó per un tema de resoldre l'esquema director, el Pla director. I jo vull una vegada més aprofitar aquest marc, que em penso que és un marc prou solemne i seriós, per esmentar que la preocupació fonamental del Govern de la Generalitat és que abans de desembre s'arribi a un acord amb totes les administracions en relació amb el Pla director. Què vol dir això? A la ubicació, és obvi, de la nova pista totalment necessària, però també a resoldre els problemes de la terminal de càrrega i a resoldre també tots els problemes del camp de golf i del camp de terra. Jo voldria, una vegada més, fer una crida a la responsabilitat de totes les administracions i també fer una crida a entendre que el problema de l'aeroport del Prat és un problema funcional, és un problema d'una infraestructura de transport, però és també un problema territorial. No estem fent un aeroport a l'aire, si m'ho permet dir-ho així, sinó que estem fent un aeroport en un marc en el qual hi han ciutadans, hi ha un territori, hi ha infraestructures preexistents, i tot això cal tenir-ho en compte. Jo crec que en aquests moments tenim els instruments de diàleg en ple funcionament, i jo estic convençut que això tira endavant.

I una acotació: el que sí que és urgent –i en aquest moment tenim converses que penso que poden aflorar ben aviat al públic– és que la gestió de la terminal de càrrega pugui fer-se a través d'una fórmula participativa amb el mateix AENA, amb les institucions, amb els mateixos operadors, amb el Govern de la Generalitat, i això, ja hi ha una proposta que el Govern ha formulat a totes les parts, que espero que abans de final d'any pugui ser també, d'alguna manera, instrumentalitzada.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre política cultural

El següent punt de l'ordre del dia, el dotzè punt, és la interpellació al Consell Executiu sobre política cultural, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la política cultural és per definició polièdrica, però tot i aquesta...

Senyor president, el senyor conseller em sembla que fa gestos indicant la possibilitat de si aquesta Interpellació i la propera..., però, en tot cas, el senyor conseller mateix li ho podrà explicar millor que jo mateix.

El president

Interrompo el temps per al senyor diputat, i té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El sentim.

El conseller de Cultura

En tot cas... (*Pausa. Remor de veus.*) Moltes gràcies, senyor president. Superades les dificultats per dominar l'electrònica, en tot cas, per indicar que la interpellació formulada pel Grup d'Esquerra Republicana, tot i que s'ha presentat amb una ambició més de política cultural, sembla que se cenyirà a política teatral, que és el mateix tema amb el qual s'ha presentat una altra interpellació, la següent, presentada pel Grup d'Iniciativa. Sembla raonable que es puguin tractar simultàniament. En tot cas, si els grups ho volen, no tinc cap inconvenient a fer-ho per separat ni junt, però sembla raonable que es faci...

El president

Atesa la petició del senyor conseller, si el diputat interpellant, el senyor Riera, ho té d'acord, doncs, acumulem. Per tant, farien la intervenció els dos interpellants i la resposta acumulada per part del senyor conseller.

Moltes gràcies.

Endavant, senyor diputat, pot començar la seva intervenció.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies. Els deia que la política cultural és polièdrica, però que a vegades fonamenta en una mateixa concepció de com el poder públic ha d'incidir en la creació, la producció i la difusió de la cultura, especialment pel que fa a les anomenades indústries culturals.

La polèmica del Nacional, l'anomenada mediàticament «batalla Pujals-Flotats», ha posat en evidència les mancances de la política cultural a casa nostra pel que fa a les arts de l'espectacle. Unes mancances que tenen molt en comú amb les que podríem esmentar pel que fa a la cinematografia, la discografia, el món editorial. La polèmica del Nacional, doncs, ens pot servir de paradigma en aquesta anàlisi. De fet, la polèmica inicial és desenvolupà a les màximes altures de l'Administració i d'algunes empreses. Aviat, però, derivà cap a un debat més de fons, menys formal, més profund i més real: el present i el futur de les arts de l'espectacle al nostre país.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

L'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya, en un comunicat de premsa d'aquesta mateixa setmana, deia: «Aquesta polèmica no és més que la punta d'un iceberg; al fons s'hi amaga el problema d'una política cultural sense planificació.» I d'això és del que voldríem parlar avui. No voldríem parlar ni de noms propis ni voldríem parlar de polèmiques centra-

des en qüestions molt concretes, sinó que li voldríem parlar de política cultural, de política teatral, del present i el futur de les arts de l'espectacle a casa nostra.

De fet, aquesta manca de planificació en política cultural, que nosaltres observem de fa molts anys —de fa massa anys—, és una constant, no només des de la visió dels partits de l'oposició, que vostè em dirà, senyor conseller, que per això estem, sinó també des de la visió de la majoria dels sectors, dels professionals, dels creadors, dels productors i dels difusors, del món del cinema, el disc, de les arts de l'espectacle. Però parlem, més que del passat, del present i del futur, i centrem-nos, com deia, com a paradigma, en les arts de l'espectacle, en el teatre. Aquest present planteja uns dubtes que cal solucionar per encarar bé aquest futur. Dubtes del present, manera d'encarar-ho per al futur. El secretisme de les ajudes institucionals a algunes companyies teatrals de molt prestigi, de gran prestigi, sens dubte, però que a la vegada són empreses privades que no deixen, doncs, d'adquirir, mitjançant aquestes ajudes, un cert caràcter públic. I nosaltres li reclamem la fi d'aquest secretisme.

La competència entre administracions, la contraposició d'un mal entès teatre convergent amb un mal entès teatre socialista o, si volen, per dir-ho més metafòricament: la contraposició entre un «teatre nacional» i un «teatre lliure»; quan, des del nostre punt de vista, evidentment, tota política teatral ha de tenir una perspectiva nacional i ha de ser basada en la llibertat. És urgent i necessari, per tant, un acord institucional entre totes les institucions que actuen en el món del teatre, sense cap voluntat de contraposar, ja no diré estètiques, perquè em semblaria estúpid, sinó planificacions. El món del teatre a casa nostra és un, i el model públic del teatre a casa nostra ha de ser també un, sigui quina sigui l'Administració que, com vostès saben, són moltes i variades les administracions que tenen infraestructures teatrals o les que, fins i tot, tenen companyies o relacions amb companyies.

És urgent, en definitiva, acabar amb la no-planificació. Cal ordenar, racionalitzar i impulsar les arts de l'espectacle. D'acord amb les institucions, deia, però també d'acord amb els protagonistes. Amb els protagonistes de tots els sectors i gèneres; des dels grans noms fins als noms ara molt modestos; des dels més prestigiats fins als ara més marginals; des de l'actor-director creador d'un monòleg fins al gran muntatge musical de complicada estructura. I cal també posar fi a una excessiva concentració dels esforços en grans infraestructures, totes i cadascuna de les administracions, oblidant-se tot sovint del treball de base. En aquest sentit, cal clarificar els ensenyaments de les arts de l'espectacle, no només els ensenyaments per a actors o directors de teatre: els ensenyaments de dansa; els ensenyament de circ, els ensenyament de tècnics de teatre. Cal clarificar què entenem per companyies estables, des del model de teatre públic, què entenem.

I no podem oblidar, en aquest context, d'allò que no ens acaba de convèncer del que ha succeït fins ara i amb allò que voldríem que succeís, no podem oblidar que s'ha modificat el marc teatral a casa nostra. I s'ha modificat sovint, o gairebé sempre, sense participació dels

sectors. Han aparegut fets que han modificat –i en el futur encara ho faran més– el panorama teatral a Catalunya. Hi ha hagut una forta ampliació del sector públic. Hi ha hagut cada vegada un dinamisme més fort d'un sector privat que es va concentrant. Hi ha hagut alts i baixos a les sales alternatives. Hi ha hagut la creació i el problemàtic sosteniment dels circuits fora de Barcelona. Hi ha hagut l'evident incidència de la televisió.

Hi ha hagut també en aquest sentit una evolució del marc laboral de les arts de l'espectacle, que sovint oblidem, el marc laboral de les arts de l'espectacle, amb aspectes de distinció, de tracte laboral segons el sector, segons l'empresa, i amb fets conjunts que hauríem d'afrontar un dia o altre, com la fiscalitat. I, en aquesta evolució, hem de recordar l'experiència d'altres països; l'excessiu i especialment mal ordenat pes del sector públic, el mal ordenat pes del sector públic, més que l'excessiu –ho remarco–, el mal ordenat pes del sector públic ha distorsionat, en molts llocs d'Europa, i modificat negativament el marc general teatral que hi havia. Van desaparèixer experiències independents, es va consolidar un sector privat monopolista, va desaparèixer la programació teatral no centralitzada, es van consolidar fortes diferències de caràcter laboral entre treballadors d'un sector i un altre... I fixi's que aquests fets que han succeït a Europa en països on no s'ha ordenat el marc teatral són alguns dels símptomes que abans deia que a Catalunya o han succeït o s'albira que poden arribar a succeir –o s'albira que poden arribar a succeir.

En aquest sentit –en aquest sentit–, el debat sorgit arran de la polèmica és un debat molt positiu. A més –deia–, perquè és sobre l'existència i el disseny de la política cultural, un cop superat l'estadi maniqueista de bons i dolents en què es va situar el debat en un bon començament. Aquest disseny de la política teatral, però, s'ha de fer des del consens i la participació. Per això –per això–, nosaltres trobem absolutament encertada la proposta de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya –que té, pel que coneixem, el suport de l'Institut del Teatre– de convocar unes jornades de debat i reflexió sobre les arts de l'espectacle i sobre el futur de la política teatral.

Aquestes jornades, que han de servir al sector per clarificar posicions, han de servir també als partits polítics per, un cantó, participar en el debat com a generadors de propostes, però, per l'altre, per rebre el posicionament del sector, han de servir a l'Administració també per tenir unes eines de treball. Ho parlava ahir amb un representant de l'Associació d'Actors i Directors, en aquestes jornades: el que ens fa a uns i a altres, al Govern i als partits, és bona part de la feina, perquè en aquestes jornades el que ens han de fer és posar-nos damunt de la taula les propostes de futur d'ordenació del sector; el que hem de saber fer uns i altres, Govern i Parlament, és recollir-les i posar-les damunt de paper en forma de normativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral

Crec que hi ha acord a acumular el debat; per tant, té ara la paraula, per exposar la seva interpellació sobre la política teatral, el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, senyor Bargalló –amb qui estem massa vegades condemnats a coincidir i, per tant, a repetir-nos–, fa uns anys que em vaig incorporar com a diputat en aquest Parlament, i fa uns anys que demano al Govern, amb fe de pedra picada, que ens expliqui quina és la seva política teatral, a l'engròs i a la menuda, a Barcelona i a la resta de Catalunya, i la veritat és que no me n'he sortit.

No tinc cap vinculació personal amb el sector teatral: plantejo aquestes iniciatives parlamentàries en forma d'interpellacions, de mocions, de preguntes, d'esmenes pressupostàries per encàrrec del meu Grup Parlamentari, primer del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que fins i tot va elaborar un avantprojecte de llei de teatre, més tard del Grup d'Iniciativa per Catalunya, ara des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, collectiu polític que sap que la cultura –com diu la disposició addicional sisena de l'Estatut d'autonomia– ens defineix precisament com a nació, que sap que el teatre és una de les manifestacions més riques de la creativitat cultural del nostre poble, i també que sap que la política cultural, que les indústries culturals produeixen riquesa, generen llocs de treball, fins al punt que aquest és el sector que els darrers deu anys ha generat més llocs de treball a Europa.

Nosaltres no interpellem la professió teatral, que considerem que fa la seva feina amb una dignitat i amb una maduresa exemplars; més encara: aprofito per reiterar l'homenatge del nostre Grup a la gent de teatre, que és avui un dels elements més notables de la projecció cultural de Catalunya cap al món, i que ahir, al llarg de la negra nit del franquisme, va ser un dels punts de referència de la dignitat resistent. Vull fer esment d'un autor que, quan no era possible sentir en veu alta cap paraula en català, ens permetia sentir excel·lents expressions en català: em refereixo a Josep Maria de Segarra. I vull fer un esment especial de l'Agrupació Dramàtica de Barcelona, en la qual els Roda, els Garsaball, el meu oncle Joan Oliver –el poeta Pere Quart–, havien cooperat contracorrent en una activitat teatral –per cert, amb propostes innovadores–, en un món marcat per les prohibicions polítiques, per les censures, pel carquisme més humiliant.

No interpellem, per tant, la professió teatral, perquè no ens correspon, i sí que interpellem el Govern de la Generalitat, entre altres coses perquè és la nostra obligació en tant que polítics electes, ni que sigui per un

segment més o menys gran d'electors. I tornem a preguntar al Govern de la Generalitat que ens digui quina és la seva política teatral; pregunta que fa uns quants mesos hauria semblat retòrica a més d'una i a més d'un, però que avui és l'interrogant que es planteja la gent del carrer, i que es plantejava amb més força encara la professió teatral quan el 20 d'octubre es reunia en assemblea, o quan dies abans publicava un manifest que posava en qüestió la política teatral del Govern de la Generalitat, i quan prenia la iniciativa de posar en marxa unes jornades per debatre la política teatral a Catalunya, de les quals ha fet esment el senyor Bargalló. En tot cas, aquestes jornades són importants. Puc demanar-li, conseller, que suspengui cautelarment el Decret del mes de juliol i decisions posteriors sobre el Teatre Nacional de Catalunya, fins a conèixer les propostes del sector?

Abans de ser diputat en aquest Parlament, vaig tenir l'honor de ser designat, amb vint-i-tres persones més, assessor del conseller de Cultura, l'honorable senyor Joan Rigol. Vaig viure, per tant, des del prosceni i amb un cert grau de protagonisme, la proposta de pacte cultural, signat finalment amb tota la solemnitat del món el 1985 al Palau de la Generalitat. Doncs bé, les tensions que hi ha avui en el món del teatre han demostrat que aquell pacte cultural era una eina valuosa per posar d'acord les administracions públiques catalanes per tal de coordinar les inversions i per tal d'elaborar normes de compliment obligatori per a la concessió de subvencions a les activitats culturals dels sectors i de les persones i de les empreses, els veritables agents culturals de l'activitat cultural a Catalunya. Si reivindicuem avui l'acompliment d'aquell pacte cultural, no és per un exercici –altrament legítim– de la nostàlgia, sinó perquè ens sembla urgent aclarir i racionalitzar el destí dels recursos públics, sempre massa escassos.

El nostre Grup va presentar el 9 de febrer de 1994 un projecte de llei per ordenar, regular i estimular, d'acord amb la LOGSE, els ensenyaments artístics a Catalunya. Per indicació de la diputada del Grup de Convergència i Unió que ens va respondre, però sobretot –permetin-me que ho digui així– per les indicacions que ens va fer l'estimat, amic i mestre, aleshores diputat del Grup Socialista, senyor Oriol Martorell, vam retirar la nostra proposta, amb el compromís de tots, però també amb el compromís del Govern, de remetre al Parlament ben aviat un projecte de llei sobre els ensenyaments artístics a Catalunya. Entre aquests ensenyaments artístics, té un lloc preferent tot allò que té a veure amb els estudis dramàtics, amb instàncies, amb institucions, amb centres d'una importància tan notable com l'Institut del Teatre, de la Diputació de Barcelona.

El tema estrella d'aquests dies, però, té a veure amb un projecte tan polèmic com el del Teatre Nacional de Catalunya. En vam parlar, i prou, en la compareixença del conseller Pujals, per iniciativa del mateix conseller, a la Comissió de Política Cultural. Només voldria recordar un dels arguments que vam tractar de donar aquell dia: la història d'aquest Teatre Nacional de Catalunya ens dona la raó quan diem que el Govern que vostè, senyor conseller, representa avui aquí no té una política teatral, o si la té, no l'ha sabut explicar, ni tan sols als qui hi estan més directament implicats. El Te-

atre Nacional de Catalunya neix, a parer nostre, com un projecte del Departament de la Presidència; en tot el seu procés, s'hi practica un despotisme il·lustrat tant a l'hora de definir el projecte arquitectònic com a l'hora de designar-ne el director. Doncs bé, aquest despotisme il·lustrat arriba fins al final amb els decrets de juliol i de setembre, de cessió del 35% de la programació del nou teatre a les companyies privades –a quines companyies privades?, triades per quins criteris?, a través de quin procediment públic?–, fins al desistiment del contracte del director emblemàtic i el nomenament del seu substitut.

El Teatre Nacional de Catalunya responia a una exigència de la societat catalana, era una prioritat cultural, fins i tot si el sector teatral fos l'únic que s'hi interessés o que interessés el Govern de la Generalitat? S'han tingut en compte els altres llenguatges artístics, com ara la dansa o el circ, dels quals ens parlava amb tanta saviesa Sebastià Gasch, de qui celebrem aquests dies el centenari? Han avaluat, senyor conseller, el cost total de construcció, de gestió i de funcionament del Teatre Nacional de Catalunya i la seva repercussió en el conjunt de recursos destinats en aquest país a política cultural?

En tot aquest procés, el nostre Grup Parlamentari demana, conseller, *transparència*, i per això li demanem formalment, amb tota la seriositat de què com capaç, que expliqui al Parlament com han controlat el destí dels recursos públics destinats al sector teatral. Li demanem, conseller, que ens deixi analitzar els resultats de les auditories –perquè suposem que existeixen–, que entenem procedents i lògiques, de tots els recursos públics destinats els darrers cinc anys al sector teatral de Catalunya. I si vostè ho recorda, quan era conseller d'Ensenyament, jo l'interpellava molt sovint amb tosuderia –no sé si exemplar, però sí obsessiva– sobre el destí dels recursos per als concerts educatius, i deia: «No estem en contra d'aquests recursos; el que sí que volem saber és l'aplicació que es fa d'aquests recursos.» Doncs bé, fent un parallelisme, deixi'm dir que es tracta de recursos públics i que, per tant, no és voluntat nostra –amb compte!–: és *obligació* nostra controlar el destí d'aquests recursos.

El sector teatral ha decidit celebrar unes jornades; això demostra que es tracta d'un sector viu, actiu i autònom. Mai no hem tingut ni la pretensió ni la temptació d'interferir-nos en la seva dinàmica; sí que, en canvi, continuarem interpellant el Govern ben aviat, amb els pressupostos per al 1998 a la mà, sobre la política teatral del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar ambdues interpellacions, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la política teatral de la Generalitat de Catalunya, si més no en allò que fa referència al teatre públic,

va ser exposada a grans trets en la meua compareixença a la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament, que va tenir lloc el passat 2 d'octubre, en relació amb el Teatre Nacional de Catalunya.

A Catalunya, en el període comprès entre els anys 1992 i 1995, el nombre de companyies de teatre ha augmentat d'un 53%; el nombre d'espectacles de teatre, d'un 45%, i el nombre d'espectadors, d'un 76%, i va arribar, l'any 1996, als gairebé dos milions d'espectadors. Segons les dades publicades per Adetca, fins al mes de setembre, 1.346.000 persones han assistit, enguany, a espectacles teatrals només a la ciutat de Barcelona. En relació amb el mateix mes de l'any passat, el nombre d'espectadors de pagament en aquestes sales ha augmentat d'un 26%. En aquest marc favorable –que de cap manera no pot ignorar problemes ni mancances–, hem inaugurat oficialment el Teatre Nacional de Catalunya, que esdevindrà, indubtablement, un gran instrument per tal que tots puguem gaudir de més programació de qualitat, i també per ampliar i diversificar l'oferta teatral a Catalunya. La seva posada en funcionament ha de tenir un impacte necessàriament positiu en el conjunt del sector teatral; ha de millorar les oportunitats per als grups més amplis de creadors i de professionals, i ha de convertir el teatre en un factor multiplicador i dinamitzador de l'oferta i la demanda. És a dir, el Nacional ha de completar el panorama teatral existent, i no pot afectar negativament les activitats i les iniciatives independents que enriqueixen el nostre teatre.

En resum, cal que el Teatre Nacional s'inscrigui harmònicament en un panorama que és positiu en molts sentits. D'acord amb aquest criteri, el Departament de Cultura va fixar, en la resolució del 29 de juliol, que l'oferta de teatre públic dependent de la Generalitat se situaria en un màxim de tres sales. Així mateix, va establir en aquesta disposició un percentatge de participació de companyies independents a la programació del Teatre Nacional, concretament del 25%, per a la presentació de coproduccions o de companyies invitades. La fixació d'aquest percentatge, a la qual es va arribar després d'haver esgotat la via natural del diàleg, obre el Teatre Nacional a una presència significativa de companyies independents, i respon a l'aplicació d'un criteri bàsic, d'un paràmetre previ a la programació, que permet fer visible, visualitzar la necessitat i la conveniència de facilitar aquest accés; un accés que, actualment, és una tendència generalitzada a tot el continent europeu, i molt especialment a teatres públics de França i Anglaterra.

En definitiva, no és, en cap cas, una imposició inflexible, ni una forma de sostreure un terç de la programació als criteris de la direcció del Teatre Nacional. La resolució no comporta cap indicació temàtica, ni estètica, ni menys encara ideològica. Tampoc no indica quines companyies han de participar-hi, ni tampoc amb quines obres. Contràriament, cal remarcar que la direcció del Teatre Nacional té tota la llibertat per programar els espectacles que consideri convenients i per definir els criteris de selecció de les companyies o dels grups teatrals que hi han de participar.

Per materialitzar en accions concretes la voluntat de transparència i de coordinació del Govern, mitjançant

la dita resolució, es va crear la Mesa de coordinació teatral, com a instrument per assegurar el correcte i harmònic funcionament del teatre públic dependent de la Generalitat de Catalunya en relació amb el conjunt del teatre a Catalunya. A la reunió de constitució de la Mesa de coordinació teatral, celebrada el passat dia 26 de setembre, es va encomanar al senyor Domènec Reixach, director del Teatre Nacional a partir del juliol vinent, de l'any 1998, que preparés un projecte amb els criteris artístics, de gestió i econòmics que, un cop aprovats, constituïran les bases del funcionament i de la programació del Teatre Nacional de Catalunya.

Tanmateix, en aquesta intervenció, ja els avanço que el Teatre Nacional acollirà el Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya, i que la nostra voluntat és que en el teatre Romea es continuï realitzant una programació teatral fidel a la seva tradició mitjançant les fórmules de gestió que es considerin més adients, les quals no tenen per què coincidir amb la que es va aplicar al teatre Poliorama, i també, si es considera convenient, amb el suport del Departament de Cultura.

Tanmateix, el teatre Lliure ha completat una etapa decisiva per al teatre català al seu local de Gràcia, i ara es prepara per continuar la seva trajectòria a la nova seu del Palau de l'Agricultura, que tindrà una capacitat per a 750 espectadors i una superfície total de 13.000 metres quadrats i que és previst que es pugui inaugurar el mes d'abril de l'any 1999. En qualsevol cas, el suport del Departament de Cultura a aquest projecte és ben important.

Fora de la ciutat de Barcelona, el Departament de Cultura ha continuat concedint ajuts econòmics a ajuntaments i consells comarcals per a la programació estable d'activitats relacionades amb el teatre. Enguany, trenta municipis de Catalunya han gaudit d'aquestes subvencions que, indirectament, afavoreixen l'activitat de les companyies de teatre, per un import total de més de 47 milions de pessetes. En aquest sentit, m'agradaria remarcar, destacar, l'acord que hem formalitzat amb la Diputació de Barcelona per tal de coordinar els recursos que les dues administracions dirigim a les programacions estables d'espectacles municipals. Considero que aquesta col·laboració serà molt positiva, i confio que, més endavant, sigui possible portar-la a totes les comarques de Catalunya. Em sembla que és innegable que aquest acord de la Diputació de Barcelona i de la Generalitat, del Departament de Cultura, en allò que col·loquialment és conegut com l'ODE i l'ODA, ha estat un pas endavant molt important per assegurar aquesta col·laboració institucional.

Un esment especial l'hem de fer per al teatre Fortuny, de Reus. Com se sap, l'any 95 es va constituir la Fundació d'aquest teatre, que és regit per un consorci en el qual participen la Generalitat, la Diputació de Tarragona i l'Ajuntament de Reus. L'aportació del Govern en les despeses del teatre se situa en un 52% del seu import total, la qual cosa facilita en bona mesura que la zona d'influència de l'esmentada ciutat disposi d'una programació de teatre, de dansa i de música de primer nivell.

Estic igualment convençut que el dinamisme de les darreres edicions de la Fira de Teatre al Carrer, de Tàrraga, reflecteix la gran vitalitat que té el teatre a Catalunya en aquests moments. En l'edició d'enguany, que ha tingut una durada de cinc dies, han estat presentades més de cent companyies, per als espectacles de les quals s'han venut unes 2.000 entrades. Aquest any, la Fira de Tàrraga ha comptat amb la presència de més de 600 programadors, procedents tant de Catalunya, com d'Espanya, com d'altres països, nombre que la converteix en una de les reunions de professionals de la programació més importants d'Europa. Es calcula que l'any passat es van impulsar des de Tàrraga més de 1.200 actuacions teatrals. La Generalitat de Catalunya ha donat suport a la Fira amb una subvenció total de 38,7 milions de pessetes. A aquesta quantitat cal afegir 16,4 milions de pessetes aportats per l'Ajuntament de Tàrraga i els 5,5 milions de pessetes aportats per la Diputació de Lleida, a banda, al marge d'uns importants ingressos de taquilla que han estat de 27 milions de pessetes.

En aquest mateix marc de promoció del teatre, cal situar el Festival Internacional de Sitges, que és el més antic del país i que constitueix un punt de referència per als professionals del sector, especialment pel que fa als nous llenguatges escènics. Per col·laborar en la seva progressiva consolidació, el Departament ha atorgat un suport econòmic de 81 milions de pessetes en els darrers tres anys.

Amb la voluntat de contribuir que tots els municipis caps de comarca, o de més de 15.000 habitants, disposin d'espais teatrals, el Govern de la Generalitat va articular l'anomenat Pla de teatres. La seva aplicació ha permès racionalitzar les inversions en infraestructures, i la rehabilitació de vint-i-vuit teatres, vint-i-cinc dels quals han rebut suport econòmic directe del Departament de Cultura. És innegable que l'actual situació pressupostària ha impedit donar tota la continuïtat, donar continuïtat amb la intensitat que voldríem a les accions del Pla. Per aquest motiu, enguany únicament ha estat possible, doncs, subvencionar parcialment els teatres de Puigcerdà, Sort i Salt.

Vull manifestar-los que l'experiència d'aquests anys en l'execució del Pla de teatres, ha fet palesa la conveniència d'incrementar, en el moment que sigui possible, les aportacions que el Departament dedica a aquesta finalitat. Paral·lelament a les accions esmentades, i amb la voluntat d'afavorir la continuïtat de les companyies teatrals, de fomentar l'estabilitat dels professionals del teatre i, també, d'incrementar el consum cultural, el Govern de la Generalitat ha donat un suport molt important al teatre privat. Un teatre que, any rere any, s'ha anat consolidant en prestigi, en projecció internacional i, més encara, en acceptació del públic. Només cal fer esment d'algunes de les grans «marques» del teatre català, com són Comediants, Dagoll-Dagom, La Fura dels Baus, Tricicle, Els Joglars o La Cubana, per constatar aquesta realitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Els criteris per a la concessió d'aquests ajuts han estat convenientment establerts en les corresponents ordres

de convocatòria, i són, principalment: la recuperació del patrimoni teatral a Catalunya, el foment de noves creacions d'autors catalans, la utilització de la llengua catalana o, entre d'altres, la trajectòria de les companyies sol·licitants. Les línies d'ajut a les companyies de teatre comprenen diferents conceptes. Així, enguany, han estat subvencionats dotze grups per a la producció dels seus espectacles per un total de 70 milions de pessetes, i s'han concedit, també, 58,3 milions de pessetes en concepte d'ajuts a la producció de muntatges concrets.

Una altra línia d'ajuts va dirigida, va adreçada a aquelles empreses que assumeixen un important volum d'inversió pel fet de programar activitats que van més enllà de la realització d'un muntatge o d'una gira. Són els anomenats «ajuts a empreses per a la producció, explotació, programació i difusió d'espectacles». També s'han atorgat enguany diversos ajuts per a la dotació d'infraestructures teatrals a Versus Teatre, Circ Crac, Tantarantana i Malic, en aplicació d'una línia de subvencions mitjançant la qual ja s'havien fet aportacions importants al teatre Victòria, a la Sala Villaroel i al Centre La Vinya, del grup Comediants. I finalment, pel que fa a la concessió d'ajuts, vull esmentar que s'ha donat suport a diverses entitats promotores d'activitats teatrals, com ara són l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya o el Centre de Titelles de Lleida, i que enguany hem pogut restablir les beques per a estades a l'estranger de professionals del món del teatre.

No vull acabar la meua intervenció sense oferir novament la voluntat del Departament de Cultura d'actualitzar uns criteris i d'establir els mitjans que assegurin un funcionament correcte i harmònic de tot el teatre que es fa a Catalunya, d'acord amb aquests principis reclamats de transparència, coordinació i complementarietat.

Amb la confiança de poder establir aquesta política amb el major grau de consens i de coordinació possibles amb totes les iniciatives públiques i privades, el Departament ha iniciat un procés de diàleg amb les associacions representatives del sector teatral. I també amb aquesta voluntat de participació i d'arribar a acords, el Departament ha compromès la seva presència i el seu decidit suport a les jornades que, per analitzar la situació actual del món del teatre, l'Associació d'Actors i de Directors organitzarà el vinent mes de gener.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. La seva resposta dona peu a fer —evidentment, amb el temps que tenim, no podem fer-ho— dos comentaris sobre dos dels exemples que ha posat, perquè em sembla que són dos comentaris que poden ser paradigmàtics del que li estàvem dient,

3850

d'aquesta necessitat d'ordenar, racionalitzar i impulsar des de les bases que vostè deia de la transparència, la coordinació i la complementarietat.

Primera, la xarxa de teatres públics municipals de Catalunya, és cert, vostès l'ajuden econòmicament. I sap com l'ajuden? Doncs, subvencionant vora un 33% del *cachet* de les obres que aquesta xarxa contracta si les obres, el seu *cachet* no arriba a 500.000 pessetes. I sap quin problema porta això? No hi ha hagut cap producció del Centre Dramàtic Nacional, ni, evidentment, cap del Teatre Nacional que no baixi d'un milió de *cachet*. La cosa vol dir, per exemple, que és cert que vostès subvencionen la xarxa de teatres públics municipals perquè pugui contractar obres de producció feta al país, però amb la subvenció que vostès els donen no poden contractar cap obra produïda per cap centre públic de la Generalitat. I això és un model del que li deia, de manca de coordinació, i un model clar que no hi ha una planificació. Les cartes no lliguen, senyor conseller.

I un altre exemple: el cas de Reus, si vostè vol, que –com vostè sap perfectament– és una ciutat que coneixem ambdós i que, per tant, és fàcil que ambdós en puguem parlar sense equivocar-nos. Vostè parla del teatre Fortuny; certament, excellent infraestructura. També podríem parlar del Bartrina, una altra excellent infraestructura. El problema és que la nostra sensació és que a Reus es repeteix el que li deia de Barcelona, i que s'acaba de donar la imatge que un teatre és més assumit com a propi des d'unes posicions, i l'altre teatre és més assumit com a propi des d'unes altres posicions.

I vostè sap, per exemple, que el Bartrina no només fa programació teatral; si comptéssim els dies, més dies oberta que el Fortuny, sinó que, a més, és un lloc de producció teatral. I vostè sap perfectament, per exemple, que a la restauració del Bartrina no hi va ajudar la Generalitat sinó l'Estat –per nosaltres, perfecte: com més diners puguem recuperar de l'espoliació fiscal, millor, però no hi va ajudar la Generalitat. I, senyor conseller, amb tota l'amabilitat, em recordaven que a Reus són conscients que, per exemple, encara no ha anat mai al Bartrina. Però vull dir –vull dir, vull dir– que el cas de Reus és un exemple d'aquesta necessitat de coordinar el Bartrina i el Fortuny com una oferta pública, coordinar la programació i la producció, i plantejar-se d'una vegada, des del Departament de Cultura i des de les institucions municipals de Reus, que no hi ha un teatre i un teatre, sinó que l'oferta pública de teatres de Reus pel que fa a espais i llocs de producció és excellent, perquè en tenen dos. I aquí el treball es pot fer millor i segurament amb eficiència de gestió.

I en aquest sentit –se m'està acabant el temps– dos exemples del que volia dir d'aquesta necessitat de coordinació, d'aquesta necessitat de planificació, d'aquesta necessitat de plantejar-se les coses d'una altra manera. Nosaltres creiem que amb aquesta voluntat, hi insisteixo, d'ordenar, racionalitzar i impulsar, cal definir el model de teatre públic que volem, en el qual interiorment hi ha el model del Teatre Nacional, hi ha el model del Centre Dramàtic i el seu futur, però també hi ha el model..., és a dir, hi ha el del Nacional i el Romea,

però també el del Liceu, també el del Lliure, també el de l'Institut del Teatre, també de la xarxa pública d'arreu del país, perquè el model, per nosaltres, de teatre públic és un model de tot això. Hem de definir també quin és el model de teatre privat: no hem de dir com ha de ser el teatre privat, però sí que en la seva relació amb l'Administració, quin model, i sí que en qüestions laborals, en qüestions de fiscalitat, els poders públics han de decidir les relacions del teatre privat amb els seus treballadors.

I en aquest camí –i en els vuit segons que em queden, senyor conseller– li demano que suspenguin cautelarment la resolució, que suspenguin cautelarment la resolució en espera del resultat de les jornades de debat i reflexió; que amplii la Mesa de Coordinació Teatral amb representants de més sectors –dansa, circ, grups independents..., més empreses privades–, i que en aquest camí de col·laboració amb el sector, o amb els sectors, comencin a posar les eines perquè, juntament amb les jornades...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Bargalló i Valls

Una frase, senyor president.

...fent un inici de normativa de regulació del sector, pensant –pensant– que aquest inici de normativa ha de tenir un final, que és la llei de les arts de l'espectacle.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Crec que sí, que ens toca el Bartrina, no? Si estem parlant amb tant d'èmfasi del sector teatral és perquè estem parlant d'un sector viu, i jo diria: aprofitem-ho, i aprofitem el sotrac antitètic que han suposat les reaccions contra una determinada comprensió d'aquesta política teatral de la Generalitat per fer una síntesi que recuperi molts dels elements que no han quedat recuperats. I en aquest sentit faig meves les seves paraules: nosaltres també escoltarem amb molta atenció el que surti d'aquestes jornades de gener, i nosaltres ens comprometem, conjuntament amb el sector i amb el Govern, a renegociar les nostres posicions a partir dels resultats d'aquestes jornades, en la mesura que siguin assumibles, i fer-les assumibles tant com puguem.

Quan abans li he demanat i li he dit que volem conèixer el destí dels recursos públics destinats als teatres privats, alguns dels quals vostè ha esmentat, i, naturalment, a partir de la normativa que s'ha decidit per què aquests i per què no uns altres, també ens agradaria que hi hagués una referència a la situació laboral de qui treballa en aquests teatres que, ho repeteixo, reben diner

públic. No és una qüestió de més a més. És a dir, algú podria dir: «En aquests moments s'està fent un increment de l'activitat teatral, que la paga no solament l'Administració, sinó que la paguen també els treballadors del sector», i això, a nosaltres ens semblaria important conèixer-ho i saber-ho. Ho repeteixo: no és –com cap de les que faig– una pregunta des de la mala fe, sinó des de la intenció de saber què passa realment en aquest sector.

Quan l'any passat, el 21 de novembre de 1996, el conseller de Cultura, Joan Maria Pujals –o sigui, vostè–, va comparèixer a la Comissió de Política Cultural per dir-nos el seu pla de treball en aquest tema del teatre, ens va parlar d'una sèrie de coses algunes de les quals ha repetit. Va dir que «continuarem el pla de teatres d'acord amb les disponibilitats pressupostàries», i va afegir: «i donarem impuls als autors catalans, als nous llenguatges escènics i a propostes teatrals menys convencionals.» Hi estem d'acord, que sigui així. Entre aquests nous llenguatges escènics, entre aquestes propostes teatrals menys convencionals, hi ha sectors tan importants com el del circ, que són molt importants per a Catalunya –no en va som el país de Charlie Rivel–, i precisament aquest país de Charlie Rivel, aquest país que organitza cada dos anys a la ciutat de Comellà de Llobregat un festival internacional de pallassos, el Memorial Charlie Rivel, té molt a veure amb el que vol dir en aquests moments el circ. Sap que hi ha iniciatives molt importants per tractar de reconstruir una proposta de circ nacional a Catalunya.

Ara bé, en aquesta compareixença ens deia també una altra cosa, i llegeixo textualment –dos punts, per tant, i entre cometes–: «La inauguració del Teatre Nacional de Catalunya està prevista per a la primavera de l'any vinent.» Tanco les cometes. Ja sabem que, per vostè, la primavera s'allarga més del compte i, per tant, no es va inaugurar a la primavera sinó ja, diguéssim, a l'estiu –no en fem qüestió. «El funcionament d'aquesta infraestructura fa necessària la signatura d'un contracte-programa que fixi tant els límits materials, recursos humans i econòmics, com els objectius a assolir» –ens agradaria conèixer també aquest contracte-programa, senyor conseller. «Al nostre entendre» –són encara paraules seves–, «el manteniment del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya queda plenament justificat en el marc de la política del teatre públic català per la necessitat d'assegurar una plataforma per a la dramaturgia catalana contemporània i la seva presència en els teatres públics a Catalunya.» Li confesso que m'he llegit moltes vegades, i en veu alta i tot, a casa, aquesta frase, per tractar d'entendre-la del tot, i no sé quines conseqüències pràctiques ha de tenir, i en concret, quines conseqüències pràctiques ha de tenir en la relació amb els ajuntaments, que estan fent també un esforç notable, no solament per endreçar i per readequar les seves infraestructures teatrals, sinó per fer una programació estable en el món del teatre.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. La meua intervenció serà molt breu, bàsicament per dir que el nostre interès és donar el màxim suport al món del circ: fins ara els grups de circ han pogut accedir a les línies d'ajut igualment com les companyies estables, però enguany ens proposem subvencionar per primera vegada l'Associació Catalana del Món del Circ. En qualsevol cas, amb els representants del sector mirarem de tenir el màxim de reunions de treball, per establir de quina manera aquests ajuts poden ser més eficaços. Per un altre costat, no parlaré de la situació laboral, perquè això va ser una de les intervencions explícites que en la meua compareixença vam tenir precisament amb el senyor Ignasi Riera. Per tant, no la repetiré ara: em remeto a aquella intervenció.

En relació amb la voluntat del Departament, queda clar que la creació de la Mesa de Coordinació Teatral pot tenir limitacions, però que és un indicador claríssim d'aquesta voluntat de transparència i d'acord amb els representants del sector. Per tant, jo reclamo ajut i comprensió i suport per part de tothom, però les passes s'estan donant. Vostè reclama transparència: escolti, aquest conseller ha dit exactament el cost que tenia el Teatre Nacional de Catalunya, i l'ha concretat per capítols, ha donat tota la informació que se li ha reclamat. I també he donat avui la de les companyies de teatre independents. Per altra banda, són criteris que han estat publicats en ordres que han tingut publicitat. Treballem tant com calgui, escoltem tothom... Bé, una de les necessitats que tenim en aquest moment és que el món de la dansa tingui una entitat representativa que els aplegui, que puguin tenir un nivell d'interlocució amb les administracions. Jo crec que això fóra molt bo, és molt necessari, és molt convenient, per al món de la dansa però també perquè hi pugui haver aquest nivell d'interlocució amb l'Administració: l'esperem, i crec que serà molt positiu.

En qualsevol cas, des del Consell d'Administració del Teatre Nacional de Catalunya s'ha volgut deixar una porta ben oberta perquè el món de la dansa tingui també accés al Teatre Nacional de Catalunya, i crec que això donarà una resposta, no a tota la problemàtica del sector, però sí a un dels problemes del sector, i, en tot cas, serà un escenari des del qual es podrà donar a conèixer el treball, certament meritori, de moltes de les companyies de dansa que existeixen a Catalunya. Per tant, senyor Riera, senyor Bargalló, la meua total i absoluta disposició a facilitar tanta informació com calgui, no només d'aspectes pressupostaris, sinó també per donar a conèixer i per compartir aquells criteris que han d'inspirar una necessària política de coordinació en el món teatral.

S'ha sol·licitat l'ampliació de la Mesa de Coordinació Teatral. Ja es va fer en la primera sessió i s'ha incrementat la presència de l'Associació d'Actors i de Directors, que, per cert, en el moment que es va debatre i es va formular aquesta resolució del mes de juliol, com vostès saben, es trobava en una situació, diguem-ne, molt singular, però en el moment que aquesta situació es va superar –sortosament per a l'Associació–, el diàleg amb l'Associació ha estat molt fluid.

3852

Finalment, en relació amb les altres qüestions que s'han plantejat, m'agradaria contestar –si el president m'ho permet– en termes que en podríem dir, entre cometes, molt «vaticanistes»: escoltin, no excloc cap possibilitat, estarem atents a les conclusions d'aquestes jornades. Jo no puc assumir allò que encara no sabem què serà –seria una irresponsabilitat per part meua que ho fes–, però bé, estarem molt atents a aquestes conclusions i mirarem d'incorporar, com reclamava el senyor Riera, a la nostra acció política totes aquelles que serien raonables, totes aquelles que siguin possibles.

Esperem i desitgem que aquestes jornades siguin enriquidores i, en qualsevol cas, des del Govern, hi participarem, hi donem un suport decidit i mirarem d'incorporar aquestes conclusions a la nostra acció política, per tal d'assegurar que el teatre pugui tenir no només aquest paper estellar que ja té en el món cultural de Catalunya, sinó que es pugui incrementar encara més en el futur.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Acabat el capítol d'interpellacions, iniciem el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula per a exposar-la el diputat senyor Morera, aquesta vegada des del pòdium i no des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa uns quants dies vaig substanciar una interpellació en aquesta cambra que, per tercera vegada també en aquesta cambra, el que intentava és posar de manifest una problemàtica que existia en el que s'ha anomenat Mapa municipal català, conseqüència del fet que a Catalunya existeixi un mapa complex, difús, profús i extremadament variat. Però, en tot cas, aquest no és el problema en si, perquè jo sóc dels que penso que aquesta és una característica pròpia del país, però, en canvi sí que també sóc dels que penso que, pel que fa pròpiament a l'activitat administrativa dels ens administratius, sí que, diguem-ne, totes les tendències actuals tendeixen precisament cap a la simplificació i cap al major estalvi possible de la despesa corrent. Per tant, sí que vaig fer esment d'aquesta tendència, marcada en la major part de països europeus, que tots, poc o molt –a excepció de França, bàsicament, i de l'Estat espanyol–, han tendit d'una manera gradual o d'una manera brusca a eliminar o reduir el nombre de municipis.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La meua intenció no era aquesta –ja ho vaig deixar molt clar. Jo vaig deixar claríssim, d'entrada, que el nostre Grup el que proposava no era allò que precisament també està establert a la legislació municipal catalana, que és la possibilitat d'elaborar una reforma del Mapa municipal. Aquesta no era la nostra intenció ni la nostra pretensió: nosaltres entenem que, si mai es volgués optar per aquesta via, seria necessari, sense cap mena de dubte, un consens polític que a hores d'ara dubto que hi sigui; a més a més, també entenem, des del nostre punt de vista, que probablement aquest consens havia de passar per altres instàncies i per altres qüestions jurídiques o municipals, com pot ser, per exemple, el consens pel que fa a l'ordenació territorial.

Sigui com sigui, el nostre Grup –com he dit, per tercera vegada en aquest Parlament en la meua persona– presentava una iniciativa que el que pretenia, purament i simplement, era puntualitzar, o en tot cas demanar que realment existís una política respecte al mapa municipal. Nosaltres interpretàvem que amb la desaparició fa dos anys d'una partida expressament dedicada a la fusió de municipis i, a més a més, amb la manca, diguem, de concreció pel que feia a altres aspectes que feien referència al Mapa municipal, entenem que per part del Govern de la Generalitat s'havia..., si no abandonat, es deixava de prioritzar, diguem, uns plantejaments que estaven en la mateixa Llei.

Bé, doncs, he de dir que, com se sol dir, a la tercera va a la vençuda i, finalment, doncs, s'ha aconseguit, almenys em sembla que aquesta és la voluntat i, en tot cas, aquests són els criteris que hauríem d'abastar, a partir d'aquesta interpellació, d'aquesta Moció, i a partir d'una proposta transaccional entre el Grup de Convergència, el meu Grup i el Grup d'Iniciativa per Catalunya; sembla que l'encàrrec que es podrà presentar finalment al Govern és precisament perquè es modifiqui la legislació actual en aquest punt i, si més no en un aspecte concret, que és el de creació de nous municipis, es marquin unes pautes objectives més difícils, diguem, de superar que el que, en tot cas, passava fins ara. No és una novetat el fet aquest que Catalunya pugui legislar també, o pugui modificar la seva legislació municipal, en aquest aspecte concret, perquè hi ha d'altres comunitats autònomes que fa temps que ho havien aplicat i, en tot cas, era més aviat la legislació local catalana una excepcionalitat dintre del panorama general, pel que fa a aquesta qüestió a l'Estat espanyol.

Bé, en primer lloc, per tant, la proposta, o la Moció que presentem el nostre Grup, era senzillament posar de manifest una preocupació que sentia aquest Parlament de Catalunya, bàsicament per una circumstància, que és que sentències judicials puntuals i concretes poguessin modificar substancialment la filosofia que aquest mateix Parlament havia aplicat en la legislació municipal. Si la filosofia era de racionalitzar progressivament el mapa municipal, és un autèntic contrasentit que sentències judicials precisament el que permetin és el que ha permès l'última sentència judicial en aquesta qüestió, que és crear, a les portes de l'any 2000, un nou muni-

cipi a Catalunya que..., finalment he consultat exactament quants habitants tindrà, perquè hi havia un cert debat de fons, pel que feia a aquesta qüestió tan transcendental, i sembla que en tindrà trenta-un, la qual cosa, doncs, no deixa de ser una marxa enrere. Que probablement no és un problema per ell mateix, perquè realment és un cas concret, però que el que sí que significa, en tot cas, la creació d'un nou municipi, en aquest cas el de Riu de Cerdanya, no és que tinguem un nou municipi —perquè al cap i a la fi, doncs, arribarem a 946 municipis—, sinó la tendència que això pot marcar. Ja vaig dir al seu dia que si la tendència que s'havia marcat en principi, i que des de la Conselleria de Governació es va rebre amb molt grat, era la no-possibilitat que l'Estatut pogués accedir a ser municipi independent, el cas de Riu de Cerdanya, doncs, precisament, tira per terra aquests plantejaments i, des del nostre punt de vista, no és res més que l'expressió màxima que cal modificar la Llei. I jo m'he de congratular, precisament, que això sigui possible.

En l'apartat 2.1 de la meua Moció..., ja he dit que finalment s'ha fet una transacció sobre el text d'Iniciativa per Catalunya, i incorporant les propostes del Grup de Convergència i la meua mateixa, que s'ha refós, i nosaltres entenem que queda clar que, amb la participació de les entitats municipalistes de Catalunya, el Govern procedirà, en el termini d'un any —per tant, ja parlo de la transacció, senyor president—, en el termini d'un any, que és el temps que procedimentalment és possible, doncs, a elaborar amb tots els requisits procedimentals una modificació d'aquestes característiques, doncs, es procedeix, precisament, a la modificació de la Llei catalana, amb la incorporació d'aquests criteris objectius.

També vaig parlar d'altres aspectes, vaig aprofitar l'avinentesa per parlar d'altres aspectes que fan referència directíssima a tota la problemàtica del mapa municipal. Les propostes que nosaltres plantejàvem no anaven, diguem..., no eren tan concretes i decidides com el que fa, per exemple, el punt 2.1, que ha passat a ser aquesta transacció de la nostra Moció, que en tot cas demanava un pas concret i decidit per part del Govern, sinó que en la resta de propostes nosaltres ens vam limitar —es podria haver anat més enllà, probablement, però, en tot cas, ens vam limitar, precisament, per arrancar aquests nous plantejaments, precisament, a partir d'aquesta interpellació, doncs—, començar a elaborar informes, estudis, propostes concretes, a partir d'aspectes que la mateixa Llei municipal de Catalunya interpreta d'una forma molt concreta, però que cal un impuls, o cal que vagi acompanyada aquesta idea de la Llei municipal per un impuls per part del Govern.

Per exemple, és la qüestió de la fusió de municipis. L'article 26.3 de la Llei municipal parla concretament d'una política de foment de fusió de municipis. Ja tindrem el debat en el seu moment, que serà precisament d'aquí a un mes, o una cosa així, quan debatem els pressupostos de la Generalitat, que un any més —em sembla que en dec portar ja uns quatre o cinc—, doncs, aquest diputat presentarà, en nom del seu Grup, una esmena tendent a incorporar una partida per a la fusió de municipis, i probablement, doncs —bé, no ho sé, ja en parlarem al seu moment: no cal que ara avanci esde-

veniments—, probablement —«probablement», dic; no ho sé—, doncs, probablement pot ser que no tingui el suport que en tot cas, des del nostre punt de vista, pertocaria. Però, sigui com sigui, a part, diguem, que hi hagi una partida i, per tant, uns diners destinats específicament per a aquesta qüestió, nosaltres entenem que era interessant, a finals del 1997, que el Govern, a partir de la Comissió de Delimitació Territorial, plantejés, o proposés o impulsés un estudi de les possibilitats, de les potencialitats reals que avui hi ha a Catalunya —amb totes les problemàtiques territorials que hi poden haver, però també amb totes les mancances territorials que hi poden haver—, doncs, propostes..., a partir d'aquest informe, propostes concretes de fusió. Senzillament a nivell d'informe, a nivell d'estudi, sense obligar res a ningú, però, senzillament, per concretar quins casos o quins exemples, a nivell territorial, es podrien donar.

Aquest és un punt de la nostra Moció. Un altre punt feia referència a la situació de les entitats municipals descentralitzades. Nosaltres entenem que, probablement —i a partir, precisament, d'alguns estudis que s'han fet fa ben poc—, calia una reforma del marc jurídic i, sobretot, dotació de recursos que permetessin, aquesta possibilitat de descentralització administrativa, fer-la més atractiva, i probablement plantejant-la com una alternativa al que seria la independència municipal. I nosaltres entenem que..., bé, amb l'elaboració d'un informe que precisament se centri en aquesta qüestió, és a dir, quins temes, quins apartats, quines competències municipals es podrien delegar o es podrien cedir a aquestes entitats municipals perquè adquirissin més protagonisme.

I per últim, senzillament ens referíem també a l'elaboració d'un informe —un informe, per altra banda, que en tot cas no és una proposta nostra exclusivament, sinó que ve marcada per l'article 42 del Reglament de demarcació—, que fa referència, senzillament, a la necessitat que per part de la Comissió de Delimitació Territorial es plantejés una iniciativa per presentar propostes de correcció de les disfuncionalitats, és a dir, aquells termes municipals que reben el nom d'enclavaments, que tenen una part del seu terme municipal en un altre territori; són disfuncionalitats evidents, que han vingut agreujades.... A part, diguem, d'aquesta tradició històrica del nostre país, que alguns municipis segueixen mantenint la seva jurisdicció en un territori allunyat pròpiament del que era el seu terme, per exemple, circumstàncies diverses —construcció de carreteres, ferrocarrils, etcètera— han fet que molts termes municipals hagin tingut, en l'evolució del temps, doncs, uns trasbalsos importants, i el que demanàvem nosaltres, en tot cas, és senzillament aplicar allò que diu l'article 42, que és elaborar precisament aquest informe de quina realitat, quina problemàtica concreta hi ha a casa nostra, i propostes de resolució.

Com veuen, senyores i senyors diputats, a excepció del punt 2.1, el que plantejem és absolutament assumible pel Govern de la Generalitat, que és senzillament o bé aplicar la Llei o bé aplicar allò que en tot cas creiem nosaltres que és mínim necessari, que és elaborar informes d'exactament on ens trobem amb aquestes qüestions.

3854

Res més, senyor president. En tot cas, agrair la bona voluntat manifestada per alguns grups d'aquesta cambra perquè aquesta Moció pogués tirar endavant i, sobretot, perquè Catalunya pugui modificar, si no substancialment, sí d'una forma rellevant, la seva política o els seus plantejaments pel que fa al foment de la fusió o, en tot cas, l'impediment a gran escala, o d'una forma lliure, de la creació de nous municipis.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A aquesta Moció hi han presentades dues esmenes: per defensar la del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament nosaltres hem presentat esmenes a la Moció presentada pel Grup Mixt i defensada suara pel senyor Morera, perquè, coincidint amb la preocupació perquè a Catalunya, en lloc de seguir el camí desitjable de la fusió de municipis –tenint en compte la gran quantitat i complexitat, però sobretot la mida que tenen molts d'aquests municipis–, malauradament, doncs, en els últims temps estem seguint, encara que no d'una manera evidentment molt important, però sí significativa, el camí contrari, és a dir la creació de nous municipis, alguns dels quals sense viabilitat administrativa per a un funcionament adequat, sobretot d'acord amb les noves necessitats, que imposen que els municipis hagin de donar uns serveis, hagin de tenir, per tant, unes possibilitats que estan molt lluny de molts municipis de Catalunya..., com deia, estant d'acord amb aquesta preocupació, amb aquesta idea que es va expressar en la interpellació del senyor Morera, i també en la Moció, sí que hem volgut, des del nostre punt de vista, matisar algunes qüestions que poden semblar formals, i alguna altra que no és tan formal i que és més de fons.

Nosaltres hem intentat, amb la nostra primera esmena, fer palesa la nostra preocupació per la creació d'aquests nous municipis, tal com diu el text de la Moció, però alhora, també... Perquè, és clar, per part del Govern no hi ha actuacions polítiques en aquest sentit –tal com s'ha dit, fins i tot alguna partida pressupostària que existia en aquesta direcció va ser suprimida. Per tant, aquesta preocupació també la volíem expressar.

Alhora, ens semblava que la presentació del Projecte de llei que demana la Moció és adequada, però exigir-la en el termini de tres mesos ens sembla excessivament urgent, ràpid, que això pot fins i tot impossibilitar que es pugui fer amb les degudes condicions; nosaltres apuntem que com a mínim ha de ser de sis mesos: pensem que és molt més raonable i que pot permetre que, efectivament, es pugui presentar. Però aquí, sobretot, hi ha un element que per nosaltres és essencial: aquesta tasca s'ha de fer amb la col·laboració, amb la participació de les entitats municipalistes catalanes –de la Federació de Municipis de Catalunya i de l'Associació Catalana

de Municipis–, i aquest sí que és un element, per nosaltres, molt important.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Les altres esmenes feien referència a una altra sistemàtica, que en qualsevol cas, s'haguessin acceptat o no, com és obvi, nosaltres hauríem votat favorablement la Moció, però pensem que, més que demanar informes i estudis, potser val la pena demanar un informe a partir d'impulsar el funcionament de la Comissió de Delimitació Territorial i que aquest informe, naturalment, sigui el fruit dels estudis que calguin, dels estudis que corresponguin, i que després tot això es materialitzi per les actuacions del Govern.

Per tant, aquestes eren les nostres esmenes, aquest era el sentit essencial de les nostres esmenes. Nosaltres..., el senyor Morera n'ha parlat, i certament estem d'acord a buscar una fórmula transaccional que salvi el que per nosaltres és essencial, que és expressar aquesta voluntat, demanar al Govern que es legisli sobre aquesta matèria, introduir criteris de més racionalitat, de més exigència, de més viabilitat per als municipis que es puguin crear, i que, per tant, això dificulti que es donin situacions com les que han passat recentment. En conseqüència, aquest és un element essencial per nosaltres, i en la transacció això es recull, i es recull, com he dit també, la participació de les entitats municipalistes de Catalunya.

Per tant, nosaltres, jo crec que ja podem anunciar des d'aquí que votarem, com és obvi la transacció que hem acordat amb el Grup Parlamentari Mixt, i també, naturalment, amb la participació, com és obvi, del Grup de la majoria, que ha presentat per la seva part també unes esmenes. Naturalment, el nostre desig era i és que la Moció fos més exigent amb les actuacions del Govern, però –entenent, naturalment, que a vegades, per arribar al consens, a l'acord, i per impulsar determinades tasques, no es pot arribar, com és obvi, fins allà on un voldria– ens donarem per satisfets amb aquest nivell en aquest moment, i anunciem ja, com he dit, que hi votarem favorablement.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyor diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar i defensar les esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, senyor president. El nostre Grup ha presentat una esmena al punt segon, que després explicaré, però primer voldria parlar del punt primer. En el punt primer, que votarem afirmativament, es demana que el Parlament constati la seva preocupació per la constitució de nous municipis a Catalunya. Em sembla que és una voluntat de tots els partits presents a la cambra que això no passi. A Catalunya tenim aproximadament les dues tercers parts dels municipis que tenen menys de dos mil habitants i, realment, mananten uns nivells de serveis mínims per als ciutadans amb menys de dos mil

habitants és com un miracle que cada dia fan aquests ajuntaments. Ara, repeteixo, no ha sigut per voluntat d'aquest Parlament: aquest Parlament només ha creat un sol municipi a Catalunya, que és el municipi de Badia, que em sembla que ho va fer per la pràctica unanimitat de totes les forces polítiques.

Constatada, doncs, aquesta preocupació per la constitució de nous municipis, el nostre Grup, en el punt segon, feia una sèrie de precisions a la proposta que ens feia el Grup Mixt. Estem d'acord, bàsicament, en el fons de la qüestió, però ens semblava que valia la pena, doncs, de destacar aquest paper important que havia de tenir la Comissió de Delimitació Territorial en tots aquests estudis que s'han de fer després. Ens sembla que val la pena destacar que aquest Parlament, en el seu moment, l'any 87, va crear una Comissió de Delimitació Territorial amb participació de l'Administració de la Generalitat, però també de l'Institut d'Estudis Catalans, de les universitats, de les entitats municipalistes; ja que tenim aquesta Comissió, val la pena que l'aprofitem. I aquesta Comissió, doncs, hauria de preparar un avantprojecte de modificació de la Llei municipal per fer més difícil la creació de nous municipis; també hauria de fer un estudi sobre les possibilitats de fusió de nous municipis. En aquest tema, vull dir que tenen raó els diputats que han dit que abans hi havia una partida per ajudar la fusió de municipis i que ha desaparegut, però també val a dir que ha desaparegut perquè ningú en feia ús. Segurament que s'ha de replantejar tot el tema, i a partir d'uns nous ajuts, quan hi hagi partida, se'n farà ús. Però la realitat, trista, és que hi havia partida i que no se'n feia ús.

El tercer punt era sobre les disfuncionalitats territorials que existeixen. És veritat que el creixement dels municipis ha portat moltes disfuncionalitats que són molt difícils de resoldre directament només pels dos municipis i que valdria la pena que la Comissió de l'Administració Territorial hi opinés. Després hauran de ser sempre els municipis els que es posin d'acord, però que almenys hi hagués un criteri objectiu; fora d'aquells dos municipis que es barallen per uns metres quadrats més de terreny, que hi digués la seva opinió.

I el darrer estudi que es demana és estudiar les potencialitats de les entitats municipals descentralitzades. Nosaltres creiem fermament, des del Grup de Convergència i Unió, que aquest és un bon camí per resoldre problemes entre municipis; o, quan uns municipis tenen diferents nuclis, de vegades molt separats del que fa de capital, si es promouen les entitats municipals descentralitzades, es podran resoldre moltes de les qüestions pendents.

Per tot plegat, senyor president, anuncio el nostre vot favorable al punt número 1; al punt número 2, el primer apartat, amb el text que s'ha consensuat, també, amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Mixt, i als punts 2, 3 i 4, espero que el Grup Mixt accepti les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir, per fixar la posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. En el recent debat de política general vam aprovar un seguit de propostes de resolució, entre les quals n'hi havia una que deia textualment: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a impulsar la constitució d'una comissió d'estudi, en el marc dels treballs del Govern i de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que inclogui una representació dels partits polítics i de les organitzacions associatives d'ens locals de Catalunya, i també d'experts de les universitats catalanes, de l'Institut d'Estudis Catalans i d'altres organismes científics, a fi que presentin un informe sobre l'aplicació de les lleis d'organització territorial del 87 i hi facin propostes de revisió.» I una altra que deia: «El Parlament de Catalunya constata la necessitat d'abordar la reforma del marc legal municipal, per tal de garantir que els municipis de nova creació reuneixin el requisit de població mínima indispensable per a garantir la prestació i la viabilitat econòmica dels serveis municipals obligatoris», entre d'altres.

En qualsevol cas, el nostre Grup entén que, un cop aprovat això pel Ple del Parlament, segurament que la Moció que ara estem debatent no tindria sentit. En qualsevol cas, quedaria ja aprovada amb el que es va aprovar al seu dia en el debat de política general.

En qualsevol cas, evidentment, si la Moció es manté, doncs, el nostre Grup hi votarà favorablement. Hi votarà favorablement perquè, encara que formalment hi estiguem d'acord, entenem també que les esmenes que s'hi han presentat, especialment les del Grup d'Iniciativa - Els Verds, milloren substancialment el text, tot i que també hem de manifestar el nostre escepticisme sobre que això arribi a bon port. En definitiva, les votarem per convenciment, però també haig de reconèixer que les votarem, vistos els precedents, amb més aviat poca fe; malgrat —hi insisteixo— les bones aportacions que s'hi hagin pogut fer.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument. El nostre Grup Parlamentari també votarà a favor d'aquesta Moció presentada pel Grup Mixt, sobre la modificació del Mapa municipal de Catalunya, o sobre una sèrie de punts importants que el que intenten és saber quina és la política del Govern de la Generalitat, del Parlament de Catalunya, respecte al Mapa municipal. Perquè és cert —és cert— que darrerament estan sortint unes sentències que el que fan és ampliar el nombre de municipis de Catalunya i que,

3856

amb el nombre de municipis que tenim, si el comparem amb altres països, amb altres llocs, cada vegada anem creixent més, i això és una tendència a la inversa de les tendències generals i globals. I això comporta, indiscutiblement, una despesa corrent que no és efectiva amb les realitzacions que es porten a terme. I comporta que en alguns municipis, aquests petits municipis, no es pugui atendre el ciutadà com s'hauria d'atendre: no poden cobrir les seves necessitats; no tenen pressupost per fer-ho, i encara continuem amb aquesta tendència d'augment de municipis per al nostre país, quan allò lògic, allò coherent, allò racional seria, precisament, el sentit que expressa aquesta Moció, que és el sentit d'anar agrupant municipis. Encara que en això, després, hi hagi un debat polític al darrere, i en cada municipi cada u faci el seu discurs, aquí, en el Ple del Parlament, nosaltres hem de ser conseqüents que això és la tendència que més interessa el país, per al millor funcionament del nostre país.

Hi ha hagut una sèrie d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i també del Grup de Convergència i Unió. Sembla que al final, doncs, s'arribarà a un acord entre totes les forces polítiques; nosaltres ens sumem a aquest consens. Crec que és bo i que hi ha un compromís important; important en la modificació de la Llei municipal de Catalunya, en un apartat concret. I aquí és on queda clar que a partir d'ara, sense interferir en les situacions que han succeït fins al dia d'avui, doncs, hi haurà més rigidesa, hi haurà més control, perquè és absolutament necessari.

Des d'aquest punt de vista, motiu de satisfacció per part del nostre Grup Parlamentari, en aquest acord, en aquest consens, i esperant, doncs, la votació unànime de tots els grups.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la proposta de resolució que ens ha presentat el diputat Morera, expressa una preocupació que nosaltres també compartim, i la prova és que, com ha recordat un altre diputat, una de les resolucions que vam aprovar en el debat de política general ja posava de manifest aquesta mateixa preocupació i coincidia en uns objectius semblants, més genèrics, però uns objectius semblants als que persegueix la proposta de resolució que se'ns proposa ara. Per tant, és lògic que donem suport a aquesta proposta de resolució. Li donaríem suport si es posés a votació en els mateixos termes en què ha estat presentada, i també li donarem suport si admet algunes de les esmenes que han proposat els grups d'Iniciativa - Els Verds i de Convergència i Unió.

De totes formes, no vull deixar de posar de manifest que som molt escèptics, tal com ha dit abans també el senyor Benach, en relació amb els resultats que pugui tenir l'aprovació d'aquesta resolució. Som molt escèp-

tics perquè entenem que el problema que es planteja aquí, el problema de la multiplicació dels petits municipis i de la manca de mesures de supressió, no és un problema legislatiu, no és un problema del que diuen les lleis, sinó que és un problema, sobretot, d'acció de govern. (*Remor de veus. Pausa.*)

El president

Si us plau, silenci!

El Sr. Mir i Bagó

És un problema, hi insisteixo, d'acció de govern, perquè les lleis ja ho són, de restrictives. La Llei municipal de Catalunya, de fet, ja exigeix viabilitat per poder crear nous municipis, ja posa molts entrebancs, molts paranys, per poder crear molts municipis. Per tant, demanant que la llei, doncs, exigeixi determinats requisits, no anirem gaire més lluny d'on estem ja ara.

El problema de la creació de municipis nous els darrers anys —el municipi, ara, de Riu de Cerdanya; fa uns anys, alguns municipis per Tarragona, si no ho recordo malament, Salou o l'Ametlla de Mar, tots ells creats per sentència judicial—, és un problema... (*el Sr. Curto i Casadó diu: «l'Ampolla»*) —l'Ampolla, sí, és veritat; gràcies, senyor Curto—, és un problema que deriva no del fet que les lleis siguin favorables a la creació de nous municipis, sinó que és un problema derivat de la manca de rigor, de la irresponsabilitat, en molts casos, del Govern, de no contestar adequadament les iniciatives segregacionistes. Quan hi ha una collectivitat local que pren una iniciativa per crear un nou municipi, el Govern normalment no argumenta ni té la valentia política de dir «no» a aquesta iniciativa. Les més de les vegades —cas Salou, cas l'Ampolla—, el que fa el Govern és no contestar. No contesta; tenim un expedient ben fonamentat per part dels segregacionistes, i una manca de resposta fonamentada en contra. I aquí el que acaben fent els jutges és aplicar un criteri, prou raonable, de control de la discrecionalitat administrativa, i acaben donant la raó als segregacionistes. No perquè la llei els doni un dret per segregacionar-se, sinó purament i simplement perquè el Govern de la Generalitat ha desatès les seves responsabilitats, no ha tingut la valentia política d'oposar-se al moviment segregacionista, ni el rigor tècnic de contestar els arguments d'aquestes poblacions.

Per tant, hi insisteixo, és des del més profund escepticisme que donarem el vot a aquesta proposició, perquè aquesta proposició, bàsicament, posa èmfasi en la conveniència de modificar la legislació. Si el Govern no canvia d'actitud, si el Govern no es pren més seriosament les seves competències en aquest tema, els resultats seguiran sent exactament els mateixos. Però bé, hi insisteixo, compartim la preocupació i, per tant, donarem el vot favorable a aquesta iniciativa, amb l'esperança que també serveixi per estimular el Govern a un canvi d'actitud en aquesta matèria.

Res més, i moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, només per manifestar-me respecte a les esmenes que s'han presentat. La primera esmena d'Iniciativa per Catalunya..., i Els Verds –perdó–, ja vaig comentar-li al diputat ponent d'aquest Grup que, en principi, no l'acceptaríem, amb el benentès que..., bàsicament per una qüestió de sistematització de la Moció, que cada paràgraf fa referència a una cosa concreta. En el primer paràgraf, l'únic a què ens referim és senzillament a manifestar la preocupació d'aquest Parlament per la creació de nous municipis via sentència judicial; per tant, entenem que incorporar el concepte de fusió, probablement, en aquest paràgraf, no sigui el més adequat.

En canvi, sí que... –ja ho he posat de manifest, i els altres diputats també així ho han dit–, en la transacció que s'ha fet, precisament, sobre el text d'Iniciativa per Catalunya, referit a la idea o la proposta de replantejament pel que fa a nous requisits per crear nous municipis. Aquesta és una proposta que, malgrat ser transaccional i, per tant, compartida amb d'altres grups, la fem des del més profund optimisme, en el sentit que un nou criteri objectiu impediria que sentències judicials anessin en contra, precisament, de l'esperit de la llei.

La resta d'esmenes, dir d'avançada que acceptem les esmenes dels punts 2, 2.2, 2.3 i 2.4 del Grup de Convergència i Unió, amb el benentès que..., en algun cas, fins i tot, milloren substancialment el que nosaltres podríem dir, i d'altres concreten, i en tot cas van en la mateixa línia.

I pel que fa a la resta d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya –i ho ha dit el seu mateix representant–, si hi ha possibilitats d'aprovar-se una moció d'aquestes característiques, que probablement no és el cent per cent del que jo voldria, ni probablement el diputat d'Iniciativa per Catalunya, però en tot cas sí que signifiquen un avenç respecte a la situació actual, si no li sap greu, i per aquesta vegada, doncs, desestimaria les esmenes que ha presentat ell i, en tot cas, em decantaria, ens decantaríem per les de Convergència i Unió.

Amb aquests criteris, senyor president, posem a disposició de la cambra la votació d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Morera. Pel secretari primer de la Mesa es procedirà a llegir l'esmena transaccional que fa referència al punt 2.1 de la Moció.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que el senyor Salvador Morera desitja que sigui posat a votació pel que fa referència al punt 2.1, en el benentès que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el de Convergència

i Unió hi estan d'acord no oposant-se a la seva tramitació, que són els titulars de les esmenes, després d'una correcció gramatical que se'ns ha fet arribar en l'últim instant, diria així: «Punt 2.1. Estudi que permeti presentar abans d'un any un projecte de llei de modificació de la legislació vigent amb la participació de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis que incorpori criteris objectius de racionalitat, suficiència i funcionalitat en els requisits de segregació per crear nous municipis».

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat i llegida l'esmena transaccional, procediríem a la votació. Pregunto als portaveus si es pot votar la Moció conjuntament amb totes les esmenes incorporades. És correcte per part dels portaveus? (Pausa.) Doncs votarem el conjunt de la Moció amb totes les esmenes incorporades.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la família i de la protecció dels infants

Passem a la Moció següent: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la família i de la protecció dels infants, presentada pel Grup Socialista. Per formular la Moció, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys. (Remor de veus.)

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci perquè la senyora diputada pugui començar l'exposició de la Moció.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. En primer lloc, vull recordar que la interpellació del propassat 25 de setembre...

El president

Prego de nou que es guardi silenci.

La Sra. Barenys i Martorell

Vull recordar que la interpellació del propassat 25 de setembre tenia dos objectius: repensar les polítiques que es porten a terme com a conseqüència dels maltractes i l'explotació i l'abús sexual infantil i revisar, com a conseqüència, els circuits d'atenció social a la família i a l'infància per detectar on es produeixen els punts febles que provoquen aquesta situació rebutjable. Vull aclarir també que la Moció que posem a debat està plantejada en termes generals perquè en l'aplicació d'aquesta, si s'aprova, el Govern tingui un ampli mar-

3858

ge d'actuació per incidir en les situacions concretes i específiques.

Voldria a la vegada fer referència, abans d'entrar en la defensa dels quatre punts de la Moció, al recent Congrés europeu celebrat a Barcelona sobre la infància maltractada. A la llum de la gran varietat de qüestions plantejades i discutides, els he de dir que s'ha produït un intens debat sobre la intervenció dels professionals en la prevenció i el tractament de les situacions de risc aprofundint en el que està aprovat, que és un bon mètode d'intervenció, el treball en xarxa entre professionals de les diferents disciplines vinculats a institucions i administracions diferents. Hi ha coincidència, i així s'ha demostrat que aquest procediment és bàsic per a l'abordatge de les multicausalitats dels maltractaments i també per les diferents dimensions que poden tenir els problemes en el si de la família. I com a conseqüència, jo crec que és obligat, en base a les intervencions tècniques dels professionals, fer també des de les administracions plantejaments operatius per al funcionament dels serveis, establint pautes de control i funcional i de coordinació, buscant en definitiva l'efectivitat de les polítiques públiques.

En aquesta línia, senyores i senyors diputats, la Resolució 173/II, aprovada fa deu anys pel Parlament de Catalunya, en l'apartat 3, referit a l'actuació i a la coordinació, estableix pautes en la línia de disposar de models d'intervenció que permetin observar, actuar, demanar i sobretot atendre en totes les àrees de la vida diària els nens víctimes de situacions amb risc. Així mateix la disposició addicional segona de la Llei 37/91 fou proposada en aquell moment amb aquest mateix objectiu. En aquesta línia, en aquest sentit, proposem els punts 1 i 2 de la Moció que deixen amb claredat expressat aquest pensament.

El punt 3 proposa revisar l'assignació i les competències sobre infants i família a les administracions locals perquè es puguin abordar amb més efectivitat la prevenció, el tractament i l'atenció al nen i a les famílies. És ben palès que les intervencions socials necessiten la màxima proximitat al lloc on es genera el conflicte i en aquesta línia cal reprendre la reflexió política i el debat sobre com s'aconseguirà una major efectivitat i racionalitat en la realització de programes. El punt 4, l'últim, proposa l'impuls d'un pla integral per a la infància, és a dir un projecte de polítiques transversals entre les competències dels diversos departaments de la Generalitat, les administracions locals i les entitats d'iniciativa social que col·laboren en aquest conjunt de projectes i programes.

Per acabar, dir que, tal com en el debat de la interpellació presentàvem, aquesta Moció pretén ser una de les estratègies per reduir la incidència de l'explotació sexual i de l'abús i avançar en les polítiques preventives i de tractament per a la infància i per la família. Hi ha evidentment altres vies, no únicament aquesta –en vam parlar el propassat dia 25 de setembre–, i aquestes dependran de la racionalitat i del sentit comú que es tingui, per exemple, en la revisió del Codi penal –com dèiem: no amb més penalització hi ha més prevenció– i també de totes aquelles polítiques que de manera ge-

neral incideixen en la concepció dels valors socials i de les actituds de la població, joves i adults.

Dèiem que la incidència dels maltractaments a casa nostra és d'un 5,09 per mil de la població dels menors de setze anys; creiem que aquest és un grup de població important, que té unes necessitats bàsiques i un dret reconegut que tenim l'obligació d'atendre. Els punts d'aquesta Moció –com deia– és un punt de partida, és una primera estratègia i ens agradaria, senyores i senyors diputats, que el Grup de la majoria –i em sembla que així serà– li doni recolzament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha presentades esmenes pel Grup d'Esquerra Republicana i pel Grup de Convergència. Per exposar les esmenes d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el proper dia 20 de novembre farà gairebé vuit anys que l'Assemblea General de Nacions Unides va aprovar la Convenció sobre els Drets dels Infants. Aquesta aprovació va significar l'adopció d'un autèntic, d'un veritable instrument jurídic internacional que, alhora, també va ser ratificat pels estats i els països membres. Per això ens ha semblat oportú, coincidint amb aquesta commemoració, i escaient, que fugint en la seva formulació, en el seus continguts i en la proposta de resolució presentada, que fugint de certs conjuntualismes i de raons de política que sovint ens vénen marcats per les pàgines de successos d'alguns diaris, el Parlament pogués abordar, encara que no ho hagi fet amb tota la intensitat o amb tota l'extensió que aquest problema mereix, la problemàtica de la protecció dels infants, i ho ha fet i molt bé a través de la interpellació presentada per la diputada Rosa Barenys. I també que es fes no només com darrerament s'ha fet en aquest Parlament, limitant-se a una commemoració i al recordatori del reconeixement internacional del dret dels infants com autèntics subjectes de dret que són, sinó intentant revisar alguns dels aspectes que contribueixen a la vulneració o a malmetre el dret d'aquests infants i que ja van ser objecte –tal com va referir la diputada interpellant en anteriors ocasions– a partir de la Resolució 173/II del Parlament de Catalunya, i també els programes contemplats en les lleis de 1991 i de 1995; o bé proposant, també com s'ha dit, l'impuls d'un pla d'actuació integral de naturalesa interdepartamental i amb la participació del conjunt de les entitats d'iniciativa social i del món laboral; però també quan s'ha proposat i s'ha dit d'estudiar la possibilitat de redissenyar el marc competencial i una més eficaç redistribució d'atribucions entre els ens locals i el Govern de la Generalitat. D'aquí que nosaltres estem absolutament a favor i donarem suport per descomptat a la proposta de Moció que ha estat presentada.

Ara bé, a l'hora de revisar aquests criteris i, per tant, d'avaluar propostes, seria bo en la nostra opinió –d'aquí que haguem presentat aquesta esmena– tenir

en consideració algunes qüestions. Un dels aspectes que més preocupen, fonamentalment suscita la inquietud segurament de totes les diputades i tots els diputats d'aquesta cambra, és la lluita contra l'explotació sexual comercial infantil dels infants, com s'ha posat de relleu en motiu de la celebració del Congrés Mundial d'Estocolm o recents, fins i tot, esdeveniments lamentables que han succeït en el nostre entorn més proper. I amb ell, per tant, amb aquest problema, l'eventual necessitat de definir una política global contra l'explotació sexual comercial infantil, capaç de combatre per descomptat aquests abusos i per tant abordant una reforma del marc legal penal que així ho faci possible, però també de promoure la recuperació física, psicològica de les víctimes perquè, com és sabut, l'explotació sexual pot tenir conseqüències greus per a la vida i el desenvolupament d'aquests infants.

Per això estem totalment d'acord amb les conclusions d'Estocolm i, per tant, hi estem d'acord que la tasca fonamental correspon als governs, però també a les famílies. D'aquí la necessitat de cercar una sòlida associació entre els governs i el conjunt de la societat de les persones que l'integrem i, per tant, de la necessitat també d'establir i aprovar instruments, normes jurídiques també, lleis i per tant polítiques per tal d'ordenar de manera més efectiva i abordar la reforma del marc legal perquè sigui adequada.

Per tant, dit això, nosaltres hem fet una esmena que el que pretén és, a través de proposar un seguit o de suggerir un seguit d'àmbits en què la coordinació institucional per atendre les famílies amb infants sigui més efectiva, contribueixi, al nostre entendre, a crear un clima adequat mitjançant l'educació, la mobilització i les activitats de desenvolupament per tal de garantir que els pares puguin complir més adequadament amb les seves obligacions, entenent que... –acabo–, entenent que dintre de l'educació fonamentalment la tasca educativa o la tasca pedagògica dels pares, però també de les institucions, és molt important, però fonamentalment dels pares, per tal de prevenir les situacions de marginació social. I és per això que ens atrevim –repeteix, reitero– a suggerir els àmbits de coordinació institucional que permetin d'atendre a totes les famílies amb infants.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per explicar les seves esmenes, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Eva Palau.

La Sra. Palau i Gil

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el posicionament del nostre Grup en aquesta Moció ha estat des de l'inici de diàleg i consens, com en altres iniciatives que han tingut lloc en aquest Parlament sobre la infància, i concretament de la infància maltractada. Creiem que hem de ser molt curosos i responsables perquè decidim unes actuacions que afecten directament els nens i joves del nostre país, que tenen

veu, no vot, i moltes vegades els que no som tan joves no escoltem aquesta veu.

Estem totalment d'acord que potser ara és el moment de fer un plantejament de les tasques fetes fins ara en el terreny dels infants maltractats i, alhora, valorar la seva eficàcia i fer, si s'escau, una adequació i adaptació d'aquestes accions al moment social actual. També estem totalment d'acord que en aquest terreny, com en molts altres, avançarem molt més amb una bona coordinació de tots els organismes implicats. Per això en aquest sentit d'avaluació, verificació del nivell de compliment i adopció de les mesures que corresponguin, votarem afirmativament el punt 1 d'aquesta Moció.

Sí que voldria fer constar que creiem que en la transcripció d'aquesta Moció hi ha un error quan es fa referència a la Resolució 173/II, perquè pensem que, realment, es fa referència a la Resolució 137/II. En el punt 1, entenem –i, en aquest sentit, hem presentat la nostra esmena– que, amb referència a la disposició addicional segona, 2, de la Llei 37 del 91, més que «reforçar els programes corresponents», seria molt més eficient «racionalitzar l'organització dels mitjans personals en la línia de millorar els programes corresponents». Per tot hom és coneguda la multiplicitat de serveis i de professionals implicats en l'atenció a la població infantil i juvenil i, des del nostre Grup, creiem que és imprescindible aconseguir la màxima eficàcia en l'actuació d'aquests serveis i professionals. No m'estendré aquí en les actuacions que ha portat a terme la Direcció General d'Atenció a la Infància en el terreny de la divulgació dels drets reconeguts als infants i adolescents. Potser recordar les publicacions *Els drets dels infants* o el *Llibre d'en Pau*. En aquest sentit també, fa aproximadament quatre mesos i per unanimitat dels membres de la Comissió de Justícia, es va aprovar una proposició no de llei. Recentment s'ha posat en marxa el Telèfon de la Infància amb l'objectiu de facilitar informació, assessorament i orientació en matèria de protecció a la infància, especialment quan es tingui coneixement d'una possible situació de desemparament o de maltractament d'un infant o jove.

En el punt 3, hem presentat una esmena que, sens perjudici que es revisi, si s'escau, l'assignació de les competències establertes en la Llei 4 del 94 i el posterior Decret legislatiu 17 del 94, de refosa de les lleis de serveis socials, pensem que, primer, cal fer efectives aquestes competències, en el sentit de potenciar la rendibilitat social dels recursos existents destinats a detectar les situacions de maltractament de menors, així com la dels recursos institucionals destinats a oferir atenció especialitzada als menors que han estat declarats en situació de desemparament.

D'altra banda i en la línia de descentralitzar les administracions locals, jo recordava la consellera de Justícia, en la seva intervenció..., la creació i l'assistència d'una comissió formada per la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis, l'Ajuntament de Barcelona, els departaments de Benestar Social i Justícia, per tal de definir un nou model d'intervenció dels equips d'atenció a la infància i a l'adolescència en un context més general de revisió del model territorial d'atenció a la infància.

Per acabar, referent al punt 4 de la Moció, entenem que, a pesar del conjunt d'actuacions que permeten garantir una intervenció integral dels menors atesos per la Direcció General d'Atenció a la Infància i la utilització dels recursos comunitaris, és positiu impulsar un pla d'actuació integral per a la infància maltractada, és a dir, per als menors en situació de risc o desemparament que estan sota la guarda o tutela de la Direcció General d'Atenció a la Infància. Donada la complexitat que entenem que tindrà la redacció d'aquest pla d'acció, demanem que el termini que a la Moció diuen de sis mesos, de presentació a la Comissió de política corresponent, s'ampliï fins a nou mesos.

Ja per acabar la meua intervenció, dir –i posicionar-nos, en el cas que la senyora Barenys acceptés l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya– que demanàriem votació separada d'aquest punt, ja que el nostre Grup no votàriem afirmativament l'esmentada esmena, perquè pensem que els punts, les bases per on ha d'anar aquest pla d'acció o d'actuació, no tan sols els hem de redactar i assumir avui, nosaltres, aquí, sinó totes les entitats i els ens implicats. En aquest sentit, per això, hi votàriem en contra i demanàriem aquesta votació separada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir, per fixar la posició, els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, una característica que té la societat actual, la societat contemporània nostra, és la voluntat de donar o de reconèixer personalitat pròpia a la infància i a l'adolescència. Tot i la gran diferència que hi ha entre les edats de les persones menors de divuit anys, hi ha la voluntat i el fet de reconèixer-los els drets i també d'establir mesures especials de protecció, a diferència d'altres èpoques. Per aquest motiu s'ha legislat, s'han pres resolucions i s'han fet actuacions de tota mena amb aquest objectiu de reconèixer drets i d'establir mesures de protecció: des de la Convenció de les Nacions Unides, sobre els drets dels infants, del 89; la Carta Europea dels drets dels infants; el ja esmentat Congrés d'Estocolm; el també esmentat darrer Congrés de Barcelona; les lleis que hem fet des d'aquest Parlament, etcètera..., tant des del nivell més universal i mundial fins al nivell català, i també amb el treball i la voluntat del nivell local i de les entitats del nostre país.

També, darrerament, el Síndic de Greuges ha incorporat la figura, en el seu *staff*, de l'adjunt al Síndic pels drets de l'infant, o el Departament de Justícia, que ha instaurat el Telèfon de la Infància. Tot són elements que van en aquesta línia. Això no treu, però, que encara quedin molts passos a fer i que la conscienciació col·lectiva de la ciutadania, en el sentit de garantir els drets i

el respecte de la gent més jove, encara no estigui al nivell adequat.

Queda clar que hem de lluitar contra l'explotació laboral, contra els maltractaments, contra l'abús sexual, etcètera, però ho hem de fer, també, sense excessiu paternalisme i, sobretot, amb el cap fred i sense deixar-nos portar per les onades d'indignació que es produeixen quan els mitjans de comunicació ens expliquen amb pèls i senyals casos –desgraciadament, massa habituals– d'explotació de menors. No sempre, però, allò que surt a la llum pública és tal com es descriu, ni tampoc, sempre, el fet de ser menor no vol dir que sigui sinònim d'absoluta innocència. Cal serenitat, fredor i professionalitat per analitzar, valorar i jutjar tots els casos que es produeixen i poder assegurar un ple respecte a tothom, començant, evidentment, per les víctimes de les agressions. Per tot això, entenem que cal que el tema de la infància sigui dut a terme amb tacte i amb el màxim possible acord, tant acord polític com acord institucional, i també acord, diguem-ne, tècnic o professional.

Pel que fa a la Moció presentada per la diputada Barenys, del Grup Socialista, hem de manifestar que l'entendem oportuna i adequada al moment que estem i que també ens satisfà veure com el Grup de Convergència i Unió i la mateixa actitud de la consellera durant la substanciació de la interpellació van ser en aquesta línia, i avui es presenten esmenes adequades que, pel que s'ha dit, estan fetes amb la voluntat d'intentar –i sembla que hi arribarem– graus importants de consens.

Pel que fa a la Moció, veiem oportú que es reclami l'avaluació de la Resolució 137/II –no la 173, com ja s'ha dit–, de l'any 87, que va ser fruit del treball d'una comissió d'investigació sobre els maltractaments a menors. Passats deu anys, convé fer –i en això estem d'acord– una avaluació de les seves conseqüències. Per cert, aprofito per recordar que aquest Parlament té una Comissió d'Estudi sobre les causes que generen violència infantil i que, com una diputada de Convergència i Unió recordava ahir al vespre, potser hauríem de replantejar-nos el seu futur, o, en qualsevol cas, segurament, rellançar-la i tornar-la a fer operativa.

Amb relació al punt 2, cal dir que, simplement, demana o reclama una cosa òbvia, que és que es compleixin diversos articles de les lleis d'infància i de menors que tenim aprovades per aquest Parlament, i per tant, també té el nostre acord i suport.

Considerem clau, també, especialment, els punts 3 i 4; el 3, pel fet de reclamar la descentralització efectiva dels serveis socials d'infància i adolescència, i el suport i reconeixement als ajuntaments com a institució més propera als ciutadans i ciutadanes. Per tant, també, als menors i a les seves famílies.

I pel que fa al punt quart, considerem imprescindible, ja des d'ara, fer-ne un pla integral per a la infància, que aglutini tots els actuals esforços, faci propostes per millorar el servei als infants i adolescents, i a les seves famílies com a element clau per a la formació dels futurs ciutadans adults, i també entenem que el pla ha de concretar objectius, establir mètodes de treball, d'actuació –i també de prevenció, és clar–, i coordinar tots els

nivells de la xarxa que ja existeix en aquest moment. I també de tota aquella que es cregui que s'ha d'ampliar i crear de nou.

Dit això, doncs, sembla que queda clar..., i per tant, només cal manifestar que els diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, valorem positivament aquesta Moció i, per tant, la votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol, que ho farà des de l'escó.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per anunciar el suport del Grup d'Iniciativa - Els Verds a la Moció presentada pel Grup Socialista. Nosaltres compartim les reflexions que feia la senyora Barenys i que han donat lloc a aquests punts de la Moció. A més, diguem-ne, les circumstàncies han fet que tingui una especial actualitat, no només pels esdeveniments que van succeir aquest estiu, sinó també perquè, en pocs dies, a més a més de l'esmentat Congrés que ha citat la senyora Barenys en relació amb maltractaments, hi ha hagut alguna notícia dels mitjans de comunicació amb relació a estudis fets per la comunitat internacional, que han evidenciat, per exemple, el greu problema del treball que realitza la població infantil arreu del món, però també a casa nostra; per tant, de vegades, quan sentim parlar del que és un maltractament –també molt important– dels menors, com és el fet d'haver de treballar en circumstàncies d'edat i en unes condicions absolutament inacceptables, sembla que parlem, sempre, de països llunyans, quan a casa nostra –aquí, a Catalunya, també–, succeix el problema, amb menys dimensió que en altres països, òbviament, però és una realitat que jo crec que, com a Parlament de Catalunya, no hi podem restar aliens, no? I per tant, votem aquesta Moció amb el convenciment que, per exemple, amb relació a aquest fenomen, serà bo que el pla que proposa la senyora Barenys en el seu apartat quart contempli, com un apartat especial, per exemple, com fer front a la situació dels menors que treballen a casa nostra i quines mesures es poden proposar per pal·liar aquest fenomen.

Voldríem dir, també, per donar suport al nostre vot, que els drets dels infants –drets que s'han reconegut fa poc i que encara costa molt que siguin, diguem-ne, realment assolits– són d'exercici indirecte, i aquesta realitat comporta la necessitat d'augmentar els mecanismes de control, d'informació i de concreció, perquè, realment, la legislació que existeix –i n'hi ha– sigui aplicada, no? Per tant, celebrem, diguem-ne, que els punts de la Moció van en aquesta direcció; que, realment, la legislació que existeix tingui una aplicació i que, cada vegada, els mecanismes de control que hi hagi perquè aquesta aplicació es realitzi reixin més, no?

Nosaltres voldríem fer menció concreta de la importància que té –i això també ho deia la ponent del Grup de Convergència i Unió– que els plans que es puguin fer, que és un pla que nosaltres..., ella es planteja en l'esmena allargar un termini de tres mesos; no sé si la senyora Barenys hi votarà a favor, però a nosaltres, diguem-ne, ja ens semblaria bé, perquè pensem que els problemes de la infància que té tutelada la Direcció General d'Atenció a la Infància s'han d'estudiar molt a fons, perquè no basta amb les propostes que tenim avui sobre la taula, de l'acolliment familiar, tal com s'està fent, o de la substitució de centres, perquè avui no hi ha la suficient agilitat, perquè, quan hi ha criatures desamparades, en abandonament –sobretot, si són molt petites–, realment, ràpidament, es puguin posar mecanismes que no institucionalitzin. Avui, aquests mecanismes, no els tenim; teòricament existeixen, però, a la pràctica, costa molt que es desenvolupin, i nosaltres voldríem, amb la nostra aportació a aquest debat, que es fes una esmena especial a aquesta qüestió, també, per veure com, des del Govern, no es generen mecanismes d'institucionalització que encara, ara com ara, persisteixen i s'agilita el fet que, quan una criatura petita –sobretot, si és molt petita–, quan l'acull la Direcció General d'Atenció a la Infància, bastant ràpidament –i estic dient que, en criatures molt petites, un mes és molt–, pugui ser acollida per una família, pugui ser acollida encara que sigui per un acolliment professional, que també és un recurs que existeix a països d'Europa, no? I per tant que, d'alguna forma, els terminis que hi hagi en els centres de menors de la Generalitat siguin els menys possibles. Volia dir això perquè crec que és un altre element que també s'ha tocat –però que hi voldríem fer especial atenció– i que en aquest últim punt quart de la Moció s'hauria de contemplar, un cop es realitzi el pla.

Per la resta, d'acord amb els arguments expressats, doncs, hi donarem el nostre suport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. Abans de començar, voldria fer esment al senyor Bosch..., dir-li que, en el cas de la Comissió d'Estudi que vostè ha esmentat, de la qual jo sóc el president, en aquests moments s'està treballant en el dictamen final i que, després, podrem acabar de discutir i dir què acabem de fer i què serà el que s'escaurà millor.

Quant a la Moció, fa uns mesos –quan vàrem aprovar la Llei del PIRMI, en aquesta mateixa cambra–, jo vaig començar la meua intervenció dient que era un dia especialment trist per a aquest diputat, i pensava que per a tots els diputats d'aquesta cambra. Avui hauria de començar igual, perquè portar al Parlament una Moció sobre infància maltractada també és molt trist i demostra, una vegada més, la incapacitat... (*Remor de veus.*)

3862

El president

Prego que guardin silenci! Està parlant un diputat.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Endavant.

El Sr. Bonet i Palau

Deia que la infància és el bé més preuat de la nostra societat, i és un dels pilars del nostre futur. Cada dia surten als mitjans de comunicació notícies sobre maltractaments, abusos sexuals, etcètera, etcètera. Senyores diputades, senyors diputats, no en parlem més i posem-nos a treballar perquè aquestes situacions es donin en el nombre més petit possible. Sempre que es parli de protecció a la infància i protecció a la família, ens trobaran al seu costat.

Per tot això, com poden comprendre, donarem suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Ara és necessari que la diputada senyora Barenys es pronunciï sobre les esmenes presentades. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, permeti'm, senyor president, demostrar en aquest moment la meua satisfacció, la satisfacció del Grup Socialista per la coincidència en el posicionament sobre aquesta Moció, que no podia ser d'altra manera, donada la sensibilitat d'aquesta cambra cada vegada que hem plantejat temes referits a la infància i a l'adolescència. No hi ha dubte que l'aprovació d'aquesta Moció que es produirà serà un pas més, un pas important per a l'exercici dels drets socials i jurídics de la nostra infància, de la infància del nostre país, en la via d'anar fent possible allò que es va proposar i es va aprovar o ratificar en la Convenció del 1989.

Pel que fa a les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i pel Grup d'Esquerra Republicana, acceptem les esmenes del punt 2 i del punt 3, és a dir, l'esmena 1 i l'esmena 2...

El president

De Convergència?

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, sí, senyor president. I, pel que fa a l'esmena 3, li presento una transacció entre el punt 4 de la Moció, l'esmena 3 de Convergència i l'esmena 1 d'Esquerra Republicana, que va en el sentit de concretar que el que impulsa el Parlament de Catalunya és, no un pla d'actuació integral... –no hi ha la senyora Mayol, i m'hauria agradat..., ja li ho explicaré en acabat... Ah!, està

aquí dalt, sí, perdó–, no impulsem, d'entrada, un pla d'actuació integral, sinó un programa de prevenció i atenció per a la infància amb risc, no abans de sis mesos, sinó en el termini de nou mesos; però hi afegim un altre paràgraf, en què s'estableix que, abans de finalitzar l'actual legislatura, s'establiran les bases per realitzar un pla d'atenció integral. Li passo aquesta esmena, no gaire ben...

El president

Les d'Esquerra queden refusades?

La Sra. Barenys i Martorell

Queda retirada l'esmena d'Esquerra, perquè es transacciona una part d'aquesta amb aquesta transacció que li he entregat, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel secretari primer, em penso que es podrà llegir l'esmena transaccional. *(Pausa.)*

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text que la senyora Barenys desitja que sigui posat a votació, en relació amb el punt 4 –s'entén– de la seva Moció, és el següent, amb el benentès que no s'oposen a la seva tramitació ni el Grup d'Esquerra Republicana, pel que fa a l'esmena única que té, ni el Grup de Convergència i Unió, pel que fa a l'esmena número 3. Aleshores diria, aquest punt 4: «impulsar un programa de prevenció i actuació per a la infància i les famílies en risc, potenciant l'atenció precoç en l'àmbit escolar, els serveis socials i centres sanitaris, així com l'estudi biopsicosocial d'aquestes famílies, amb participació dels departaments...» –hi ha uns punts suspensius– «de nou mesos...» Ah!, bé, aleshores relliga amb el text inicial –perdó. I acaba dient: «Abans de finalitzar l'actual legislatura s'establiran les bases per realitzar un pla d'atenció integral.»

El president

La senyora Barenys em demana la paraula.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, abans de passar a votació. Hi ha una esmena tècnica; en el primer punt diu: «avaluar el compliment de la Resolució 173», i ha de ser «137». Hi ha un error de transcripció.

I, per la lectura que acaba de fer el senyor secretari de la Mesa, em sembla que vostè ha dit «la detecció precoç», i no era la paraula «detecció». Si us plau, si ho vol tornar... *(Veus de fons.)* Era «detecció»? *(Pausa i veus de fons.)* D'acord. *(Veus de fons.)* «Detecció precoç», gràcies.

El president

Pregunto, tenint en compte l'acceptació de les esmenes, pregunto si es pot fer..., i refusades les esmenes d'Esquerra Republicana, si podem fer una votació unitària

del conjunt de la Moció, amb les esmenes incorporades i la transaccional llegida. Es pot procedir a una sola votació? —ho pregunto als portaveus. *(Pausa.)* Hi ha conformitat?

Doncs, iniciem la votació.

S'inicia la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 105 vots a favor, que signifiquen la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Boada. *(Remor de veus.)*

Per favor, guardin silenci! Ho repeteixo, guardin silenci!

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en un exercici de responsabilitat política, presenta una moció reprovatòria de l'acció del Govern en l'afer anomenat «cas Puigneró». Ni en la resposta del Govern a la interpellació del nostre Grup, ni després del mes llarg que ha passat des d'aquella data, hi ha hagut cap moviment, per part del Govern de Convergència i Unió, per assumir les seves responsabilitats polítiques, tant en l'aspecte judicial com en l'ambiental; més aviat al contrari. Com hem pogut llegir a la premsa, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient han declarat que tota la seva actuació es basava en la legalitat i en la normalitat. Aquesta normalitat, senyores diputades i senyors diputats, va contra el respecte als drets fonamentals, inherents en tot Estat de dret, i és indigna des del punt de vista de l'ètica política.

La Conselleria de Justícia ha vulnerat el principi fonamental que diu que la llei és igual per a tothom. L'actitud de la Conselleria de Justícia i del Govern ha comportat un tracte de favor en la concessió injustificada del règim obert al senyor Puigneró i un greuge comparatiu per als altres presos. El Govern de la Generalitat ha vulnerat la legalitat per afavorir una persona amiga. Quan la presó remet dues cèdules de notificació al senyor Puigneró, l'última li permet presentar el recurs de reforma contra la denegació del tercer grau.

Indignació també perquè davant l'informe del fiscal i del jutge de vigilància penitenciària, que acusa la Conselleria de tracte discriminatori i de vulnerar la legalitat, no hi ha cap assumptió de responsabilitats per part del Govern. Precisament, responsabilitat és el que demanava el president Pujol en el debat de política gene-

ral, ara fa quinze dies; en aquesta mateixa tribuna, demanava als ciutadans de Catalunya coresponsabilització per fer avançar el país. En una mostra clara d'incoherència, mentre s'estava apellant als deures dels ciutadans, el Govern de la Generalitat no assumeix les seves responsabilitats polítiques per algunes accions de govern basades en la vulneració de la legalitat, amiguisme, mala fe i desviació de poder, per exemplificar algunes conductes provades per la justícia ordinària.

El Govern és responsable de la contaminació sistemàtica de les rieres de la Tuta i Sorreigs per part de l'empresa del senyor Puigneró. Per quines raons? Doncs, mirin, perquè el Govern sabia que la depuradora anterior a la del 1997 no depurava res, i que els abocaments de l'empresa contaminaven les rieres i els aqüífers; perquè el Govern consentia els abocaments sense tenir permís, però cobrava el cànon de sanejament; perquè el Govern encara ha de concedir el permís de construcció i abocament de la depuradora biològica; perquè el Govern sabia i sap que l'empresa del senyor Puigneró capta dos-cents litres per segon d'aigua dels aqüífers de la zona, mitjançant uns quatre-cents pous —tots il·legals.

El conseller Macias declarava el 3 de març que l'empresa Hilados y Tejidos Puigneró ja complia la llei en matèria d'abocaments. Mentrestant, la riera de Sorreigs anava plena d'escuma i de color negre. I quan el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds va denunciar la contaminació, el conseller ens va acusar de fer un ús partidista del cas. I al cap de dos dies, la mateixa empresa reconeixia haver fet els abocaments contaminants i que ja ho havia comunicat a la Junta de Sanejament. El Govern sap que l'empresa del senyor Puigneró ha construït una planta de cogeneració que no té permís d'urbanisme, i que des de fa dos anys produeix energia —concretament, 19.000 quilowatts/hora—, amb una forta contaminació i d'una manera *il·legal*.

Per totes aquestes qüestions diem que el Govern és el responsable polític: per actuar amb permissivitat, negligència i favoritisme, en el cas de la contaminació continuada de la riera de la Tuta i els Sorreigs per part de l'empresa del senyor Puigneró. Per això, per les accions fins a aquí descrites, demanem que aquesta cambra reprovi les actuacions de la Conselleria de Justícia en la concessió del tercer grau penitenciari al senyor Josep Puigneró, que han vulnerat allò que disposa el Reglament penitenciari i han comportat un tracte de favor en la concessió injustificada del règim obert i un greuge comparatiu per als altres presos. I també demanem la reprovació del capteniment del conseller de Medi Ambient, senyor Macias, i les actuacions de la Conselleria, especialment fins a l'estiu de 1997, que han permès la contaminació sistemàtica de les rieres de la Tuta i els Sorreig, d'Osona, per part de l'empresa Hilados y Tejidos Puigneró, la qual cosa comporta un risc per a la salut de les persones i el greu deteriorament del medi ambient.

Una vegada feta aquesta demanda, en un altre exercici de responsabilitat política, fem *proposes* per solucionar la disbaixa de la política ambiental del Govern de Convergència i Unió en l'aspecte concret, per un cantó, de restitució de la vida en les rieres de la Tuta i

Sorreigs, i en l'aspecte general, d'aplicació d'una gestió sostenible de l'aigua.

En relació amb l'aspecte concret, el Grup de Defensa del Ter ha emès un informe on relaciona el que s'hauria de fer i encara no es fa per recuperar l'estat ecològic dels Sorreigs, i explica també en aquest informe que els límits d'abocament de la taula 3 no garanteixen que la vida al riu es pugui restablir, ni tan sols als nivells que hi ha als Sorreigs, aigües amunt, en els moments que hi ha un cabal suficient. Vol dir que no en fem prou, d'aquestes anàlisis fisicoquímiques, perquè no comporten, evidentment, que la vida es pugui regenerar en aquestes zones, perquè hi ha un elevat contingut d'amoni, l'alta DBO, l'alta DQO, els elevats valors sòlids en suspensió, i també un elevat contingut en nitrats i fosfats. Aquesta taula, repeteixo, és impossible que pugui garantir la vida. Els valors dels abocaments, que ara es diu que són legals i que s'estan fent, haurien de ser entre cinc i trenta vegades inferiors als esmenats per assemblar-se a les aigües que garanteixen un estat ecològic adequat de la riera –cosa que, això, és del tot impossible fins a aquest moment–, i que caldria fer un seguiment de la qualitat *biològica*, no química només, de l'aigua, sinó biològica, al llarg del riu, els propers mesos, per veure si això és possible. Però, a més a més, també presenta unes alternatives concretes, que es podien haver portat a terme i exigint per part de la Generalitat a l'empresa i que no s'han fet, com, per exemple, fer un estudi integral dels usos de l'aigua –i he explicat quina quantitat n'extreu l'empresa–, amb la finalitat de minimitzar-ne el consum, i també, evidentment, per reduir-ne l'entrada a l'estació depuradora. Aquests serien elements, també, que s'haurien de portar a terme. O hi ha una solució tècnica per millorar l'actual abocament, com, per exemple, l'aplicació d'oxigen líquid a les aigües residuals, prèviament a la seva homogeneïtzació, i d'un tractament terciari amb carbó activat. S'està fent en algunes EDAR; també es podria fer, i d'aquesta manera evitaríem la situació que hi ha en aquests moments.

El Govern de Convergència i Unió només entén la sostenibilitat en l'aspecte social, com ens deia el president Pujol; en canvi, quan parlem de la gestió de l'aigua, s'oblida de la paraula i aposta per la gestió de l'oferta i pels transvasaments faraònics, i no per l'estalvi i la reutilització de l'aigua. En aquest últim punt de la Moció, apuntem al Govern una política de gestió sostenible de l'aigua. I com s'ha de fer? Doncs, cal passar de l'estratègia dels remeis a la de la prevenció. I això és el que no s'ha fet encara a Catalunya, on tot just estem en la fase de remeis en el sanejament, i encara no hem entrat en l'ús del recurs, on la política del Govern és de maximitzar l'explotació.

Per aconseguir una gestió sostenible de l'aigua, des del nostre punt de vista, s'hauria de tenir una visió més global de tots els recursos, i tenir en compte, entre altres, els elements que nosaltres expressem: tenir en compte la conca hidrogràfica com a unitat; la continuïtat del cicle hidrològic, tant els aqüífers com les aigües superficials; la unificació del cicle de l'aigua en una sola conselleria; el manteniment d'un cabal adequat que garanteixi el paper del riu com a ecosistema,

o sigui, que hi hagi *vida* als rius; l'aplicació del principi que qui més usa, més paga, i la participació pública en els processos de decisió. Em sembla que aquests són elements importants, que nosaltres posem sobre la taula, per tirar endavant una gestió sostenible de l'aigua.

I com s'ha d'aplicar? Doncs, miri, implementant, per exemple, polítiques d'estalvi basades en l'educació ambiental, fins a reduir les dotacions urbanes d'aigua per habitant; aquest seria un element que s'hauria de portar a terme i que no es porta. Estalvi en l'agricultura, no programant cap nou regadiu sense un estudi econòmic i un d'impacte ambiental, que assegurin, per un cantó, la seva viabilitat, i per l'altre, el respecte als ecosistemes. Caldria també una definició de cabals de compensació per a *tots* els rius, que serveixin per revitalitzar el servei del riu com a ecosistema. Reutilització, també, de l'aigua a la indústria, i en les zones costaneres també serien elements que s'haurien de portar a terme i que en aquests moments no es fa amb la suficient intensitat. Aquests són sistemes que ens portarien a la conclusió, si els portéssim a terme, que no fa falta aigua, com sí que s'expressa des del Govern en relació amb la política hidràulica. El que sí que fa falta és una voluntat política per portar a terme una gestió diferent i els recursos econòmics per desenvolupar programes d'estalvi i reciclatge.

Ara que el president Pujol té la necessitat d'assessorar-se per la Catalunya de demà, aquí deixem apuntada la nostra proposta, elaborada des de les idees i els principis de les esquerres, que, de fet, seran les que hauran de gestionar la Catalunya de demà.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha esmenes presentades; poden, per tant, intervenir per fixar la seva posició els grups que ho desitgin. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Al passat Ple vam assistir a una interpellació un pèl particular. En primer lloc perquè l'enunciat, com marca el Reglament, era molt general –«interpellació sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental»–, i a la pràctica es va transformar en una anàlisi de tota la polèmica que ha envoltat l'anomenat «cas Puigneró».

D'altra banda, malgrat que el diputat interpellant, el senyor Boada, deixava anar tota la seva artilleria contra l'actuació –des del seu punt de vista, irregular– del Govern o, més concretament, d'algun dels seus departaments, el conseller fugia d'estudi i contestava la interpellació com si no hagués escoltat la requisitòria de l'interpellant. I així, mentre el senyor Boada denunciava una trama per part del Govern –parlava d'un «departament virtual»– per tal de protegir, encobrir i defensar «el seu amic» –deia ell– Puigneró, el senyor conseller deia que, de les 300 depuradores previstes, ja en tenim 182 en funcionament i 90 més en construcció.

Mentre que el senyor Boada denunciava tot un seguit d'irregularitats administratives en l'empresa del senyor Puigneró, amb complicitats i negligències per part de responsables de l'Administració, el senyor conseller contestava explicant la rebaixa de tones de DQO abocades per la indústria durant els darrers anys. Va ser, certament, una interpellació atípica, un diàleg de sords, una mena de joc dels disbarats, que al meu poble jugàvem de petits i que, si no el coneixen, després els l'explicaré amb molt de gust.

El tema Puigneró, certament, és un tema complicat en dues vessants: la mediambientalista –les accions fetes per aquest senyor i la seva empresa en la contaminació de determinades rieres, les actuacions de control i inspecció que hi ha fet el Govern de la Generalitat–, i d'altra banda, la vessant penitenciària, a partir del moment que el senyor Puigneró és condemnat a quatre anys i dos mesos de presó i, per tant, es veu obligat a ingressar en un centre penitenciari.

Nosaltres no som partidaris de les penes exemplars o exemplaritzants; cada cas s'ha de tractar de manera individualitzada i pensant només en els seus elements específics. Però és evident que aquesta condemna va ser interpretada o presentada per alguns com una mena d'avertència –i d'aquí l'exemplaritat– a futurs o presents infractors. Per tant, quan al senyor Puigneró, al cap de dos mesos d'ingressar-hi, se li concedeix el tercer grau i, per tant, té la possibilitat de sortir diàriament de la presó, l'exemplaritat desitjada desapareix, i per contra, es converteix en una mena de carta blanca, en un missatge de poca exigència cap als qui delinqueixen contra la salut pública i el medi ambient, i això és una conseqüència d'haver pretès donar un caràcter exemplaritzant a la condemna.

Les raons que aconsellen la concessió del tercer grau que estiguin relacionades amb l'edat del reclus o amb la seva salut ens semblen clares i considerables, fins i tot la de bon comportament. Ara, el que no és de rebut –i això sí que és negativament exemplaritzant– és que es consideri com a causa per a l'atorgament del tercer grau el compromís amb l'empresa del senyor Puigneró i la seva obligada intervenció pel futur d'aquesta i pel manteniment dels seus llocs de treball. Aquest raonament ja es considerava i s'exposava durant el judici, i és una justificació molt perillosa, perquè, per aquesta regla de tres, posant com a escut els treballadors, cap empresari del qual depenguessin uns determinats llocs de treball podria ser condemnat o, en cas de ser-ho, compliria la seva condemna amb les mateixes condicions que els altres delinqüents. I, naturalment, això és una invitació perquè els ciutadans que es trobin en aquestes circumstàncies cometin delictes de manera impune.

La Moció que se'ns presenta, conseqüència de la interpellació, proposa dues reprovacions: a l'actuació de la Conselleria de Justícia per la concessió del tercer grau penitenciari al senyor Puigneró, i al conseller de Medi Ambient i al conjunt de la Conselleria per permetre la contaminació sistemàtica de les rieres de la Tuta i els Sorreigs.

Al respecte volem dir el següent: l'actuació de la Conselleria de Justícia en la concessió del tercer grau peni-

tenciari no ha estat un model a seguir i, per tant, no votarem en contra de la reprovació. De tota manera, el senyor Boada –jo diria que hàbilment– no ens presenta una reprovació contra la consellera o contra la Conselleria per la seva actuació general, sinó per un cas concret. I al respecte hem de dir que, en casos puntuals, tant la Conselleria de Justícia com la de Medi Ambient, com totes les conselleries, cometen errors o fan actuacions –valoracions polítiques a banda– poc defensables des d'un punt de vista de bona gestió. Però, al marge que es puguin criticar casos puntuals –s'han de criticar els errors en casos puntuals–, la reprovació, quan es faci, entenem que ha de ser per tot un conjunt d'actuacions que posin de manifest una actuació general negativa. I, tot i que el cas Puigneró ha tingut i té una dimensió pública notable, l'hem de considerar com un cas puntual, i encara que considerem francament millorable tant la intervenció de la Conselleria de Justícia com la Medi Ambient en el present cas, creiem que no ha de condicionar la valoració global del conjunt del Departament, fins al punt de reprovar la seva gestió.

I per tant, no votarem favorablement aquest punt de la Moció, ens hi abstindrem. Els diputats del PI, el Grup Mixt, ens hi abstindrem. La resta de punts, els votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Al nostre entendre, els punts tercer i quart d'aquesta Moció són els punts més interessants, ja que s'hi presenten mesures per poder millorar tant la qualitat com la gestió de l'aigua en els rius de Catalunya.

En el punt quart es reclama una visió i una gestió integrada del cicle de l'aigua, i això ens sembla especialment important i coincident amb reivindicacions que el nostre Grup ja havia expressat també en altres ocasions. Fer que la conca hidrogràfica sigui la unitat d'anàlisi de les aigües de Catalunya; que la continuïtat del cicle hidrològic formi part del que és tota l'actuació sobre les aigües superficials; introduir la unificació del cicle d'aigua en un sol departament; que el manteniment d'un cabal adequat que garanteixi el paper de riu com a ecosistema es tingui en compte; incorporar també l'aplicació del principi que qui més usa aigua, la pagui a un preu proporcionalment més alt, i que la participació pública en els processos de decisió s'incrementi, ens sembla que, efectivament, pot comportar una millora de la situació actual de la gestió de les aigües.

Nosaltres hem dit també, en diferents ocasions, que hi ha un problema de qualitat d'aigua, però que hi ha també un problema de quantitat d'aigua. És conegut –i el nostre Grup s'ha expressat reiteradament en el Parlament en aquest sentit– que en les capçaleres dels rius hi

ha una poca quantitat d'aigua que comporta una sèrie, un seguit de problemàtiques ambientals que malmeten tot el que és la conca hidrogràfica dels rius. I el cas Puigneró no està exclòs d'aquesta situació, no perquè actuï sobre la conca, sobre les conques superiors dels rius, sinó perquè fa una extracció d'aigua exagerada, d'aigua subterrània, que significa una renovació menor entre les aigües superficials i les aigües subterrànies. Això vol dir que la quantitat d'aigua que baixa, entre altres motius, per la riera de la Tuta i per la riera del Sorreigs és insuficient, i això comporta, porta associat un problema de dilució de contaminants que agreuja el problema; que «agreuja el problema», no que «és el problema», sinó que agreuja el problema, perquè, per ell mateix, ja és un problema la contaminació que s'emet des de l'empresa del senyor Puigneró. És a dir que nosaltres defensem que el concepte de quantitat i el concepte de qualitat en les aigües siguin conceptes indissociables i que, quan es planteja una acció sobre un riu, una riera o, en conjunt, sobre la gestió del cicle hidràulic, es tinguin en compte sempre aquests dos plantejaments.

També pensem que és molt interessant el tercer punt d'aquesta proposició no de llei, en què es demana la restitució..., pensem que, més que «restitució» en estat original, vol dir «restauració», perquè amb «restitució» no sé a quina època geològica ens hauríem de referir, però la idea és la de deixar els ecosistemes de la riera de Sorreigs en una situació que sigui anterior a les actuacions del senyor Puigneró. I pensem que, efectivament, aquí s'inclou un concepte que sovint es deixa de costat i que, en canvi, hauria de ser el central.

És a dir que no hi ha, no és suficient introduir mesures de correcció si aquestes mesures de correcció no produeixen l'efecte que es busca. I això, de fet, és un eufemisme per dir que no n'hi ha prou a fer actuacions a boca de canonada, sinó que al que s'ha de tendir és a fer les actuacions que canviïn, que transformin els processos productius, que són els contaminants. I això va molt vinculat a la idea de sostenibilitat, de la qual tant es va parlar en el debat de política general, tot i que, probablement, amb una altra orientació i sentit i contingut dels que el president va expressar reiteradament. És a dir, s'ha d'anar a introduir canvis en els processos productius que són contaminants, i això significa un esforç per part dels empresaris, en el sentit de renovació tecnològica i d'incorporació de les mesures tecnològicament més avançades que es poden aplicar en cada moment i en cada un d'aquests processos productius. I vol dir també una altra cosa; és a dir, no n'hi ha prou que qui contamina paga, perquè la finalitat no és pagar: la finalitat és reconvertir-se, i per tant, o bé hi ha una repercussió del pagament d'un cànon sobre la reconversió dels processos productius o, de fet, estem sempre dintre d'un procés tancat, dintre d'un procés en què ell mateix va autogenerant contaminació. I per tant, al que s'ha de tendir –i nosaltres pensem que ho inspira de manera suficient i de manera correcta aquest tercer punt d'aquesta Moció– és que el qui contamina es recicli, i que qui contamina prengui les mesures oportunes per reconvertir-se.

Sobre el punt 1 i 2 de la Moció, on es presenten les diferents reprovacions de departaments i, en el cas del Departament de Medi Ambient, també al conseller, nosaltres pensem que, efectivament, el Departament de Justícia no ha actuat adequadament, sinó que, ans al contrari, ha actuat fora de la legalitat i fora de l'oportunitat, i que, per tant, el tercer grau que se li va concedir al senyor Puigneró va ser d'una manera irregular. També pensem que el Departament de Medi Ambient no pot arrossegar des de l'any 76 les qüestions de contaminació o els episodis de contaminació que periòdicament va generant el senyor Puigneró. Però també pensem que s'ha de normalitzar tot el que és la figura del delictes ecològic, i pensem que el delictes ecològic serà més efectiu com menys publicitat tingui, i que s'afavoriran els preceptes que es defensen al delictes ecològic i s'afavoriran els interessos ecologistes i els interessos dels defensors del medi ambient a mesura que s'entri en una normalitat per la qual l'aplicació del delictes ecològic quedi inclosa en la normalitat de l'aplicació de qualsevol delictes del Codi penal. I per tant, nosaltres pensem que, tot i que, efectivament, tant el Departament de Justícia com el Departament de Medi Ambient no han actuat de manera correcta i han tingut una permissivitat tant en l'àmbit personal, en el cas del Departament de Justícia, com en l'àmbit de la contaminació, per part del Departament de Medi Ambient, pensem que la reprovació pròpiament dita no és ajustada al que són les necessitats del context mediambiental com perquè permeti la correcció dels diferents elements que s'han produït aquí.

Per tant, nosaltres, contraris a aquesta pompositat –que, si haguéssim volgut l'hauríem presentat–, doncs, nosaltres ens abstindrem en aquestes dues reprovacions, tot deixant clarament constància que no pensem que el Departament de Justícia hagi actuat de la manera que ho havia de fer correctament i denunciant alhora que el Departament de Medi Ambient porta uns anys endormiscat i que ja és hora que aquestes legislacions, que encara ara ens arriben i que van estar generades fa molts anys enrere, rebin una reactivació i permetin que hi hagi una regeneració de les idees que en altres èpoques va existir en el món del medi ambient. No pot ser que en l'àmbit dels temes ambientals encara estiguem vivint del que es va plantejar fa ja uns quants anys.

I no pot ser que, en unes actuacions que duren des de l'any 76, es demani comprensió. No es pot demanar comprensió amb unes contaminacions que fa més de dues dècades que duren. Són dues dècades de contaminació. S'ha d'actuar, amb algunes mesures s'ha actuat, però s'ha d'actuar amb la finalitat del que deia al principi: no d'aplicar uns plans de descontaminació gradual, perquè és una figura que existeix, sinó que s'ha de buscar l'efecte d'aquestes figures a l'hora de ser aplicades. I això passa per una visió molt més global, i passa també perquè les actuacions que es prevegin comportin el canvi dels processos productius.

Vull dir també que, efectivament, el senyor Puigneró, que té diferents causes obertes i que en diferents ocasions ha estat denunciat, fa també un flac favor a la qüestió de la cogeneració que abans ha citat el diputat Boada, d'Iniciativa - Els Verds. En el tema de la coge-

neració, també s'està produint una situació de desgast del concepte, fruit de l'actuació perniciosa, que fa aquest senyor, de la cogeneració, i que representa una sèrie de problemes molt grans a tot el seu entorn. És a dir, jo conec casos concrets que els plats els tremolen quan es connecta aquesta cogeneració, quan existeixen...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Ja acabo, senyor president.

...quan tots sabem perfectament que existeixen mètodes perquè això no passi. Aquest seria un motiu per reprovar el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, del qual depenen els factors energètics? Seria un motiu per reprovar, també, el conseller d'aquest Departament?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Vistos els dos punts primers de la Moció, i que són de reprovació, el Grup Popular no entrem a considerar el contingut d'aquesta. I, senyor president, anuncio el vot en contra en la seva totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en relació amb la Moció subsegüent a la interpellació efectuada pel diputat senyor Boada, amb referència amb la política de sanejament de les aigües superficials a Catalunya, en nom del Grup Socialista, els volem manifestar la nostra posició. I la nostra posició, amb referència a tot allò que planteja el text de la Moció, que ve a plantejar millores substancials, i jo crec que plantejaments diametralment oposats als plantejaments que ha vingut mantenint el Departament de Medi Ambient en matèria de recuperació, regeneració, restabliment de l'equilibri mediambiental en els àmbits fluvials, en els espais dels rius, rieres i torrents de Catalunya, és que hi estem, evidentment, d'acord.

I dic «diametralment oposats» al que s'ha vingut mantenint, una mica, també per explicar després quina és la nostra posició amb referència als dos primers punts del que planteja la Moció, que fan referència a l'anàlisi, a la crítica i al grau de crítica envers dos departaments de la Generalitat de Catalunya. Diametralment oposats d'aquells que pensen que el concepte de medi ambient

és només construir collectors i depuradores, que, evidentment, en el cas d'un govern que va aprovar una figura tributària, un tribut específic per finançar aquestes infraestructures, només faltaria que no n'hi haguessin hagut. Però, una dècada després, o més d'una dècada després d'haver iniciat aquest procés, encara costa –i costa molt– que s'entengui que els rius no només han de portar aigua mitjanament neta, o menys tèrbola, o menys bruta, o amb menys colors dels que venien portant, sinó que els rius són espais de vida, espais de comunicació entre zones naturals, corredors biològics veritables i que, per tant, el que s'ha de fer és una política de concepció global del que suposa una conca, una política de concepció global del que suposa un sistema fluvial. Això creiem que no s'està fent des del Departament de Medi Ambient, ans al contrari, es tenen, fins ara, plantejaments d'inversions en matèria de depuradores que, com els deia, només faltaria que no es produïssin i que, fins i tot, es planteja que les millores en aquesta situació de les aigües residuals que s'aboken en les lleres fluvials són motiu de cofoisme important. I en el debat de política general, el president de la Generalitat ens parlava del fet que un jutge imparcial tan important com la Unió Europea havia felicitat Catalunya per l'estat dels rius o per la millora en la contaminació dels rius de Catalunya. Però, si aquest jutge imparcial és tan important, si la Unió Europea, en tant que jutge imparcial, és tan important per al president Pujol, quan ens felicita, també deu ser molt important quan ens tramita determinats expedients en els tribunals europeus pel no-compliment de normativa en matèria d'aigües superficials en els rius del cor mateix de Catalunya, com pot ser el riu Besòs, per exemple. O si l'avenç és tan important, com ens expliquem que encara es produeixin situacions a Catalunya com es produeixen en la riera de Rubí, en el Congost, en el riu Ripoll o en el mateix Besòs?, o en un riu o un torrent, que aquest país té i que porta el nom d'Or i que l'hauríem de cuidar com si ho fos, o l'Anoia o en tants d'altres, en el qual l'estat actual de les aigües que hi circulen és veritablement inacceptable a hores d'ara?

Però els deia que, a més a més, el problema dels rius i en la riera dels Sorreigs també ha passat això, no és només que s'apliquin depuradores, de les quals s'ha de controlar el bon funcionament, perquè l'existència d'una depuradora en si no resol els problemes, sinó que s'ha de garantir que funcioni de manera adequada i, a més, que tingui el nivell i, per tant, que sigui de la fórmula que correspon en el grau de contaminació d'aquelles aigües. No només depurant les aigües que s'aboken als rius salvarem i recuperarem els espais fluvials de Catalunya.

Per tant, el nostre suport a tot allò que signifiqui la crítica a la gestió feta en aquest àmbit per part del Departament, i el nostre suport, evidentment, al que configura el tercer punt de la proposta de Moció, en què s'insta el Consell Executiu a dues coses: a elaborar i aplicar una política de gestió sostenible, integral i global de l'àmbit fluvial del conjunt de Catalunya, i a aprovar un pla de restitució específic per a un cas específic, que és el que ha donat lloc, de manera més punyent, als debats a l'entorn d'aquesta temàtica en aquest Parlament en els darrers plens, que és la riera dels Sorreigs i, per tant, els

3868

abocaments que hi efectuava una determinada empresa que, reiteradament, l'Administració havia detectat en situació irregular, en situació de no-compliment dels estàndards d'abocaments en aquell àmbit.

Ara bé, dit això, i dit que em sembla bé que es faci no només la crítica del perquè no ha vingut funcionant bé aquest sistema, sinó que s'aportin propostes concretes –i la Moció ho fa, en aquest apartat 3 i en els seus subapartats, en què fa referència a la reprovació del capteniment o a la reprovació de determinades actuacions fetes per diferents departaments–, el nostre Grup vol plantejar el següent.

En allò que fa referència a la Conselleria de Justícia o a l'afer vinculat a les decisions judicials del cas Puigneró, el nostre Grup vol manifestar que no donarà suport a la reprovació i que s'abstindrà en aquesta votació, entenent que acceptem –i ho diem formalment– les decisions que en matèria judicial, que en matèria de tribunal s'hagin pogut produir –i en matèria penitenciària– en aquest afer; tot dient, però, que ha donat la sensació –i almenys així ho interpretem– que no havíem assumit, i que no s'havia assumit per part de determinats representants del Govern de la Generalitat de Catalunya en el moment actual, per tant, del Govern de Convergència i Unió, no s'havia assumit amb prou convicció i no s'havia assimilat amb prou naturalitat que, en aquest país, malmetre el medi ambient, malmetre el patrimoni natural, el patrimoni de tots i, per tant, bé públic, era considerat delictiu. I que el Codi penal, en la seva darrera redacció, incorpora aquest delictiu mediambiental com a delictiu penal i, per tant, punible. I això ho hem d'assumir i ho hem d'assimilar, i en les nostres afirmacions públiques o en les nostres declaracions públiques, en les nostres actuacions, sobretot d'aquells que ostenten càrrecs de representativitat en el Govern, ho han de tenir absolutament assumit, perquè, si no, dona la sensació que considerem els delictes mediambientals com delictes d'inferior nivell a altres delictes.

Haurien fet les mateixes declaracions de suport o de crítica a determinades decisions judicials, si el delictiu hagués estat econòmic?, si hagués estat d'estafa?, de malversació? O és que considerem que els delictes mediambientals són de segon nivell? O és que es considera que el tema de medi ambient és de segon nivell i, per tant, es pot considerar això que en diem a vegades, a nivell acadèmic o estudiantil, una «maria»?

Per tant, com que ens sembla molt greu, tot i no estar d'acord que calgui reprovar un departament de la Generalitat, sí que ens abstindrem i, per tant, no hi votarem pas en contra. I demanem, això sí, un canvi d'actitud en el plantejament, en l'assimilació, en la incorporació en els nostres plantejaments, que els delictes contra l'entorn natural, contra aquesta riquesa natural que ens envolta i, per tant, contra aquest patrimoni públic de primera magnitud, són delictes greus i, per tant, castigables segons el Codi penal.

Amb referència al segon punt, que planteja la reprovació del capteniment del conseller de Medi Ambient i les actuacions de la Conselleria de Medi Ambient, en aquest cas, el que el nostre Grup fa és demanar-li al

Grup proponent, al Grup d'Iniciativa per Catalunya, que, si ho considera oportú –en tot cas és una petició específica que els fem i els demanem que ens ho aclareixin si fos així–, que retirin la part del conseller de Medi Ambient, amb el benentès que, de consellers de Medi Ambient, en l'aplicació dels plans de sanejament en aquest país, n'hi ha hagut, com a mínim tres: el senyor Vilalta, el senyor Macias i, en aquests moments, el senyor Puigdollers, aquí present a l'hemicicle, i que no és un problema, en tot cas, de persones, sinó un problema de política a aplicar. I la política ha tingut una continuïtat i aquesta continuïtat o aquesta visió és la que els comentava al principi del meu parlament que no compartim, perquè té una visió absolutament parcial i, per tant, resolutiva de petits problemes i no global, com nosaltres voldríem. Per tant, sí que estariem d'acord en la reprovació del conjunt de plantejament del Departament de Medi Ambient en aquest àmbit específic però tan important de les aigües residuals i dels espais fluvials i, per tant, hi votariem a favor, però demanariem que es retirés la proposta de reprovació del capteniment del conseller de Medi Ambient, en singular i específic. Si no és així, els anunciem ja que el nostre Grup demanarà que aquest paràgraf del punt segon es voti de manera separada.

Aquesta és, doncs, la posició del Grup Socialista, amb referència a aquesta Moció presentada.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo voldria dir, ja, d'entrada, que de la lectura del text de les dues reprovacions, el nostre Grup, Convergència i Unió, hauria de votar un «no» contundent i rotund i no dir res més.

En qualsevol cas, també com a Convergència i Unió, però, a més a més, com a diputat de la comarca d'Osona i que, com ha diputat de la comarca d'Osona, modestament creu conèixer bé el que passa en aquest afer, i que, com la majoria dels osonencs, hi té dos grans objectius, que són, d'una banda, evitar la contaminació del rec de la Tuta i del torrent de Sorreigs, que són uns petits rierols, i al mateix temps ajudar a la pervivència de l'empresa Puigneró i al manteniment dels més de dos mil llocs de treball a Osona, per aquests motius i en atenció a la cambra, jo faré una exposició més detallada del perquè avui el nostre Grup votarà no a la totalitat d'aquesta Moció.

Pels motius a què he alludit vaig escoltar realment amb molt d'interès i amb molta atenció el discurs del senyor Boada en la interpellació i també el discurs d'avui, i de la seva posterior lectura de la interpellació i del text de la Moció d'avui n'extrec alguns punts de coincidència, molt pocs, però, en general, entenc que tant la interpellació com el text de la Moció són decepcionants, tenen inexactituds, exageracions i embolics, com el que fa entre la Tuta i els Sorreigs, que demostra que ni els

coneix ni hi ha estat mai. En qualsevol cas, explicaré ara punt per punt, detall per detall, per què el nostre Grup votarà en contra de cadascun dels punts de la Moció.

Punt primer de la Moció. El senyor Boada el basa avui només en un suposat tracte de favor. Jo crec, francament, que no té raó, i ho dic de debò. No hi hagué tracte de favor com tampoc en el seu moment hi hagué cap trama a Osona; hi havien treballadors, sindicats —entre ells la UGT—, alcaldes i regidors que estaven a favor de l'indult, però no hi hagué cap trama, milers de persones, i no hi ha hagut cap tracte de favor. Al senyor Puigneró li va ser aplicat el que preveuen la Llei orgànica general penitenciària i el Reglament penitenciari. D'acord amb l'article 72.3 de la Llei, els serveis penitenciaris van considerar que el senyor Puigneró estava capacitat per portar un règim de vida en semilibertat ateses les seves circumstàncies penitenciaris i personals, i aquests criteris es veieren reforçats, i és remarcable, per la mateixa sentència condemnatòria de l'Audiència Provincial de Barcelona del dia 6 de juny de 1995, que declara provat que el senyor Puigneró no tenia antecedents penals, i aquesta mateixa circumstància fou acceptada també per la sentència del Tribunal Suprem d'1 de febrer de 1997. També en relació amb aquest fet, és de justícia remarcar la dada següent: en les mateixes circumstàncies del senyor Puigneró, és a dir condemnat a quatre o cinc anys de privació de llibertat amb un únic ingrés a la presó amb la circumstància de primarietat delictiva, de cent vuitanta interns classificats inicialment de tercer grau, en el període entre 1 de gener del 95 i 30 de març del 97, només en dos casos s'ha modificat la classificació inicial mitjançant resolució judicial; o sigui, de cent vuitanta casos només dos, i aplicant per part dels serveis penitenciaris els mateixos criteris legals i no uns altres criteris. Per tant, no crec que es pugui parlar d'un tracte de favor, no crec que hi hagués cap mica de trama, al contrari, i per tant el nostre Grup votarà en contra del punt primer.

Punt número 2. Aquest punt conté, des del meu punt de vista, nombroses exageracions, com ja indicava al principi. Si la mateixa proposta de reprovaçió és enormement exagerada i ho són afirmacions com «contaminació sistemàtica» o «la vida en els Sorreigs és impossible que es pugui recuperar», quan el mateix senyor Boada anuncia la solució i ell diu: «netejar, no embrutir, deixar viure el riu...». Home, és una solució de manual, la del senyor Boada —no?—, elemental. Però, en qualsevol cas, expressa que els Sorreigs és recuperable i, si ell ho diu, jo hi estic d'acord. I aquest és un dels objectius del Departament de Medi Ambient en aquest afer a través de nombroses actuacions molt llargues durant els anys, però nombroses actuacions: controls d'abocaments i del medi receptor, sancions quan ha calgut, denúncies a la fiscalia, desenvolupament d'un PDG que ha conduït —i això és important— al permís definitiu, recentment aprovat, en unes condicions molt estrictes, les més estrictes, les més dures que mai hagin estat aprovades, i amb la substitució d'una depuradora fisicoquímica per una de biològica; és a dir, una gran depuradora amb un cost d'uns 600 milions i que implica un canvi qualitatiu important en el procés de depuració.

D'aquest reguitzell d'actuacions, jo en voldria destacar tres —tornar-ne a parlar un momentet—: la depuradora biològica —molt important—; l'aprovació recent d'un permís d'abocament amb els límits més rigorosos imposats mai fins al moment, i el procés de solució de la captació d'aigua per al municipi i, per tant, per a la fàbrica, a través del Pla Osona sud, del Consell Comarcal i de la Direcció General de Política Hidràulica que hi portarà aigua del riu Ter.

Les conseqüències d'aquestes actuacions són clares i positives. Primera, reducció de la DQO abocada de 850 mil·ligrams per litre l'any 92 a una mitjana actual de 130 mil·ligrams per litre, i en les condicions del permís actual a 80 a partir de l'1 de juliol proper. Segona, disminució de les tones de DQO abocades: de 1.814 l'any 1994, equivalents a una població de seixanta mil habitants, a 377 l'any actual, equivalents a una població de dotze mil habitants —per tant, hi ha hagut una rebaixa molt important—, i a 143 a partir del permís definitiu, que equivaldran a només quatre mil habitants; per tant, s'haurà passat en poc temps d'una càrrega contaminadora corresponent a seixanta mil habitants a una altra de quatre mil. Crec que aquests poden ser considerats avenços molt importants. Tercera, el Pla Osona sud evitarà les habituals captacions que perjudiquen l'aquífer de Sorreigs i podran eliminar-se els pous i les extraccions d'aigua que agreugen la contaminació. Quarta, desmantellament del petit embassament, que així proporcionarà més aigua a aquest petit torrent molt sorrenc, com el nom indica.

Jo crec que, pel que acabo de dir, francament tampoc és procedent la reprovaçió proposada pel senyor Boada, i el nostre Grup no la podrà votar i també, pel que acabo de dir, em permeto de considerar que el Pla de restitució, proposat pel senyor Boada, és decepcionant; és a dir, és menys eficaç aquest Pla que les mesures que jo acabo d'assenyalar. Fixem-nos-hi un momentet: quan ell parla d'estudis conjunts, des del nostre Grup li anunciem l'aprovació d'un pla d'abocament definitiu, dur i rigorós; allà on ell es refereix a un funcionament correcte de la depuradora i evitar majors aportacions de residus, nosaltres el remetem a la vintena dels punts del Pla i en concret al punt c, cabal d'abocament: 3.900 metres cúbics al dia, pH entre 6 i 9, 60 mil·ligrams per litre al mes, 80 de DQO, un color inapreciable en dilució 1 per 5; punt d, separació de les aigües pluvials i del clavegueram de la població de manera que, en períodes de pluges, en cap cas es produeixin sobreiximents a la llera d'aigües residuals industrials sense depuració adient; punt j, condicionament de fangs; punt q, paràmetres de control, periodicitat analítica; punt s, arqueta de registre per permetre en tot moment la inspecció de l'abocament... I quan ell proposa mantenir un cabal suficient, necessari, jo li avanço el Pla Osona sud que duu aigua a Sant Bartomeu del Grau i, per tant, a la fàbrica, i que permetrà anular les actuals captacions, els pous i desmantellar el petit pantà. Per tant, no em sembla arriscat assegurar que si ara al Parlament votéssim el Pla de restitució proposat pel senyor Boada, no avançaríem tant com amb el Pla que jo li he proposat. Així, doncs, tampoc votarem aquest punt.

3870

I pel que fa al darrer i quart punt, sobre la política d'aigües a Catalunya, és el punt –com deia abans– en què el nostre Grup detecta coincidències amb els criteris de la Moció. Com s'ha dit abans per part d'un altre diputat, és un dels punts importants de la Moció. Per exemple, els de conca hidrogràfica com a unitat i de continuïtat del cicle hidrològic que ja són vigents a la Llei d'aigües de 1985. Per exemple, el manteniment del cabal ecològic, que és un element necessari per assolir els objectius de qualitat fixats pel Pla de sanejament de Catalunya i és determinant del Pla de conques internes de Catalunya pendent d'aprovació pel Consell de Ministres. Per exemple, l'aplicació del principi «qui més usa, paga més», que informa dels cànons de la Generalitat que graven el consum d'aigua, com per exemple ITS, cànon de sanejament, cànon d'infraestructures hidràuliques i, al mateix temps, la participació pública en processos de decisió s'assoleix concretament amb els comunitats d'usuaris...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

El Sr. Castellnou i Alberch

Acabo de seguida, senyor president.

...al si del Consell de Direcció de la Junta de Sanejament i en la Comissió de Govern de la Junta d'Aigües. També en el tema de la unificació administrativa del cicle de l'aigua estaríem d'acord. Però, per altra banda, aquests punts assenyalats pel senyor Boada en aquesta Moció semblen extrets de la futura directiva europea a punt d'aprovar i que ell deu conèixer, i que serà, doncs, en el seu moment incorporada a la legislació de la Generalitat. Raó de més, doncs, perquè el nostre Grup cregui més oportú esperar aquella directiva, que serà més completa, que no votar avui els punts parcials de la Moció, i serà aquella directiva la que s'implementarà per al futur de Catalunya, de tots els catalans, no només per al futur dels catalans d'esquerres.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a la votació d'aquesta Moció. (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Senyor Boada, em demana la paraula...

El Sr. Boada i Masoliver

Perdoni, senyor president, però se m'ha demanat la possibilitat de poder...

El president

Li anava a preguntar si hi havia la petició que li ha formulat el Grup Socialista de retirar unes paraules del punt 2 de la seva Moció.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Dir, en tot cas, que nosaltres de cap de les maneres podrem retirar cap dels punts que se'ns han proposat per la senzilla raó que, quan s'atempta, des del nostre punt de vista, des del Govern contra els drets fonamentals dels ciutadans, quan es posa en risc la salut de les persones i es permet una contaminació sistemàtica per part d'una empresa, les responsabilitats del Govern són greus i la reprovació per part de l'oposició, tota l'oposició, seria un acte coherent. De fet, el més coherent des del nostre punt de vista i des de l'ètica política seria la dimissió, però en aquest país ningú dimiteix per aspectes tan greus com aquests i per això nosaltres creiem que hem de mantenir..., i perquè les accions més dures es varen donar en el moment que el conseller de Medi Ambient era el senyor Macias.

I voldria demanar-li uns trenta segons més per al·lusions directes que ha fet...

El president

Per al·lusions directes, trenta segons. Ja m'ho pensava que m'ho demanaria.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president; ho ha intuït bé. Quan el senyor Castellnou ha posat en dubte que jo, personalment, hagués estat a la riera o al rec de la Tuta o a la riera de Sorreigs. En tot cas, em sembla que hi ha un element molt clar, que és la cinta de vídeo que demostra clarament que hi havia estat, jo. I li diré més: dissabte passat, dissabte passat, tinc encara un altre feix de fotos on encara està contaminada la riera. És possible que el senyor Castellnou visqui a Osona, però no s'asabenta absolutament de res del que hi passa.

Gràcies, senyor president. (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau; silenci, si us plau. Hi ha una petició de votació separada dels punts... (*El Sr. Castellnou i Alberch demana per parlar.*)

Senyor Castellnou, em demana la paraula per contradiccions. Trenta segons també.

El Sr. Castellnou i Alberch

Sí, menys estona, senyor president. Jo m'he confós perquè, com que s'explica tan malament el senyor Boada, em pensava que no hi havia estat mai. Si hi ha estat i té fotos, jo li ho accepto. Però, és clar, tal com parla, dona la impressió que coneix altres comarques però la d'Osona no.

El president

Molt bé, moltes gràcies. Hi ha petició de votació separada del punt 1, del punt 2 i de la resta de punts amb el tercer...

Repeteix, senyor Tura, senyora diputada: del punt 2 un tros, que són les paraules «el capteniment del conseller

de Medi Ambient», separat de la resta del punt 2, i després... *(Pausa.)*

Per tant, iniciem la votació primer del punt 1 de la Moció.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 10 vots a favor, 65 en contra i 41 abstencions.

Votarem ara del punt 2 les paraules «el capteniment del conseller de Medi Ambient». *(Remor de veus.)*

Per favor, guardin silenci!

Iniciem la votació.

Aquestes paraules del punt 2 de la Moció han sigut refusades per 10 vots a favor, 64 en contra i 41 abstencions.

Votem ara la resta del punt 2.

Iniciem la votació.

Aquest punt 2, la resta del punt 2 ha sigut refusada per 39 vots a favor, 65 en contra i 12 abstencions.

I votem la resta de la Moció.

Iniciem la votació.

La resta de la Moció ha sigut refusada, ha estat refusada per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Ausàs.

(Remor de veus.)

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president...

El president

Per favor, guardin silenci, que podem continuar la sessió amb la paraula donada al diputat senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor... *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Guardin, per favor, silenci! No comenci, no; mentre no es guardi silenci, no comenci.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el Ple anterior, del debat de política general, vàrem interpellar el Govern de la Generalitat en el sentit que consideràvem, des del nostre Grup, però també des dels

ajuntaments i des dels consells comarcals de les zones de muntanya, que els plans comarcals de muntanya no es complien, i no es complien no pas per qüestions de detall, sinó que eren moltes les actuacions previstes, des dels primers plans comarcals de muntanya, que encara no s'havien realitzat. No es tracta d'actuacions i inversions complementàries –si es pot dir d'aquesta manera. Tothom sap que els plans comarcals de muntanya inclouen les actuacions més bàsiques, inqüestionables i inajornables, moltes vegades relacionades amb les infraestructures bàsiques i els equipaments públics.

Com tothom sap, la Llei d'alta muntanya, de l'any 83, aprovada per aquest mateix Parlament, preveia els plans comarcals de muntanya com a eines indispensables per a la planificació i per a la programació en les inversions a les comarques de muntanya, per a la qual cosa inclouen actuacions i inversions concretes, molt definides, molt programades i a realitzar en plurianualitats per tots els departaments de la Generalitat. La Llei d'alta muntanya, com tots vostès saben, prioritza l'objectiu d'assolir l'equilibri intern de Catalunya mantenint els nivells de població a les zones de muntanya i tot assegurant-hi unes condicions de vida adequades. Entre els objectius de la Llei d'alta muntanya, hi figuren també l'aprofitament i el desenvolupament integral dels recursos econòmics de les comarques de muntanya, així com també la creació de les infraestructures i dels equipaments necessaris per tal de garantir que el nivell dels serveis oferts als pirinencs i a les pirinenques, i a la gent de la muntanya en general, sigui igual al de la resta de Catalunya.

Bé, si efectivament els plans comarcals de muntanya són l'instrument bàsic per al desenvolupament i per a l'aplicació de la política de muntanya del Govern de la Generalitat, hem de convenir –i hi conveníem en el moment que substanciàvem la interpellació– que aquesta política de muntanya flaqueja, i flaqueja tenint en compte que el seu instrument bàsic es troba encallat, o bé al ralenti, o bé gairebé aturat. I no hem de confondre inversions realitzades de manera genèrica a les comarques de muntanya, amb invertir, justament, en aquelles actuacions que reflecteixen els plans comarcals de muntanya. No es pot confondre, amb xifres percentuals d'inversions per habitant, perquè aquestes xifres ens donen una visió totalment esbiaixada de la realitat.

En aquest sentit, se'ns repeteix moltes vegades, se'ns informa de la publicació d'estudis i se'ns afirma de manera reiterada per part dels diputats de la majoria, i per part del mateix Govern, que les comarques de muntanya són les més beneficiades per l'acció del Govern, en moltes ocasions, i que comarques com l'Alta Ribagorça, o com el Pallars Jussà, o com el Pallars Sobirà, són les que han rebut de manera més intensa –si es pot dir d'aquesta manera– l'acció del Govern pel que fa a despesa mitjana per habitant. Però, en canvi, quan es fan aquestes afirmacions, s'oblida que la densitat, justament, d'aquestes comarques és la més precària de Catalunya, és d'una feblesa que espanta.

La realitat, senyores diputades i senyors diputats, és que hi ha preocupació a les comarques de muntanya, als ajuntaments d'aquestes comarques; hi ha un profund

3872

malestar en els alcaldes d'aquests territoris, un malestar no pas dissimulat, un malestar, moltes vegades, públicament expressat, per l'incompliment de moltes actuacions bàsiques, incloses, des de fa una bona colla d'anys, ja en la primera edició dels plans comarcals de muntanya.

La Moció que avui presentem, tal com ja vam anunciar en el moment que substanciàvem la interpellació, no pretén altra cosa que es compleixin aquests plans comarcals de muntanya, en la mateixa línia que també ho reclamen els alcaldes i els presidents dels consells comarcals.

L'apartat *a* d'aquesta Moció que avui posem a la consideració de les diputades i els diputats, l'apartat *a* d'aquesta Moció que avui presentem insta el Govern a mantenir les dotacions econòmiques incloses dins els plans comarcals de muntanya, per tal de fer possible el seu compliment, així com el calendari d'execució dels seus programes d'actuació, aprovats al seu dia pel Consell Executiu i inclosos de manera especificada dins els pressupostos anuals de la Generalitat de Catalunya, que aquest mateix Parlament aprova any rere any.

L'apartat *b* de la nostra Moció pretén recuperar aquelles obres i actuacions previstes en els plans comarcals de muntanya, de la seva primera edició, que encara no s'han realitzat a hores d'ara i que caldria que el Govern les inclogués en el proper exercici pressupostari o, si més no, entendríem que en exercicis pressupostaris propers, ara bé, fixats prèviament.

Per acabar, senyores diputades i senyors diputats, aprofitaria, si m'ho permet el president, per posicionar-me —per una raó d'estalvi de temps— respecte a la presentació d'una esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I he de dir que, malauradament, no podem acceptar aquesta esmena, perquè, justament, aquesta esmena no dóna cap resposta satisfactòria, entenem, almenys des del nostre punt de vista, a l'esperit de la interpellació que vam substanciar ara fa dos anys; perquè no dóna tampoc satisfacció a les demandes reiterades de les comarques i dels ajuntaments i a les necessitats estructurals bàsiques d'aquestes comarques i d'aquests ajuntaments. L'esmena de Convergència i Unió entenem que no pren cap compromís en ferm respecte al compliment dels plans; que no fixa ni tan sols un termini límit per al compliment d'aquests. Únicament entenem que és una declaració de bones intencions que, en cas d'aprovar-se, fins i tot penso que donaria una certa legitimitat a una situació que considerem anòmala, que considerem irregular i que no s'hauria de produir i que, en canvi, es produeix, que és, doncs, incomplir uns compromisos, com són els plans comarcals de muntanya, que ja va aprovar solemnement el Govern, el Consell Executiu de la Generalitat, i que va aprovar aquest mateix Parlament, com hem dit abans, doncs, emmarcats en el Projecte de Llei de pressupostos que anualment aprova aquesta cambra legislativa catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per presentar l'esmena..., des de l'escó? *(Pausa.)* Per presentar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Per presentar i explicar la nostra esmena, i fer algunes consideracions en relació amb la presentació de la Proposició no de llei, que penso que també val la pena que les fem.

La nostra esmena, senyor president, senyores i senyors diputats, intenta portar al terreny d'allò concret i al terreny del possible i d'allò raonable el text de la proposició no de llei que ens ha presentat el Grup d'Esquerra..., de la Moció —perdó— que ens ha presentat el Grup d'Esquerra. La veritat és que, en algunes de les explicacions que ha donat i dels arguments que ha donat el diputat, hi podríem estar d'acord; però ens sembla que, en molts aspectes, se'n van cap a un terreny d'allò irrealitzable, de l'impossible o, fins i tot, jo diria que a un terreny en què..., fins i tot, d'allò poc raonable, de les seves explicacions. Jo faré ara una explicació d'uns criteris generals que a mi em sembla que no es poden oblidar, respecte del que són els plans comarcals de muntanya i els objectius que pretenen.

Aquests plans comarcals apleguen les directrius d'actuació del Govern, en conjunt, en aquests territoris, durant un període d'uns cinc anys. Si bé les anualitats estableixen una prioritització en l'execució de les actuacions, cal entendre el compromís d'inversió en una globalitat dins de tot el Pla; dins dels cinc anys, per tant. Això vol dir que s'ha de mantenir una certa flexibilització que permet als departaments implicats adaptar-se a les possibilitats pressupostàries de cadascú, a les seves limitacions i a les incidències que puguin sorgir durant el període de vigència del Pla i durant el període de vigència de les inversions que té cadascú compromeses.

Cal considerar que l'actual conjuntura de contenció pressupostària, lògicament, afecta també els plans comarcals de muntanya. No sé com es podria entendre que no fos així, tenint en compte la situació, acceptada per totes les forces polítiques, que el sector públic fa un esforç de contenció. Malgrat aquestes dificultats, hi ha unes xifres, que el senyor diputat ha anunciat que no li són satisfactòries, que no el convencen, però hi ha unes xifres —que jo donaré amb un sentit al més breu possible, o les més limitades possibles— que fan referència que els plans comarcals de muntanya, podríem dir, de primera generació, respecte del volum d'inversió, van tenir una inversió superior a un 25% de la prevista, i que els de segona generació, podríem dir, els vigents en aquests moments, tenen, en aquests moments, un compliment, respecte del volum d'inversió, d'un 80%, és a dir, una mica per sota del global previst. Donades aquestes xifres, a mi em sembla que és molt difícil dir que aquests plans comarcals no són un instrument important i seriós i que el Govern se'ls pren seriosament.

Hi ha un altre debat, que és respecte de si aquestes inversions reflecteixen la totalitat del contingut dels plans, i nosaltres hem dit sempre que, respecte dels

continguts dels plans, no reflecteixen la totalitat dels seus continguts, però, en tot cas, sí que representen un volum d'inversió molt important. Després faré alguna matisació respecte d'aquests conceptes: continguts i volum d'inversió.

Respecte de la flexibilitat que jo crec que haurien de tenir aquests plans, em sembla que també hi ha algun criteri que caldria aclarir. Hi ha algunes actuacions dels plans inicials que no van estar executades durant el seu període, el període previst per a elles, perquè no van ser considerades al seu moment en els estudis que es van fer després pels departaments o bé per les institucions del territori. N'hi ha que van ser incorporades als plans subsegüents; n'hi ha que no van ser realitzades, doncs, perquè no hi va haver, en un moment donat, les atribucions respecte de subvencions previstes per a aquelles inversions, de fora de la Generalitat o d'altres administracions, com, per exemple, de particulars; o aportacions insuficients o nulles d'alguns ens locals –també hi ha inversions en aquest capítol–; també hi ha inversions que no es van dur a terme per canvis d'adscripció d'alguns organismes... Per tant, la flexibilitat d'un pla –que també n'ha parlat el senyor diputat– plurianual, que afecta tots els departaments, que ell ha dit que són... –a veure si trobo les paraules–, «molt concrets, molt definits i molt programats», doncs, bé, un pla d'aquestes característiques, plurianual de cinc anys, ha de requerir una certa flexibilitat.

Per això nosaltres hem presentat una esmena al punt primer de la Moció, perquè al punt segon, senyor diputat, vostè ha fet referència que en la nostra esmena no assumim compromisos de terminis respecte a quan es podran arribar a dur a terme totes les inversions programades, però és que, és clar, és que el punt segon de la seva Moció ens diu que els pressupostos de l'any 98, que són els que debatrem d'aquí a poques setmanes, tots els programes d'actuació que hi ha hagut fins ara i tots els seus continguts que no s'hagin realitzat fins ara han d'estar inclosos en aquest pressupost. Una cosa és que l'esmena no concreti un termini anual, per veure quan es poden realitzar les inversions; l'altra és que les vulgui incloure totes l'any 98, i l'altra és que no ens sembla un bon procediment una moció per dir quines inversions hi han d'haver als pressupostos de l'any 98, quan els hem de discutir d'aquí a dues setmanes i quan haurem de veure, si féssim totes aquestes inversions, quines altres deixaríem de fer, a la millor també a les comarques de muntanya.

I després hi ha una altra qüestió, senyor diputat, que és el motiu pel qual nosaltres presentem aquesta esmena, que parla de compromisos respecte als continguts, que assumeix que el calendari no s'està complint i que, per tant, hem de ser flexibles amb el calendari, però que inclou un compromís respecte al contingut. Voldria també fer-li alguna precisió respecte a la seva explicació: vostè ha dit que els plans inclouen les infraestructures més bàsiques, més inajornables, els serveis més imprescindibles; és cert, en molts casos. Però és cert en molts casos que l'incompliment d'alguns aspectes del contingut dels plans no és l'equivalent a poder dir que avui, les comarques de muntanya estan mancades, en general, d'una manera absoluta, àmplia, dels

serveis més bàsics ni dels més inajornables, ni dels més principals, que sortosament, sortosament, estan coberts a pràcticament totes les comarques.

I vostè diu: «Els plans comarcals de muntanya han de servir» –i ho diu la mateixa llei, i ho diu el mateix pla– «per aprofundir en l'equilibri interior del país, fixar la població a les zones de muntanya, incrementar el nivell de vida...» I aquí és quan jo li deia que li faria una matisació respecte a les xifres que vostè diu que no tenen importància i respecte al que de vegades es dona a entendre en les explicacions de les seves iniciatives parlamentàries. I ho torno a dir: l'incompliment dels plans comarcals de muntanya en alguns aspectes, senyor diputat, no té res a veure amb el fet que aquests instruments han estat positius i han aconseguit o han ajudat a aconseguir, amb l'ajuda de totes les administracions –les locals i la iniciativa privada–, que hi hagi un major equilibri territorial al país, durant tots aquests anys, després de molts anys d'acció de govern; que en la població del territori, definitivament –i vostè ho sap–, ja no hi hagi una davallada demogràfica, sinó que hi hagi una remuntada pràcticament a totes les comarques, excepte a una on està estabilitzat el nivell demogràfic; on el nivell de vida s'ha incrementat moltíssim i on vostè deia: «Procurar que el desenvolupament d'aquestes comarques sigui igual al de la resta»; doncs, miri, no igual al de la resta: sortosament, i no només gràcies a la Generalitat, en aquestes comarques, o en moltes d'elles, el desenvolupament econòmic és millor que el de la resta, en nivell de renda, en PIB i en altres qüestions. Això no és un discurs triomfalista, però permet situar les coses en els justos termes.

Per tant, la nostra esmena, que tenia una voluntat positiva, va en la línia d'assumir aquests compromisos que ens sembla que podem assumir: plans comarcals de muntanya, sí; prioritat als plans, sí. Per tant, compromís de compliment de tots els seus continguts i de manteniment de les seves partides econòmiques, malgrat que sabem que el calendari no podrà ser complert, almenys de moment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No havent-hi... Ah!, perdó. Poden intervenir per fixar la posició els grups. En primer lloc, el diputat del Grup Mixt senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. El compliment o l'incompliment dels plans comarcals de muntanya és matèria freqüent de debat en aquest Parlament, en ple, però sobretot en comissió. En pràcticament tots aquests debats, les posicions que reclamen que el Govern compleixi uns plans que ell mateix ha redactat i realitzi les inversions a les quals ell mateix s'ha compromès i les veus del mateix Govern o del Grup que li dona suport esdevenen, la major part de vegades, una mena de diàleg de sords: davant les pretensions dels uns hi ha les manifestacions de bona voluntat i els impediments pressupostaris dels altres.

Durant la substanciació de la interpellació, el conseller va donar una mica la clau de volta a tot plegat: davant el recordatori que l'exigència del compliment dels plans –per tant, de la realització de les inversions previstes– no era qüestió d'un partit o d'un altre, sinó que era un tema territorial, que els alcaldes i els presidents comarcals de muntanya, al marge de filiacions partidistes, ho exigien de manera conjunta, deia el conseller: «Jo penso que la comunió d'esforços per aconseguir millores, per aconseguir reivindicacions, jo penso que ha fet arribat a molts consensos; jo penso que aquesta mateixa responsabilitat que fa que els polítics locals pressionin per defensar els seus legítims interessos, jo penso que nosaltres, des d'un àmbit global de tot Catalunya, també hem de saber contraposar i hem de saber, d'alguna manera, a la llum dels mateixos aspectes conjunturals, a la llum de tot el territori de Catalunya, tenir-ho en compte.» És a dir: «Tothom ens reclama» –venia a dir el conseller– «des de tots cantons, tothom té dret a reclamar i a considerar necessàries les seves reclamacions, però nosaltres –Govern–, des d'una visió global del conjunt, hem de prioritzar.» Pel que sembla, doncs, tothom fa la feina que li toca: els uns reclamar, els altres racionar les reclamacions.

De tota manera, cal dir que en aquest cas l'argumentació del conseller falla per una banda clau: no és només el territori qui reclama, no són només els grups de l'oposició els qui reclamen, és el mateix Govern que, des de la globalitat, des de la priorització, es va fixar uns objectius, comproment-se a unes obres i unes inversions en unes comarques que venien definides per la Llei de política territorial com a zones deprimides, territoris amb nivell de renda baix, tendència al despoblament i amb problemes d'estancament econòmic. Del que es queixa el territori, ara, no és tant que el Govern els oblidí, sinó que el Govern, que s'havia compromès a unes coses, les incompleix. Si això es pogués substanciar en un plet civil, segur que el Govern perdria el cas per més bon advocat que tingués –i el conseller de Política Territorial es va defensar tan bé com va poder–, i al damunt els condemnaven a costes.

Perquè el Govern, certament, ha d'actuar des de la globalitat, des de la racionalització, sense deixar-se arrossegat per totes les peticions que li vénen d'una banda o de l'altra, però ha d'entendre el Govern que quan unes zones que durant molts anys han estat oblidades pels poders públics, que han patit regressió econòmica, despoblament, mancances greus de serveis, etcètera, quan obtenen un compromís de l'Administració que els dóna esperances en el futur, perquè l'Administració garanteix unes inversions per a resoldre problemes seculars, sobretot a nivell d'infraestructures, esperen honestament que l'Administració no els enganyarà i que complirà els compromisos als quals ha arribat. I quan aquests compromisos no arriben el Govern ha de trobar millor excusa que la manca de disponibilitats pressupostàries derivades de la necessitat de controlar el dèficit públic. Perquè, certament, el dèficit s'ha de controlar, però els ciutadans que guarden les comarques de muntanya ja fa massa anys que ajuden a controlar el dèficit públic, perquè, repeteixo, són comarques que han estat oblidades durant massa temps i, per tant, els compromisos adquirits s'han d'intentar complir a tot

arreu, però a les zones de muntanya s'han de complir amb la màxima fidelitat. I quan l'alcalde o l'Ajuntament de Clariana de Cardener, posem per cas, fa palès el seu malestar per l'endarreriment de determinats programes comarcals previstos i reclama una ràpida execució de les obres i les inversions previstes, és injust contestar als ciutadans de Clariana de Cardener, o del Solsonès en general, i parlar-los, a ells, dels problemes del dèficit públic.

I és cert que en els darrers anys, parlant en general, hi ha hagut una certa revitalització d'aquestes comarques, i de fet el conseller, naturalment, va assenyalar aquells trets o resultats positius: millora de la demografia, millora del medi ambient, més depuradores de les inicialment compromeses per llei, i sobretot, voluntat, que no en falti. Davant d'això, a l'oposició li toca presentar els greuges: aquesta carretera per acabar o aquella per començar. I a nosaltres, en aquest tema, ens agradaria no haver de fer d'oposició; ja entenem que hi pugui haver certs retards en algunes inversions puntuals, però el Govern ha de prioritzar, dins d'aquest marc de restriccions pressupostàries en el qual ens movem, considerant la globalitat de què parlava el conseller, els seus propis compromisos amb les comarques de muntanya. I amb aquests raonaments, nosaltres donarem suport als dos punts de la Moció que se'ns posa en consideració, donat que es limiten a reclamar aquells compromisos que el Govern ja havia adquirit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno, que ho fa des del mateix escó.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Alguna cosa no deu funcionar a les comarques de muntanya quan, d'una manera tan repetitiva, estem parlant dels problemes dels plans comarcals o del Pla estratègic del Pirineu, quan estem arribant a unes solucions o quan estem discutint si van bé o no van bé i, evidentment, no ens posem d'acord.

Recordava aquests dos dies una moció presentada pel senyor Joan Maria Ganyet en nom del Grup Socialista el passat 9 d'abril, que va ser aprovada, que va ser aprovada i, per tant, va esdevenir una resolució, en què, a proposta del Grup majoritari, de Convergència i Unió, aprovàvem garantir les quantitats de despesa total programada per als diferents plans de muntanya, tot optimitzant els recursos per a potenciar els diferents sectors productius a les comarques d'alta muntanya. I això, que és pràcticament el mateix que està plantejant o que està demanant el Grup d'Esquerra Republicana, ara surt el Grup de Convergència i Unió dient que «garantirem, però en un horitzó...» –garantirem en un horitzó–, que coincideix, aquesta interpretació, amb la interpretació que fan del compliment de la Resolució. El compliment de la Resolució diu que sí, que s'ha d'entendre que aquestes paraules que ha dit també el diputat de Convergència i Unió, la política de contenció pressupostària, que tantes vegades ens expliquen, i que parlem de

final, quan en l'horitzó dels plans comarcals, o del pla estratègic del Pirineu, etcètera. I en el fons ens vénen a dir: «Escolta, de totes maneres s'han anat fent coses, se n'estan fent, es para molta atenció...», i s'ha atrevit a dir el diputat de Convergència i Unió, el senyor Gavín, que les comarques aquelles van prou bé i hi han indicadors que així ho demostren.

Jo, com que també tinc indicadors, i no són meus, sinó que són del mateix Institut d'Estadística de Catalunya, li'n voldria recordar alguns –alguns–: el Pallars Jussà ha perdut més del 10% de la població en els últims quinze anys, té un 28,44% de la població major de seixanta-cinc anys i és la comarca més envellida de Catalunya. Per tant, alguna cosa no li funciona, encara, al Pallars Jussà. Però és que el Pallars Sobirà també està, en l'índex d'envelliment, en el número 38 de Catalunya –la número 38–; el Berguedà està en el número 36 i ha perdut, en aquests quinze anys, també més del 7% de la població; el Ripollès ha perdut, en aquests quinze anys, més de l'11% de la població i està la comarca número 30 en nivell d'envelliment. I l'índex, que és el quocient entre població de més de seixanta-cinc partit per població de menys de quinze, en aquestes comarques està del 180 fins al 250, quan l'índex mitjà de Catalunya –que no és població jove, ja és una població de per si envellida en conjunt–, l'índex mitjà de Catalunya està al 109. Si hi ha una comarca que està al 253, com és el Pallars Jussà, vostè em dirà tots els indicadors que vulgui posar-li, però és evident que alguna cosa falla en aquestes comarques. I possiblement, si anem allargant l'horitzó, ja no caldrà crear escoles perquè ja no quedaran joves; ja no caldrà fer altres inversions perquè hi haurà molts pobles deshabitats, perquè sí que és veritat que hi ha alguns llocs, algunes poblacions en què creix la població, però és perquè hi ha una concentració de població de cara a les capitals: ens estalviarem carreteres, ens estalviarem dipòsits d'aigua potable, ens estalviarem una sèrie d'inversions.

Aquí, no fa molt, va venir l'alcalde de Bellver de Cerdanya, i a la Comissió de la problemàtica del Món Rural, crec que era, ens deia: «És que no entenen la gent del Govern i la gent de Barcelona que no és el mateix fer un dipòsit per a una població de cinc mil habitants que fer setze petits dipòsits per a setze nuclis de població que conformen el meu municipi, el municipi de Bellver de Cerdanya.» Per tant, els paràmetres d'inversió és lògic que no es poden entendre des de la mateixa òptica. Aquí van venir l'altre dia els representants de la Denominació de Qualitat de Productes Alimentaris del Pallars Sobirà, un que al mateix temps és alcalde de la població cap de la comarca, i ens deia: «És que no entenen, quan fan les lleis, que plantejar que els escorxadors es divideixin entre més de trenta tones la setmana o menys de trenta tones la setmana, a nosaltres ens col·loca en una situació molt difícil, perquè trenta és una barbaritat, perquè en tota la comarca no es pot matar això, de cap de les maneres, i no es contemplen les característiques específiques de la població rural, sobretot de les poblacions molt disperses i amb una escassa densitat de població.» I això ens ho deien dos representants que crec que no es poden acusar de partidistes, o almenys de partidistes contra Convergència i Unió.

Per tant, el que està clar és que, aquí, aquests criteris interpretatius que té el Govern i, lògicament, el Grup que li dona suport, ens fan dubtar si, realment, el que estan buscant és a veure com, d'aquí a quatre o cinc anys, ja moltes carreteres no tindran sentit perquè es transformaran en caminets rurals, perquè ja no hi haurà població a la qual beneficiar. I per això crec que és de pura lògica no aplicar el criteri interpretatiu que apliquen en la Resolució aquella, sinó parlar que les inversions s'han de fer, i com abans millor –com abans millor–, perquè l'objectiu de la creació dels plans comarcals de muntanya i del pla estratègic del Pirineu, si era mantenir la població, suposo que no vol dir mantenir la població concentrada a la capital de la comarca, sinó que volia dir mantenir-la allí –que en aquells moments ho estava–, garantir uns nivells de vida dignes, millorar la qualitat de vida d'aquesta població. I això vol dir tenir-hi atenció no en un determinat horitzó, sinó dia a dia, per aconseguir canviar aquests índexs, que jo crec que difícilment m'ho podran discutir, que no són excessivament favorables per a un futur, per a un futur que crec que podríem desitjar, de mantenir i incrementar la població en aquestes comarques.

Per tant, dir que donarem el nostre suport perquè creiem que ja seria hora que actuéssim seriosament sobre totes aquestes comarques tan –encara–, tan perifèriques i tan abandonades del que és la política prioritària del Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat, des de l'escó.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, des de l'escó mateix i amb brevetat. Primer, fer unes puntualitzacions a la interpellació de l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs, de la passada sessió, i també algunes puntualitzacions d'avui mateix, no? Senyor Gimeno, va ser el Grup Popular qui va fer aquella Moció, i no va ser el Grup Socialista. El Grup Socialista va fer una altra moció, que feia referència al Pla estratègic del Pirineu, però no era sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya.

Feta aquesta matisació, al senyor Jordi Ausàs jo li voldria dir el següent. El passat..., quan va fer la interpellació, deia que tant el conseller de torn llavors, el senyor Artur Mas, avui conseller d'Economia i Finances, com el mateix diputat que interpellava, en aquest cas jo mateix, presentàvem les comarques de muntanya com el millor dels móns possibles. Res més lluny del diputat que els parla; vull dir, aquest va ser un dels motius que presentéssim aquella interpellació, i aquest matí nosaltres, en una interpellació sobre l'obra pública a Catalunya, hem tornat a fer referència als plans comarcals de muntanya, i fins i tot teníem una interpellació, abans que se substanciés aquesta, sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya. És a dir, des del Grup Parlamentari Popular, evidentment, també patim i també vetllem perquè aquests plans comarcals de muntanya..., o intentem almenys que es duguin i que es portin a terme.

I també feia una referència la passada interpellació sobre el Grup Socialista, el senyor Jordi Ausàs, i ens presentava que el Grup Socialista va fer referència, sobretot, dins de l'equilibri territorial, al debat de política general, al PIB comarcal. No va ser el Grup Socialista, va ser el Grup Popular que va fer referència al PIB comarcal de diferents comarques de muntanya, i concretament el senyor Josep Curto, i crec que era de justícia –diu–, en aquest posicionament.

El senyor Gavín ha fet unes referències també a diferents administracions que estan actuant sobre el territori, concretament, de les comarques de muntanya, i després ha parlat d'unes xifres, d'un grau de compliment de més del 80%. Els plans comarcals de muntanya, concretament els plans comarcals de muntanya, no els programes zonals –concretament els plans comarcals de muntanya–, és el 66%, senyor Gavín. Quan vostè em suma els programes zonals i els plans comarcals sí que és el 80%, però és el 66%. De 18.000 milions de pessetes de despesa total programada, s'ha caigut a 12.000 milions de pessetes de despesa efectuada, on el Govern de l'Estat espanyol, durant l'any 1996, ha invertit quasi la meitat, és a dir, prop dels 6.000 milions de pessetes, també en aquest territori, quasi la meitat del que ha fet el Govern de la Generalitat en els plans comarcals de muntanya i, concretament, el que fa referència a l'eix pirinenc.

Nosaltres, a aquesta Moció subsegüent, el que és el segon punt, nosaltres hem de dir que votarem que no, i enllaço una mica amb les paraules d'abans l'il·lustre diputat senyor Gavín. Si els programes que s'estan efectuant en aquest moment i als programes que hi ha previstos per a l'any 1998 hi sumem tots els programes pendants... (*Pausa.*) Perdó, senyor president. Dic, si sumem tots aquests programes que hi ha pendants més els programes que estan en curs, més els programes que s'han d'iniciar, evidentment s'haurà de traure d'aquesta inversió, sobretot el que és en infraestructures i que fa referència a diferents programes, s'haurà de traure d'altres programes o retardarem encara més les actuacions que es van fer en els plans comarcals de muntanya.

Nosaltres vam presentar, quan vàrem presentar la interpellació i la Moció subsegüent, el primer punt de garantir la quantitat total de despesa programada per tots aquests plans comarcals de muntanya en les diferents anualitats. Per què vàrem presentar això? Perquè érem científics que no s'estan complint els plans comarcals de muntanya, però sí que volíem també el compromís, en aquest cas del Govern de la Generalitat, però també del Grup majoritari de Convergència i Unió, que es garantís que aquesta despesa total programada es dugués a terme. Això es va aprovar, i avui l'esmena que se li plantejava també feia referència a garantir el que són els nivells d'inversió dels plans comarcals de muntanya. Nosaltres, el que és mantenir les dotacions econòmiques anuals, tal... A més, fa una referència als programes d'actuació. Nosaltres no parlem dels programes d'actuació, parlem en globalitat dels plans comarcals de muntanya perquè entenem –entenen– que també en cada moment es poden variar els programes d'actuació, però el que és important, que és el que no s'ha fet, en el que li donem totalment la raó, és que l'any passat

s'havien d'haver gastat o invertit 18.000 milions de pessetes en les diferents comarques d'alta muntanya i només se'n van invertir 12.000. Aquesta sí que és una diferència realment molt i molt important. I no solament en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, sinó també en el Departament de Medi Ambient, on ha caigut a la meitat la seva inversió prevista. És a dir, de 2.600 milions de pessetes, ha caigut a 1.400 milions.

D'altres coses ja s'estan complint ara, i també és fruit d'aquella Moció. És a dir, tota la inversió en els sectors productius ha augmentat, del que estava previst de despesa programada –i deu tenir l'informe com tots els diputats de la Comissió de Política Territorial al seu abast– ha augmentat el que nosaltres proposàvem als sectors productius, la despesa final sobre la despesa programada inicial. Un altre dels temes que cada any s'informa al Parlament, ara, i ja ha sigut l'any 96, perquè abans es feia globalment tots els anys, de com va aquesta execució dels plans. Per això podem presentar una interpellació i mocions subsegüents sobre això.

I nosaltres continuem pensant que no podem treballar amb aquest text que vostè ens proposava avui, estant d'acord amb el fons del que ens deia, però no amb els programes un a un, que sens plantegen, els programes comarcals de muntanya, perquè és evident –i ja no va passar en els primers, on sí que es va augmentar molt i molt la despesa final– és evident que no es portarien a terme aquestes despeses.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista té la paraula el diputat senyor Joan Ganyet.

El Sr. Ganyet i Solé

Honorable senyor president, senyories, sempre és bo analitzar els processos històrics amb objectivitat i perspectiva, més enllà dels vells que inevitablement aporten la proximitat i la conjuntura. Els proposo fer un exercici d'imaginació creativa. Imaginem-nos una comissió d'estudi sobre l'evolució de les àrees de muntanya d'Europa constituïda pels senyors Dupont, de França; Livingstone, d'Anglaterra, i Schmidt, d'Alemanya, que després de visitar els Alps bavaresos; la regió dels Grisons, de Suïssa, la Caríntia austríaca i el departament francès des Hautes Pyrénées arriba a Catalunya i, amb aplicació i mètode exemplars, observa i descriu el que ha passat en els darrers disset anys en els Pirineus catalans, una àrea que els interessa i que ocupa, gairebé, la tercera part de la superfície d'aquella –aquesta– comunitat autònoma.

Troben documents..., troben –perdó– documents que proven que ja l'any 80, immediatament després de l'inici dels treballs del Parlament de Catalunya recuperat feliçment després de la nit de la dictadura franquista, el Grup Socialista, actuant en nom també dels grups de l'Alt Pirineu i de la Unió de Pagesos, presenta a debat una proposició de llei d'alta muntanya que genera un viu debat, i que, finalment, es forma una ponència con-

junt de tots els grups parlamentaris que reelabora la Proposició inicial i li dona la forma del que serà la Llei d'alta muntanya, aprovada per unanimitat el març del 1983. Els senyors Dupont, Livingstone i Schmidt analitzen detingudament la Llei i en destrien dos elements fonamentals: l'un referent a l'estructura politicoadministrativa bàsica, els anomenats consells comarcals de muntanya, i l'altre referit a l'eina clau per a l'aplicació de la Llei, els plans comarcals de muntanya.

Observen amb sorpresa que pocs anys després de la creació dels consells comarcals de muntanya, aquests ens de representació política administrativa són substituïts, de cop i volta, per uns altres ens, els consells comarcals a seques, infantats per unes lleis anomenades Llot –curiosament, s'adonen que és sinònim, en llengua catalana, de «fangs»–, les lleis d'organització territorial, que no van ser fruit del consens polític, sinó de la imposició de la coalició de Convergència i Unió, que disposava aleshores de majoria absoluta al Parlament d'aquest país mediterrani. Els nous consells comarcals canviaven abruptament la filosofia consensuada de la composició dels consells comarcals de muntanya.

Els comissionats europeus fixen la seva atenció que els consellers comarcals no són triats pels ajuntaments, sinó pels partits polítics, segons una fórmula algebràica complicadíssima, d'impossible comprensió, però que en els resultats concrets assegura l'«abrumadora» majoria d'una coalició conservadora en el mapa comarcal i, per tant, el control polític del territori. Constaten també que, contra el que semblaria objectivament desitjable, hi ha molts ajuntaments sense cap representació dins dels nous consells comarcals, ajuntaments sense vot en qüestions que els afecten directíssimament. Continuant la seva metòdica recerca, els tres estudiosos atansen la lupa a la trajectòria, naixement, vida i miracles dels plans comarcals de muntanya.

L'informe, conegut per les lletres LSD –vostès ja hauran comprès que es tracta de Livingstone, Schmidt i Dupont–, constata que, malgrat l'imperatiu de la llei que explicita que els plans comarcals de muntanya haurien d'aprovar-se dos anys després de l'aprovació de la Llei, és a dir, l'any 1985, els primers no apareixen fins al 1990, amb un substancial retard de cinc anys. El Grup Socialista i el diputat que els parla varen presentar una munió d'accions parlamentàries de denúncia del retard i d'impuls a l'Executiu per resoldre el flagrant incompliment de la Llei. No hi va haver res a fer.

Els comissionats observen, a més a més, que especialment la segona generació de plans, la que sorgia o sorgeix a partir de l'any 95, no es compleixen, com s'ha dit a bastament en aquesta sessió. Malgrat que són aprovats oficialment pels consells comarcals, amb el dèficit de representativitat democràtica que els caracteritza, i pel Consell Executiu de la Generalitat, que són del mateix color polític en general, no es compleixen els compromisos que vénen explicitats en programes anuals. No cal dir que els incompliments perjudiquen notablement els habitants de les diferents valls de la muntanya catalana, incompliments que s'aguditzen aparatosament, com s'ha dit aquí, en els anys 96 i 97. Anoten, també, en els seus blocs que els responsables polítics del Govern català s'aixopluguen del devessall

justificat de crítiques i protestes sota el gran i colorista paraigua de Maastricht. Convergència i Unió fa servir l'escut contra l'evidència dels incompliments generalitzats, l'espantall dels, precisament, anomenats «criteris de convergència», que no deixa de tenir la seva gràcia.

Es refereixen en la convicció, corroborada documentalment, que la forma d'actuar del Govern català en relació al Pirineu s'allunya molt del que es dona –i ells han pogut estudiar directament– als Alps bavaresos, a la regió suïssa dels Grisons, a la Caríntia austríaca o als Hautes Pyrénées francesos, àrees de muntanya que la Comissió ha analitzat fil per randa i en les quals, en general, els compromisos en ferm dels governs respectius es respecten, es respecten les lleis i s'utilitzen sense entrebancs majors els principis de la planificació concertada.

Finalment, els comissionats europeus, com és de rigor, realitzen una visita *in situ*, i es fan perfectament capaços dels desequilibris existents al Pirineu, en què conviuen valls que avancen a tota velocitat cap al monoconreu turístic desarborat i d'altres valls fuetejades durament per la desertificació i la manca de les més mínimes perspectives de desenvolupament econòmic i social. Dotzenes de pobles mil·lenaris –no la Seu d'Urgell– que desapareixen, d'una banda, i l'amenaça de construcció d'una ciutat de 12.500 habitants –gairebé els mateixos de la ciutat que vostè ha anomenat– al pla de Beret, un indret emblemàtic per la seva riquesa ecològica, d'altra banda. He posat aquests dos exemples paradigmàtics. La Moció presentada pel diputat Jordi Ausàs persegueix, com fem nosaltres en semblants accions parlamentàries, que el Govern de Catalunya compleixi els compromisos contrets en els plans comarcals de muntanya. Crec que els senyors Dupont, Livingstone i Schmidt avalarien una petició tan assenyada i tan ben argumentada com la del senyor Ausàs.

El Grup Socialista votarà afirmativament els dos punts de la Moció perquè és de pura justícia per als habitants del Pirineu i perquè contribuiria a restaurar, en part, el prestigi i la credibilitat perduts pel Govern de Catalunya. Prestigi i credibilitat que es veurien agredits de nou, si s'acceptés l'esmena de Convergència i Unió, que pretén postergar el compliment dels compromisos del Govern, compromisos d'inversió pública *ad kalendas Graecas*.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Com sigui que el diputat senyor Ausàs, presentador de la Moció, ja s'ha pronunciat no acceptant l'esmena presentada, només ens cal procedir a la votació.

Per tant, que es preparin les senyores diputades i els senyors diputats per a la votació. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar*).

Perdó. Senyora Nadal, votació separada?

La Sra. Nadal i Aymerich

Votació separada del primer punt i del segon punt, si us plau.

El president

Moltes gràcies.

Votarem, en primer lloc, el primer punt de la Moció.

Iniciem la votació: el primer punt de la Moció.

(*Remor de veus.*) Silenci; estem votant.

El primer punt ha sigut refusat per 46 vots a favor, 58 en contra i 8 abstencions.

Procedirem ara a votar el punt número 2 de la Moció.

S'inicia la votació.

El segon punt ha sigut refusat per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de comerç

Passem al darrer i últim punt de l'ordre del dia del Ple, al vintè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de comerç, presentada pel Grup parlamentari Popular. Té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Partit Popular és un partit que ha defensat, defensa i continuarà defensant el comerç, com a sector productiu, i, essencialment i especialment, el petit i mitjà comerç. Conseqüentment, el nostre grup parlamentari, aquí, en el Parlament de Catalunya, només falta llegir el *Diari de Sessions* i veure el conjunt d'iniciatives que sempre ha presentat en defensa del petit i mitjà comerç, i també val la pena llegir-se, mirar-se, doncs, les iniciatives que en el Congrés de Diputats el Grup Parlamentari Popular del Congrés ha arribat a presentar i les actuacions que ha portat a terme. I dic això perquè, dintre del nostre grup, no hi ha hagut mai cap contradicció en aquest sentit. L'altre dia, en la interpellació que vam substanciar el conseller i jo mateix, el conseller, al final de la seva intervenció, va tenir una frase que va dir, en un moment determinat: «Senyor diputat, espero que no s'enfadi, però li recordo que el senyor Trillo i cinquanta diputats més van presentar un recurs al Constitucional...» Escolti'm, miri, el principi, per a nosaltres –i això no és cap contradicció amb la defensa del comerç–, és el principi de llibertat i en tot allò que siguin drets de persones i d'empreses, sempre ho posarem per damunt de qualsevol altre tipus d'interès; contradicció per part nostra, cap, i si no, que es llegeixin el *Diari de Sessions* i ho veuran.

Nosaltres hem presentat una Moció i, al mateix temps, aprofito, senyor president, per demanar-li que em po-

sicionaré, per economia de temps, també en les dues esmenes que ha presentat el Grup Socialista...

El president

D'acord, d'acord.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Hem presentat una Moció en el sentit de com va anar al debat la interpellació amb el conseller. Vàrem dir: «Ara haurem de presentar, haurem d'iniciar, tota una sèrie d'actuacions positives vers el comerç.» Tenim un punt de partida important, que és la nova Llei d'equipaments comercials, tenim un Pla territorial sectorial, i ara anem a tot un conjunt de mesures respecte a l'ajuda al petit i mitjà comerç, pel que significa aquest sector, no només des del punt de vista productiu, no només pel que representa en el PIB, sinó també pel que significa estratègicament en el conjunt del nostre país. Per això, hem presentat una Moció amb tres punts: un és el d'elaborar un pla de dinamització del comerç urbà –per tant, del petit i mitjà comerç–, en el qual es dediqui una especial atenció a les mesures que puguin afavorir la millora de la competitivitat d'aquest comerç urbà, de la petita i mitjana empresa comercial. Creiem que és absolutament necessària l'elaboració d'aquest pla de dinamització del comerç urbà, en el sentit que hi ha tot un conjunt de qüestions diverses que poden quedar recollides en el mateix pla.

El segon punt és informar la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç, Consum i Turisme del Parlament de Catalunya de les mesures previstes per reduir l'impacte de les noves llicències comercials per a grans superfícies, de les afectacions que això pot representar en el petit i mitjà comerç. I el tercer és elaborar un estudi sobre les mesures de caràcter fiscal i de política laboral que caldria modificar en la legislació estatal per tal de millorar la capacitat competitiva de la petita i mitjana empresa del comerç urbà.

És evident, doncs, que la macropolítica econòmica –per tant, la fiscal i la laboral–..., i, en aquests moments, en el Congrés de Diputats, el Govern està ja elaborant tot un conjunt de mesures, preparant un conjunt de mesures..., i aquí, en el Parlament de Catalunya, que s'elabori un estudi i es faci arribar per millorar, si és possible, doncs, el text definitiu... Tots aquestes tres punts, jo espero i desitjo que tinguin l'aprovació, que tinguin l'assentiment de tots els grups de la cambra, perquè tots ells sempre s'han manifestat en l'ajuda al petit i mitjà comerç, i més en la situació actual en què ens trobem.

En aquest sentit, el Grup Socialista ha presentat dues esmenes, dues esmenes que jo li demanaria, al portaveu del Grup Socialista, que retirés. I m'explicaré. Jo estic convençut que coincidim plenament en el sentit de les esmenes, però, al mateix temps, una d'elles, que és de modificació al primer punt –quan parla d'elaborar un pla per a la modernització del comerç urbà– i que posa: «amb la participació dels ajuntaments, de les cambres de comerç i de les organitzacions de comerciants»... Nosaltres –ho sap vostè perfectament– hem tingut moltes converses en aquest sentit amb diferents processos d'iniciatives parlamentàries que s'han presentat i

coincidim plenament en aquesta qüestió. En la Llei d'equipaments comercials vam consensuar aspectes similars, però vostè ha de tenir en compte que en el text que nosaltres presentem, en el primer punt, ja es contempla aquesta inquietud que vostè, a través de la seva esmena, avui ens presenta. Perquè fer un pla, com diem nosaltres, com diu el nostre text, elaborar un pla per a la dinamització del comerç urbà obliga –l'elaboració d'un pla–, necessàriament, sempre a informar prèviament els ajuntaments, a la representació dels ajuntaments –Federació, Associació–; s'ha d'informar les cambres de comerç i s'ha d'informar les associacions de comerciants. Per tant, quan aquest diputat elaborava aquesta Moció, indiscutiblement, ja estava pensant en el sentit de l'esmena que vostè presenta. Per tant, amb tota sinceritat li he de dir que no em diu res de nou; que considerem que, tal com està redactat, ja està bé, i que, per tant, no la hii acceptem i l'animem a retirar-la –aquesta esmena–, com també l'animem a retirar la següent esmena.

La següent esmena és una esmena d'addició que diu: «Informar a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme del Parlament de Catalunya de com i quan s'aplicarà l'impost sobre les grans superfícies comercials que contempla la Llei d'equipaments comercials». Bé, nosaltres parlem d'informar la Comissió d'Energia, Indústria, Comerç, Consum i Turisme del Parlament de Catalunya de les mesures previstes per reduir l'impacte, etcètera, etcètera. És clar, això, què vol dir? Vol dir la presència del conseller en la dita Comissió i, per tant, el seu Grup, com qualsevol altre grup d'aquí, de la cambra, podrà fer les preguntes pertinents al respecte. I indiscutiblement, no només el tema de l'impost, sinó que sortirà el tema dels POEC, sortiran moltes més coses. Per tant, ja està contemplat; nosaltres demanem, doncs, que el conseller informi en la comissió corresponent. Doncs, en la comissió corresponent, indiscutiblement, cada grup preguntarà allò que creu que és prioritari, allò que creu que és millor, i sortirem de dubtes, d'alguns dubtes que en aquests moments tenim, indiscutiblement. Per tant, jo animo el portaveu del Grup Socialista a retirar aquestes dues esmenes; en cas contrari, lamento dir-li que nosaltres no les acceptaríem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a les esmenes presentades, té la paraula el diputat del Grup Socialista senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Víctor Ros, l'he escoltat amb atenció, no li podem atendre la petició de retirada de les esmenes, entre altres raons, perquè no ens ha donat cap raó que poguéssim considerar substitutòria del que nosaltres pretenem en les nostres esmenes. Però és que hi ha encara més: és que tinc la impressió que allò que ens separa, en matèria de comerç –i hi ha coses que ens separen–, fa que hi hagi la incomprensió que hi ha al darrere de la seva petició. No són esmenes que pretenen coses que es poden pregun-

tar. Formen part de la filosofia del Grup Socialista, que aquest Grup, sí, amb la seva coherència de sempre ha mantingut. Vostè ha sentit sempre parlar al portaveu socialista –el qui hagi estat en aquest Parlament–, sempre que parlàvem de comerç, de plans de modernització, quan en aquell moment estava de moda parlar de plans de reconversió o altres plans.

Nosaltres tenim una filosofia respecte al comerç i hem de reconèixer que, no probablement només a partir de la nostra acció, però també a partir de la nostra acció, el Govern de la Generalitat ha anat modificant les seves posicions i, avui, hi ha més coincidències que no hi havia temps enrere. Vostès, amb la coherència de sempre, continuen anant un pas enrere. Fa uns anys recorrien al Constitucional contra una llei que el Parlament entenia que era bona; en el moment que el Govern de la Generalitat canvia la seva política respecte al tema del comerç en matèria de subvencions i deixa de subvencionar de forma prioritària els comerciants, vostès ens tornen a portar a la mateixa lògica. Nosaltres no hi estem d'acord, senyor Ros.

El Grup Socialista no hi està d'acord, perquè el Grup Socialista entén que hi ha coses que han de fer els comerciants, i les que han de fer els comerciants, les han de fer els comerciants; les que han de fer les administracions, facin-les les administracions. Què podem fer nosaltres? L'Administració, el que pot fer són aquelles actuacions de caràcter urbanístic que facilitin el que és indispensable perquè l'activitat comercial sigui interessant, des de tots els aspectes de la paraula interessant. Hem d'aconseguir la concurrència del consumidor allà on s'implanten els punts de venda; si això no es dona, ja pot repartir, vostè, subvencions. No es resol res. Com no es resol res si no hi ha rendibilitat. Per tant, l'orientació que ha de tenir el comerç l'ha de resoldre cada comerciant. Si vostè aconsegueix, amb actuacions públiques que garanteixin la concurrència amb la presència de consumidors on es desenvolupa l'activitat, vostè aconsegueix això, si el comerç en la zona anomenada no funciona és del comerciant, perquè no ha plantejat bé el seu tema.

Mirin, la política de subvencions, el Govern de la Generalitat l'ha aplicada els darrers vuit anys..., set anys, amb una inversió aproximada de 14.000 milions de pessetes; quan vulgui, anem a mirar a veure si els veiem, aquests 14.000 milions de pessetes: no es veuen, perquè han anat a comerciants, a condicionaments dels aparadors, a suposades –o no suposades– modernitzacions del comerç..., en definitiva, no han millorat. Quina és l'activitat, la inversió comercial que funciona? La que fan –vostè ho ha de conèixer perfectament, perquè és alcalde– des dels ajuntaments que faciliten l'accés, a base de carrers ordenats d'una manera determinada, aparcaments d'una manera determinada, mobiliari urbà d'una manera determinada, que fa que el consumidor hi accedeixi amb facilitat. Si el comerciant sap aprofitar això, sap fer ofertes complementàries, entre el conjunt de comerciants, que faci que la presència del consumidor sigui interessant perquè troba els productes que busca, i tots els productes, i no li cal anar a una altra banda, l'aspecte del comerç urbà és absolutament competitiu amb altres modalitats comercials.

I és per aquesta raó que nosaltres li presentem les esmenes que presentem. En el primer punt, de substitució, perquè entenem que al que cal anar és a un pla de modernització. I no amb la informació a les cambres, als ajuntaments i als comerciants, no amb la informació: amb la participació. Perquè sense ajuntament no hi ha comerç urbà, senyor Víctor Ros. I per tant, a l'ajuntament no li podem dir des del Parlament el que ha de fer; hem de contribuir a fer allò que creuen que han de fer i ajudar-los a fer-ho. No els ho hem de dir, aquest Parlament no ha de dir a un ajuntament el que ha de fer; el que ha de fer un ajuntament ja ho sap. El Parlament el que pot fer, i el Govern de la Generalitat, és contribuir que puguin desenvolupar de la manera que entenguin més convenient les seves pròpies polítiques. Perquè hi ha un principi d'autonomia municipal que l'hem de respectar.

I aleshores, l'equilibri entre grans i petits, l'equilibri entre grans i petits, senyor Víctor Ros, no es resol a partir d'un estudi amb mesures especials de caràcter fiscal ni de caràcter laboral. O és que hi ha una possibilitat laboral específica per al petit comerç? Jo no la sé veure. Jo crec que la normativa laboral general que hi ha és d'aplicació en tots els àmbits de l'economia; no veig necessari això. Que vostè em digui: pot ser convenient que hi hagin certes excepcionalitats fiscals en el moment, per exemple, en què baixa l'activitat comercial, quan es fan obres d'arranjament de carrers; durant l'any, mesos, any i mig, dos anys que poden durar les obres –de vegades duren–, de certs arranjaments, que previsiblement hi haurà menys calaix, per l'entorpiement que això representa d'accés al consumidor, durant aquest període de temps hi hagi una fiscalitat determinada. Parlem-ne, parlem-ne. Però l'objectiu que hauríem de tenir és que el sector comercial anés tan bé que pogués pagar els seus impostos amb la més absoluta normalitat. I com més millor. Perquè prèviament els hagi pogut guanyar. La competitivitat no es fa a base de pagar menys impostos; la competitivitat nosaltres l'entendem a base de poder treballar més i en millors condicions, no a base de pagar menys, perquè això, si fos d'aplicació al conjunt dels sectors, aniríem molt endarrere.

Aquesta no és la nostra posició i és per això que li hem presentat les esmenes. I en la mesura que vostè ja ha anunciat que no ens les votaran favorablement, jo també li he d'anunciar que nosaltres tampoc li votarem favorablement la majoria dels seus punts; no així el segon, en què ens diu que demana la presència del conseller per tal d'avaluar el tema de l'impacte de les noves llicències comercials –vaig estar temptat de presentar-los una esmena parlant de les noves i de les antigues, perquè hi ha zones que estan patint l'impacte de les grans superfícies ja existents, no les que han de venir o puguin venir, sinó de les ja existents.

Per tant, com pot veure, senyor Víctor Ros, hi han diferències substancials en la manera de plantejar-ho, i és aquí on rau la necessitat de la presentació de les nostres esmenes i, per tant, la no-disponibilitat per part del nostre Grup de recolzar la Moció de vostès tal i com l'han presentada.

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir, per fixar la posició dels grups, aquells que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Tan ràpid com puguem. Bé, generalment, quan ens ve alguna proposta del Partit Popular –no perquè sigui del Partit Popular, sinó perquè generalment, doncs, estem a les antípodes, en termes ideològics, generalment–, ens ho mirem amb certa prevenció. Però he de dir que en aquesta ocasió..., no perquè coincidim exactament en política de comerç, perquè també tenim grans diferències, però si ens centrem exclusivament en el que és la Moció que planteja avui el Partit Popular, i no allò que podria dir, sinó estrictament –que és al que ens hem de referir els altres grups parlamentaris– al que és la Moció que es planteja avui, la veritat és que se'ns faria bastant difícil no votar-hi a favor, sinó que més aviat, doncs, estem d'acord amb molts dels aspectes que es plantegen.

És clar, si se'ns parla de dinamització del comerç per aconseguir més competitivitat de la petita i mitjana empresa comercial, o de mesures per reduir l'impacte de les noves llicències, o d'elaborar fins i tot un estudi sobre les mesures de caràcter fiscal i de política laboral que caldria modificar en la legislació estatal, nosaltres hi hem d'estar d'acord. I per exemple, en aquest últim i darrer punt, per exemple, el nostre Grup, el nostre partit polític, a Madrid ha presentat una iniciativa per modificar l'IAE, perquè resulta que ens hem adonat d'un estudi que s'ha fet a l'Ajuntament de Barcelona, que, per metre quadrat, a Catalunya –també a l'Estat espanyol, però concretament a Catalunya– paguen més, proporcionalment, els petits comerços que no les grans superfícies. Per tant, és aconsellable, doncs, si més no, aquest estudi sobre les mesures de caràcter fiscal de la legislació estatal que tenen efectes a Catalunya.

Per tot això que he explicat, doncs, el nostre Grup votarà a favor els tres punts que planteja el Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana no votarà en contra de la Moció, atès que, en principi, doncs, hi estem d'acord: tothom..., tots els partits diuen que van a favor del petit comerç, del comerç tradicional i de la petita i mitjana empresa comercial; és evident, és un sector en el qual hi ha molta gent afectada i que en aquests moments està vivint una crisi. Tanmateix, considerem que les esmenes que ha presentat el Grup Socialista li donen una concreció, li donen un punt de més puntualització, a les propostes que fa el Grup del PP, atès que nosaltres considerem que la

Moció, tal com està redactada ara, és molt genèrica i és –diríem– inconcreta; està en un nivell d'abstracció que hi cap tot, tot és possible –efectivament, tot es pot preguntar, tot es pot proposar.

Bé, nosaltres entenem que, després que el Parlament hagués aprovat la Llei d'establiments comercials, ara efectivament toca, ara és el moment d'enfilar el que en podríem dir la reconversió, o en podríem dir la modernització, o en podríem dir la dinamització del sector, el sector del comerç interior tradicional. Perquè nosaltres entenem... Jo precisament tinc ara, en haver de sortir a parlar, he recordat que fa més de vint anys que vaig prologar un llibre sobre urbanisme comercial, que aleshores era el primer llibre que s'havia editat a la Península Ibèrica, i que es va fer sobre les principals ciutats de les comarques gironines; aleshores jo era president de la Cambra de Comerç de Girona i acabava de fer un llibre que se'n diu *L'estructura comercial a les comarques gironines*, atès que, amb una previsió d'uns vint anys –això passava l'any 1972– es preveia la vinguda de les grans superfícies i de la crisi que ara ve. Amb la qual cosa, en veure les propostes que es fan ara i veure que han passat vint anys, m'he adonat del que costa –el que costa– de fer realitat una política que era clari-vident fa vint anys –sense Generalitat de Catalunya, per altra banda, sense Generalitat de Catalunya.

Per tant, nosaltres considerem, i jo més que ningú, que l'urbanisme comercial és un element de gran efectivitat: la trama comercial urbana –que s'ha d'estudiar–, els accessos dels vianants, els accessos dels automòbils per a càrrega i descàrrega, o els aparcaments en els centres –perquè normalment l'element comercial tradicional està en el barri vell de les ciutats, i això porta molts de problemes amb els aparcaments, que és un dels elements de competitivitat que tenen les grans superfícies, que es posen a la perifèria– i, efectivament, tota la millora de l'entorn d'aquest centre urbà i de l'adequació del paisatge urbanístic. Això s'ha de fer en col·laboració amb els ajuntaments, i això s'hauria d'obligar en tots els plans generals d'ordenació urbana que els ajuntaments estudiessin aquest punt, que fos un element obligatori.

Naturalment que el nostre Grup també és favorable a l'altre tema, de l'element laboral i fiscal. Sobretot en el laboral ens trobem, en el petit comerç, aquesta problemàtica que hi ha amb la seguretat social, que les empreses capitalistes, les empreses que l'element capital és substancial, les empreses on el capital és important més que no pas la persona, ens trobem sempre amb aquesta injustícia que els petits comerciants, les petites empreses, graven les persones i, en canvi, les grans empreses no graven la persona, perquè tenen poc personal i molt de capital. Per tant, això creiem que, no solament per l'element comercial, sinó per tota la petita i mitjana empresa, és un element a estudiar.

I per altra banda, el tema fiscal. Seria una incorrecció absoluta pensar, o creure, que l'IAE fos proporcionalment més elevat en un petit comerç que no pas en una gran superfície. Perquè això, per altra banda, als ajuntaments també els interessa, o els ha d'interessar. Nosaltres ara veiem pels centres de les ciutats multitud de locals que són buits: fixeu-vos que és un problema que

està passant a totes les ciutats, passar pels carrers que abans, a la nostra infància, eren els carrers més cèntrics, i ara veiem normalment cartells que diuen «per llogar», «per llogar», «per llogar»; són locals que han quedat buits. I això és un problema que també és dels ajuntaments. Els ajuntaments no volen tenir els locals més cèntrics de la ciutat buits, encara que s'engrandeixin amb grans superfícies comercials a les perifèries.

Per tant, nosaltres creiem que la pressió fiscal ha de ser discriminatòria positivament a favor dels que ocupen moltes persones i no tenen capital i, per altra banda, també ajudar-los en tots aquells punts que nosaltres, per exemple, considerariem que l'Administració pública, o els poders públics, haurien d'ajudar, en coses com la central de compres. Pensem que la competitivitat entre les grans superfícies i els petits comerciants moltes vegades –moltes vegades–, és en el comprar, no és en el vendre. Per tant, si nosaltres volem ajudar a la competitivitat, hem de col·laborar que comprin bé, perquè és comprant bé... I per altra banda, en les línies de finançament: la gran competitivitat que hi ha entre un petit i un gran és que es treballa amb un capital de treball pràcticament gratuït, perquè els subministradors els ho faciliten i, en canvi, el petit comerciant no; per tant, una línia de finançament, perquè veiem que la Generalitat de Catalunya ajuda financerament un sector primari, que és l'agrícola, o un sector secundari, que és l'industrial, però també caldria pensar, quan són coses estructurals o infraestructurals, que hi hagués una línia de crèdit.

I finalment, nosaltres entenem que efectivament ha de venir el Departament o el conseller i comparèixer davant nostre perquè ens expliqui les mesures que han previst per paliar les dificultats del petit comerç davant de les grans superfícies, i naturalment estem d'acord que vingui a explicar-nos quan i com s'aplicarà l'impost, perquè aquest impost és discriminatori, aquest impost és molt important, precisament, perquè hi hagi un cert equilibri i que hi hagi més competitivitat.

Naturalment, per tant, nosaltres creiem que el nostre Parlament ha de ser un Parlament que vagi a favor de la gent, de la persona del carrer, i l'element comercial avui ho és. Tant, que fins i tot voldria aprofitar, senyor president, el torn d'aquesta paraula perquè en el Grup Parlamentari m'han dit que havia de desmentir el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, que en la darrera sessió del dia 25 de setembre va dir des d'aquest podi que hi havien dos grups parlamentaris que havien fet una esmena a la totalitat de la Llei de grans superfícies, i tots havien anat, tots dos, l'un havia anat a favor de les grans superfícies i l'altre...

El president

Senyor..., senyor diputat, el que està parlant vostè ara no té res a veure amb el debat que tenim en aquest moment, que és sobre una moció.

El Sr. Ferrer i Gironès

No, senyor president. Però nosaltres diem que tots els grups anaven en contra de les grans superfícies i a favor del comerç...

El president

I ningú li pot retractar...

El Sr. Ferrer i Gironès

Per tant, nosaltres no votarem en contra del PP, però sí que votarem a favor de les esmenes del Grup Socialista. (*Remor de veus.*)

El president

No han estat admeses. (*Veus de fons.*) És igual, ja està, ja ho resoldrem en el moment de la votació. (*Veus de fons.*) Té la paraula, per fixar la posició del seu Grup, el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vinc a fixar la posició del nostre Grup en la Moció subsegüent a la interpellació sobre política general del comerç. En primer lloc, es tracta d'un tema –com ja va dir el senyor Víctor Ríos... (*Remor de veus.*) Víctor Ros, m'excuso. De vegades, una lletra pot variar...

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Novella i Izquierdo

Estem davant d'una situació important, ja que parlem de tres mil persones ocupades en el comerç. Vostè també va exposar la situació d'excés d'oferta que, d'altra banda, acceptava el conseller. Un excés d'oferta que es veu en el petit comerç, que en l'alimentària ha passat de tenir una quota del 70 al 15; per tant, és un tema clau. I veiem –ja ho vam dir al seu moment– què ha fet la Generalitat: 750 milions cada any. Poca cosa i mal feta. Ho varem dir al seu moment, vam parlar de clientelisme polític, i ho continuem mantenint.

Segona qüestió: expansió dels grans centres comercials. Mirin, 800.000 metres quadrats en aquests moments, però sobre la taula del conseller hi han sollicituds per 300.000 metres quadrats més, és a dir, que hauran de respondre sobre un augment del 35% de la superfície comercial a Catalunya, en grans centres. Llavors, un, que fa els comptes, no entén alguna cosa: el conseller ens anuncia que augmentarà un 0,7% per any. Diran vostès a totes que no? Diran a totes que no? En definitiva, ens trobem... Estic intentant parlar del context en el qual vaig ara a respondre a aquesta situació. Permetran vostès que així ho faci. Són 300.000 metres quadrats de què hauran de respondre des de la Conselleria: 175.000 a l'àrea del Barcelonès i els voltants, i 100.000, fora. Davant d'això, el Govern de la Generalitat va fer una política d'autorització discrecional, que els tribunals moltes vegades van rebutjar.

I amb aquests antecedents, es va presentar en aquest Parlament una llei. Sí, els dic que acabaré responnent aquesta qüestió, permetin-me vostès que exposi lliurement els antecedents que em porten a aquestes conseqüències. Davant d'aquesta situació es presenta una

lleï, que és una llei que tenia un títol: «Llei d'instal·lacions de grans establiments comercials», i vostè sap, senyor Víctor Ros, que no era una llei per a la reforma del comerç a Catalunya, ni tenia el mateix títol amb què aquesta Llei surt d'aquí, que és la Llei d'equipaments comercials de Catalunya. És a dir, davant d'un problema greu per al comerç, i davant de 300.000 metres quadrats que demanen que s'autoritzin, només –només– es presenta una llei per resoldre aquests problemes, no la reforma del comerç a Catalunya.

El nostre Grup ho va denunciar al seu moment, i nosaltres vam dir que el que calia era una llei general d'equipaments comercials a Catalunya, per fer un pla de reforma del comerç a Catalunya. Degut a això es va presentar una esmena a la totalitat que, indubtablement, tenia com a objectiu –i també vull aclarir-ho– la limitació de les grans superfícies. El nostre Grup entenem que hi ha d'haver tot tipus d'oferta comercial, però entenem que la gran superfície, a Catalunya, ha tingut suficient extensió. Estem en la mitjana europea, per sobre d'Itàlia i per sobre del Regne Unit, és a dir que estem ja suficientment desenvolupats. I això té una repercussió en el petit comerç i no s'ha fet el suficient per refer-ho.

Miri, nosaltres parlàvem que hi havia excés d'oferta, que la gran superfície té un poder de mercat perquè impacta el petit comerç, el medi ambient, les comunicacions, i ens alegrem molt que el conseller –no llegiré ara la frase concreta– reconegué que el mercat es desequilibra, i que això té conseqüències, perquè davant de certes doctrines neoliberals que això no ho accepten, el mercat sí que soluciona les coses, però després de tres, quatre o deu anys. I amb persones, empreses o gent que queda marginada del mercat. Que ho reconegui el conseller –i permetin-me que faci la broma– Subirà, és una cosa que, realment, ens omple de satisfacció.

Davant d'això, el que diem és: què ha fet el Govern de la Generalitat? I entenem que s'ha fet poc; no hi ha un pla per reformar el comerç, i a la Llei no hi ha un pla per reformar el comerç. La Llei dona unes bases, però no hi és, el pla. Nosaltres vam parlar de dues possibilitats, perquè tot pla ha de tenir un finançament i un instrument. El finançament, ho vam dir: el tribut –el tribut–, que aquí no es va voler acceptar per les votacions que es van fer al seu moment; simplement es va acceptar la seva possibilitat, no la seva imposició. Si haguéssim imposat un tribut de mil pessetes per metre quadrat –mil pessetes per metre quadrat, senyores diputades, senyors diputats–, per metre quadrat de gran superfície, tindríem, a l'any, mil milions per reformar el comerç de Catalunya, i en aquesta cambra se'ns va dir que no, que s'estudiaria.

I l'instrument, molt clar, era el POEC, que tot ajuntament que volgués realitzar o estigués disposat a acceptar una gran superfície presentés un pla de reforma per obligar a reestructurar el comerç. Doncs, en aquesta cambra, se'ns va dir que no, que no calia fer això, que la Llei ho estudiaria. Per tant, nosaltres temem que, realment, no es va fer el que convindria al comerç de Catalunya. Hem perdut una ocasió, i dintre d'aquesta

pèrdua d'ocasió es presenta la Moció que vostès fan des del Grup Popular.

S'ha aprovat un reglament, s'ha aprovat un pla territorial d'equipaments comercials, i ni en el pla ni en el reglament hi figura què es farà amb el tribut, ni hi figura què es farà amb els POEC. Els POEC només són obligatoris –vostè ho sap molt bé– quan hi han actuacions integrals per refer centres històrics, o quan, en planificacions urbanístiques, així els municipis ho vulguin contemplar. Del tribut, res de res.

Davant d'això, se'ns presenta la seva proposta, que, en principi, nosaltres entenem que, el que vol és un pla en la línia de modernitzar el comerç, de millorar la situació dels comerciants a Catalunya. Ara, senyor Ros, li haig de dir que, certament, la trobem genèrica, massa genèrica, i des del nostre Grup fem una reflexió. No hauria estat molt més positiu –si el seu Grup té interès a reformar el comerç a Catalunya, si d'altres grups tenen interès de fer-ho– d'haver-ho deixat ben plasmat quan van fer la Llei d'equipaments comercials? Pensem, per nosaltres, que aquesta era la via. Si no, ens trobem que no s'ha fet, i que, indubtablement, tindrem més dificultats perquè el Govern porti a terme aquesta execució. Si vostè em permet la crítica –si em permet la crítica–, li diré amb tota tranquil·litat que, per fer aquest viatge, vostès han donat masses voltes, i no estan segurs d'arribar al seu destí.

És així que, vista la presentació que vostè ens fa, nosaltres hem de manifestar que, al punt 1, nosaltres ens abstindrem, és a dir, entenem que és massa genèric, nosaltres voldríem que hi hagués una participació dels ajuntaments, d'organitzacions de consumidors, etcètera, que aquí no es garanteix, i nosaltres hi varem insistir. El punt 2, que ens sembla correcte, el votarem favorablement. I el punt 3, d'elaborar un estudi sobre les mesures de caràcter fiscal –hi torno a insistir–, és un punt inconcret. Ens hauria agradat –ja sé que no ha estat així– que haguessin acceptat l'esmena socialista, perquè em sembla que sí que aprofundia en dos aspectes: l'aspecte del tribut, que ens sembla, al nostre Grup, essencial per poder fer la reforma del comerç a Catalunya, i l'aspecte de la participació, que, en aquest sentit, hauria estat un pas més endavant.

És a dir que, el nostre Grup, en aquest sentit, podem votar favorablement el punt segon, i ens abstindrem en el primer i en el tercer. I lamentem –com ja hem dit aquí– que hagin perdut el tren de fer una reforma a fons, amb uns diners possibles, per al comerç a Catalunya. Entenem que potser hi han d'altres interessos, polítics i econòmics que han portat a terme unes altres posicions.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, fer la darrera intervenció d'aquesta sessió plenària, a l'hora que estem, fa que m'obligui a ser molt i molt breu.

Evidentment, jo em permetré referir-me als tres punts de la Moció, i no faré un segon debat, un debat bis de la Llei d'equipaments comercials, que varem tenir ocasió de debatre aquí plenament. Per tant, em sembla que les intervencions que hi han hagut s'han referit més a la mateixa Llei que no a la Moció que ha presentat el Grup del PP.

Senyor Víctor Ros, pel que fa al primer punt de la Moció, que demana l'elaboració d'un pla de dinamització del comerç urbà, dir-li que el nostre Grup hi està plenament d'acord. Felicitar-los, també, perquè, malgrat el que vostè ha volgut matisar a l'inici de la seva intervenció, felicitar-los –ho he dit altres vegades, també– pel canvi d'actitud del seu Grup pel que fa al tema del comerç urbà. Jo celebro que, des de fa un temps, el seu Grup està en aquest camí de defensa del comerç urbà, que no havia sigut així en temps anteriors. Però això és bo, rectificar és de savis, diuen, i per tant, els felicito per aquest canvi d'actitud, positiu pel que fa al sector comercial. Per tant, plenament d'acord amb aquesta dinamització del comerç.

Dir, també –perquè, si no, pel que s'ha dit aquí, semblaria que el Govern no ha estat fent res per al tema de la dinamització del comerç–, que s'han invertit diners, potser no suficients, en el tema d'infraestructures. El que deia el senyor Clofent, parlava exactament del tema de les zones de vianants, de les remodelacions de cascs urbans, i no ho ha fet solament el Departament de Comerç, aquest tema, sinó que també ho ha fet el Departament de Política Territorial, a través de les remodelacions dels cascs antics de municipis, i evidentment, els ajuntaments, que dediquen recursos, també, en aquest tema, que tenen clar quin ha de ser el seu model comercial, procuren ordenar i millorar tot el que són les zones on hi ha el comerç urbà. I per tant, en aquests municipis on s'ha fet això –i n'hi ha exemples molt concrets– el comerç ha experimentat una millora importantíssima.

Bé, jo podria entrar en altres línies, en les quals ha vingut actuant el Govern de la Generalitat pel que fa a l'associacionisme, però m'agradaria esmentar un tema que el Govern, ja, de fet, ho ha anunciat, que és d'una línia innovadora, amb la implantació, durant els propers quatre anys, de la figura dels gerents comercials de dinamització del comerç urbà. Això també podrà formar part d'aquest nou pla que vostès demanen que es faci per part del Govern. Evidentment, aquí es podrà discutir si han sigut suficients o insuficients els ajuts que el Govern ha destinat al sector comercial. En qualsevol cas, d'aquí a pocs dies podem continuar aquest debat, a l'hora de l'elaboració dels pressupostos.

Pel que fa al segon punt, plenament d'acord amb la compareixença del conseller davant la Comissió. Evidentment, potser no hauria ni tan sols calgut que això formés part d'un punt d'aquesta Moció, perquè és sabut que qualsevol grup pot demanar la compareixença del conseller, però em sembla positiu; es podran aclarir molts temes, molts temes, els quals avui els diputats que han intervingut en aquesta Moció els han posat sobre la taula. Per tant, tots aquests dubtes que tenen els podran demanar al conseller el dia que comparegui

3884

davant de la Comissió; per tant, el nostre Grup també votarà favorablement el segon punt.

I per últim, també, dir, senyor Ros, que votarem favorablement, també, el tercer punt de la Moció. Ens sembla important, doncs, l'elaboració –malgrat el que s'ha-gi dit aquí per part dels altres grups– d'un estudi sobre les mesures de caràcter fiscal i de política laboral que cal modificar a la legislació estatal per tal de millorar la capacitat competitiva de la petita i mitjana empresa comercial. Sols voldria afegir que, tant des del Govern de la Generalitat com des del Grup Parlamentari Català a Madrid s'ha vingut treballant en aquesta línia, i em consta –vostè també ho ha dit, senyor Ros– que hi ha voluntat per part del Govern central, d'introduir, en el pressupost del 98, que està en fase de discussió, alguna d'aquestes línies de millora. Espero que vostè també ens ajudin en aquest sentit, en la introducció d'algunes millores fiscals que, de ben segur, han de ser positives per al sector de la petita i mitjana empresa comercial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. Ros i Casas demana per parlar.)* Demana la paraula el diputat senyor Ros? Per quina raó?

El Sr. Ros i Casas

Per contradiccions, senyor president, molt breument. Seran uns segons.

El president

Mig minut, trenta segons, vinga.

El Sr. Ros i Casas

No, és que hi ha una frase –ja ho he comentat a l'inici de la meva intervenció– que es repeteix cada vegada que jo surto a la tribuna: que se'ns agraeix molt el nostre canvi d'actitud. I jo he deixat clar que aquí no hi ha hagut cap canvi d'actitud; que sempre, abans, ara i després, defensarem el petit i mitjà comerç, el comerç en global i el petit i mitjà comerç d'una manera prioritària. Li ho dic perquè, per favor!, la pròxima vegada que surti, no me'l torni a recordar, aquest canvi d'actitud, perquè no hi ha sigut.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Anem a procedir a la votació d'aquesta Moció, de la... *(El Sr. Clofent i Rosique demana per parlar.)* El senyor Clofent em demana la paraula...

El Sr. Clofent i Rosique

Sí, senyor president. Per demanar-li la votació separada dels tres punts.

El president

Cada un dels tres punts?

El Sr. Clofent i Rosique

Cada un dels tres punts.

El president

Molt bé. *(La Sra. Neras i Plaja demana per parlar.)* La senyora Trinitat Neras, la senyora diputada té la paraula. Per què me la demana?

La Sra. Neras i Plaja

Sí, per contradiccions, just per contestar el senyor Víctor Ros, senyor president.

El president

Trenta segons, vinga.

La Sra. Neras i Plaja

Bé, no li ho he dit amb cap ànim de polèmica, senyor Ros. El que sí que ha de quedar clar és que la Llei del 87, d'equipaments comercials –ho he dit diverses vegades–, si hagués sigut pel seu vot, no hi hauria hagut llei, perquè realment varen fer esmena a la totalitat.

Res més que això.

El president

Moltes gràcies.

D'acord amb la petició de votació separada per als tres punts de la Moció, iniciarem la votació amb el punt número 1.

S'inicia la votació.

El primer punt de la Moció ha sigut aprovat per 56 vots a favor, 24 en contra i 14 abstencions.

Votarem ara el punt número 2.

S'inicia la votació.

El segon punt de la Moció ha sigut aprovat per 93 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Passarem ara a votar el punt tercer de la Moció.

S'inicia la votació.

El tercer punt de la Moció ha sigut aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

I, havent-se exhaurit l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les tres de la tarda i tres minuts.